

Ác Mã Ác Nhân Ky

Contents

Ác Mã Ác Nhân Ky	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	26
5. Chương 5	41
6. Chương 6	49
7. Chương 7	58
8. Chương 8	70
9. Chương 9	79
10. Chương 10	90
11. Chương 11	100
12. Chương 12: Vỹ Thanh	108

Ác Mã Ác Nhân Ky

Giới thiệu

Editor: Hoàng Ngọc CầmCổ vấn : M. KThể loại : giang hồ cổ trang, nhất công nhất thụ, vô sỉ công, lưu manh thụ, công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-ac-nhan-ky>

1. Chương 1

Vương triều Đại Thiệu, Đức Trị năm thứ chín, sau chính ngọ một ngày giữa mùa hạ.

Thẩm Lục Tửu ngồi tại một gian phòng trang nhã nơi lầu hai của Phúc Lộc tửu điểm, cùng Lâu Sơ Vân đối ẩm đàm luận gia sự. Bọn họ một kẻ là đại công tử phong thần tuần lã, một kẻ là thanh niên phong tư hoa mỹ. Nhìn cảnh hai người ngồi cùng nhau thật khiến người ta phải trầm trồ không ít. Khoan nói đến vị thanh niên kia là “Phan An đương triều” Lâu Đại học sỹ, người còn lại chính là võ lâm nhân sỹ Thẩm Lục Tửu, là thiếu trang chủ của Hoa Tín sơn trang, nhân dạng mày kiếm mắt sắc, anh tuấn phi phàm, quanh năm vận một thân bạch y, khiến ai nhìn thấy cũng phải liên tưởng đến hình ảnh “Nguyệt hạ lê hoa, bạch y trắng tuyết”[1], bởi vậy được giang hồ xưng tụng là “Thắng Tuyết công tử”.

Ngoại trừ diện mạo anh tuấn ra, y còn nổi danh bởi vào năm mười sáu tuổi tham gia đại hội võ lâm, một tay múa kiếm lưu hoa đã kinh hãi quần hùng, khiến các bậc tiền bối phải khen ngợi hết lời là anh hùng xuất thiếu niên. Đến năm mười tám tuổi, y cùng Hắc Thủy lão yêu quyết chiến trên Trùng Dương hồ, ven hồ đoàn đoàn lớp lớp các tỷ muội lão bà tụ tập thành đội cổ vũ tưng bừng, đối với y thì phùng má nhiệt liệt cổ động, đối với Hắc Thủy lão yêu thì thóa mạ không ngừng, bảo cái gì mà lão yêu người dám thương tổn đến Thắng Tuyết công tử dù chỉ nửa tắc da, bốn cô nương (lão nương) quyết liều chết cùng người!

Hắc Thủy lão yêu diện mạo xấu xí trước thua về con người, sau lại thua cả về trận pháp, tức giận đến rối loạn tâm tư, sơ hở chất chồng. Thảm Lục Tửu nhờ đó sử Lăng Ba kiếm đẹp đến hoàn mỹ đã bại lão yêu, khiến lão suýt chút làm một con quỷ chết chìm ngay giữa Trùng Dương hồ, cái mặt già tái mét bỏ đi.

Thắng Tuyết công tử buông câu đa tạ, chiết phiên[2] một phen gấp lại đây về phong lưu, toàn gương mặt trắng ngần, vừa phong sái tiêu dật nhạ, vừa ngọc thụ lâm phong nữa nhạ, thật đúng là thần tiên xuất thế, hào quang chiếu xa mười dặm, mê đảo hết thảy chúng tỷ tỷ, muội muội, tổ bà bà, đến cả các thiếu niên xuân phong cũng phải thềm ngưỡng mộ không thôi. Công tử chàng ta cứ thế chen chân vào được băng vàng của giới võ lâm nhân sỹ.

Ấy vậy mà, tuy rằng thiếu niên đặc chí, song y lại xử sự rất biết tiến thoái, tao nhã cung khiêm, phong thái nhẹ nhàng, hành tẩu giang hồ rất biết trước sau, được chúng hào kiệt khen ngợi hết lời.

Tiểu nữ ôn nhu diện, trường kiếm xuân phong lý

(Diện mạo ôn nhu nói cười

Trường kiếm vũ tựa như là gió xuân)

Hình tượng viên mãn của Thắng Tuyết công tử nghiêm nhiên trở thành một tượng đài của một thế hệ võ lâm, cùng với ba vị hiệp khách trẻ tuổi khác là Hàn Lam công tử, Lưu Hỏa công tử, Tiểu Nhạn công tử, được tôn xưng là “Tuyệt trần tứ đại công tử”, là đối tượng để hàng bao nữ nhân ôm ấp hy vọng cùng kết làm một đôi thần tiên hiệp lữ.

Đáng tiếc cho đến nay y đã hai mươi bốn cái xuân xanh mà vẫn dùng dằng chưa chịu đính ước, cũng chưa từng hé lộ bóng hình trong mộng, còn chuyện phong lưu của y vẫn chỉ mãi là những lời đồn thổi, khiến cho chúng tiểu nữ nhân giang hồ vừa yêu vừa ai oán lại vừa động tâm, hận không thể cùng y trải qua một đêm đào hoa, bỉ dục song phi[3].

Trên thực tế, lại không có mấy người hiểu rõ cơ sự bên trong, ấy là kẻ thân nam nhi phong lưu đào hoa lại chỉ chân chính thích ... nam nhân.

Quay trở về sự việc hiện tại, Thảm Lục Tửu cùng Lâu Sơ Vân hiện đang ngồi tán gẫu thì dưới lầu truyền đến một trận âm ỉ, y đưa mắt thoáng nhìn, thấy bên đường có ai đó đang vừa đánh vừa mắng một người Giáp qua đường nào đấy – “Mẹ bà đồ hùng lão tử nhà ngươi, dám háo sắc nhử dãi nhìn tiểu gia ta sao?”

“Ngũ ...ngũ ...ngũ gia, ... tiểu nhân... không... không... không có”

“Còn dám nói không có? Ngươi hiện tại không phải đang nhìn tiểu gia ta sao? Dám nhìn nữa tiểu gia sẽ móc mắt chó của ngươi!”

Kẻ tự xưng tiểu gia với cả ngũ gia ấy, tuy có vẻ hung hăng thế, nhưng cẩn thận quan sát thì vẫn là vóc dáng của một thiếu niên, đầu cài kim quan bằng ngọc, trên người vận tử cẩm hoa phục[4], thanh âm trong trẻo dễ nghe, đáng tiếc lại bị dùng vào những lời thô tục, mở miệng ra là tiểu gia với hùng lão tử gì đó. Thật là phí phạm của trời cho.

Ở đâu ra một tiểu lưu manh vô lại thế này?

Thảm Lục Tửu đang lúc có thừa nhàn rồi, bèn trông xa ngắm nhìn thiếu niên một thân hoa phục lại quyền đâm cước đá người qua đường Giáp, kẻ nữa đá văng kẻ ngó nghiêng Ất đang ở một bên hóng chuyện, rồi đẩy ngã luôn kẻ ngáng đường Bính, một đường nghênh ngang đi thẳng không bị ai ngăn trở, khiến cho cả vùng huyên náo gà bay chó sủa mà lại chẳng thể phản kháng, còn không phải dạng cật thế mà ức hiếp người sao? Nghĩ mà xem, nếu không phải là bọn cậu ấm công tử bột ý thể hiếp người thì chính là hạng du côn lưu manh.

Nhưng điều khiến y chú ý thật sự không phải sự côn đồ hoành hành phá hoại, mà kẻ kia dù hành động lỗ mãng bá đạo lại có một vẻ mặt cực kỳ thu hút, dù rằng nhìn từ xa thì vẫn hiển hiện một gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú vô cùng.

“Người đang nhìn gì vậy?” – Lâu Sơ Vân hỏi.

“Nhìn một người.”

“Ồ, khó có được mấy người thu hút được sự chú ý của người đấy.” – Lâu Sơ Vân nương theo ánh mắt của y mà nhìn, vừa thấy người kia là ai đã nhú mặt nhú mày, biểu tình lộ ra vẻ chán ghét.

“Tiểu tử kia xem chừng rất thú vị, đúng không?”

“Là Lý Ngũ”

“Biểu huynh biết hần sao?”

“Lý gia rất nổi danh ở kinh thành.”

“Hần tên là Lý Ngũ à?”

“Hần tên là Lý Tùng Tử, xếp hàng thứ năm trong Lý gia” – Lâu Sơ Vân nói – “Lý Đại là thương nhân, Lý Nhị làm quan trong triều, Lý Tam đương nhiệm sở ở Phó Hà, Lý Tứ được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, Lý Lục được dân chúng tôn thờ như bồ tát sống, chỉ có Lý Ngũ này là hay phá làng phá xóm, thô lỗ, ngang ngược lại còn kiêu ngạo.”

“Thật là một gia tộc tài sắc nhỉ?”

Điểm tiểu nhị đang bưng thức ăn và rượu cho bàn bên cạnh nghe thấy bọn họ đàm luận về Lý gia, nhin không được góp lời – “Khách quan ngài có điều không biết, dân chúng ở kinh thành đều gọi Lý gia bằng danh hiệu “hoa lệ gia tộc.”

“Sao lại là hoa lệ?”

“Khách quan thông thả nghe tiểu nhân nói

” – điểm tiểu nhị cao giọng hát một hí khúc như thể đồng dao. Nói đến cái gì mà hoa lệ gia tộc, nghe hết mấy ngàn chữ thao thao bất tuyệt thì có thể tổng kết còn chừng trăm chữ như sau:

Nói đến lục vị chủ tử của Lý gia thì khắp chốn kinh thành không ai không biết, không người không hay, ngoại trừ Lý Nhị dung mạo tầm thường, thì mỗi người còn lại đều là nam tuấn nữ kiều như thiên tiên hạ phàm, nếu cùng đứng bên nhau thì so với danh lam thắng cảnh không đẹp hơn không ăn tiền. Mà đã nhắc đến họ thì không thể không nhắc đến tứ vị chủ tử lớn nhất trong nhà.

Lão Đại Lý Tùng Ngân là một thương nhân xem tiền như sinh mệnh, không lợi thì không làm, trên đời không thứ gì không thể bán. Lão Nhị Lý Tùng Thanh tuy rằng chỉ là một Lễ bộ Thị lang nhàn tản nhưng tốt xấu gì cũng là một vị đại quan trong triều, mỗi ngày đều có thể diện kiến thánh nhan[5]. Có tiền đồ nhất chính là Lão Tam Lý Tùng Huyền, là đại quan đương nhiệm ở một địa phương xa, nghe đâu còn sánh duyên cùng muội muội của đương kim thánh thượng nữa. Tứ nương Lý Tùng Đồng được Lục Vương gia nhiệt liệt theo đuổi, mùa xuân năm nay vừa được nghênh đón vào vương phủ trở thành Vương phi.

Chỉ với bốn người này thì Lý gia ở kinh thành muốn tài phú có tài phú, muốn quyền thế có quyền thế. Còn chuyện phú quý tầm thường so với họ thì chỉ như chuyện nhỏ xíu không đáng giá một xu.

Riêng về hai đệ đệ là Tiểu Ngũ Lý Tùng Tử cùng Tiểu Lục Lý Tùng Bạch, tuy bọn họ không có nhiều thành tích như đại huynh đại tỷ mình, nhưng cũng nổi danh không kém.

Lý Lục dù tuổi tác còn nhỏ nhưng lại hiểu được đạo lý mang đến niềm vui cho người khác, quyền bản trợ khổ, nhiều năm nghiên cứu Phật thư[6], thường cùng các cao tăng đắc đạo tu trì thiện pháp, đến nỗi Đại chính tăng Thượng Trí Quốc sư từng thừa nhận hần là một tiểu bồ tát. Khắp các phố phường, dân chúng thập phần yêu thích hần, giữa Lý gia phóng túng thì hần xem như là một tiểu chủ tử đặc biệt khác thường.

Còn với Lý Ngũ thì khỏi cần nói nữa. Nô tài của Lý gia đi đường còn có phong vị, hưởng hồ là chủ tử, dù rằng vị chủ tử này tuy nhìn bên ngoài thì cảm như không ưa được, trên thực tế cũng không gây ra chiến tích lấy lòng gì, ấy vậy mà cũng có thể ngang ngược như thể con cua bò trên đường.

Bất quá nghe đồn rằng có không ít quý tử hoặc đại quan, quý nhân hảo nam sắc có tình ý, muốn nhúng chân hần, nhưng lại e ngại bối cảnh, thế lực của Lý gia mà không dám cường hãn động thủ, thậm chí đến cả hái hoa dâm tặc cũng phải chừa phần hần ra. Cũng vì thế mới tạo ra nơi hần một ánh mắt đối với người khác là thống hận cực điểm (đặc biệt là nam nhân). Hơn nữa, hần bình thường cũng chỉ là tiểu đánh tiểu

nháo, chưa từng gây ra bất kỳ sự việc không thể văn hồi nào, mọi người đều cho rằng hắn còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên chẳng ai so đo với tiểu hài tử hắn làm gì.

Đương lúc điểm tiểu nhị nói về Lý Ngũ thì hắn vừa vặn đi đến bên dưới tửu quán. Dáng điệu nghênh ngang của hắn khiến Thẩm Lục Tửu ý vị trong lòng dâng trào, tiện tay nhón lấy một củ lạc, trong nháy mắt, không nghiêng không lệch bung thẳng vào giữa trán kẻ kia.

“Kẻ nào?” – tiểu lưu manh xoay xoay cái đầu đáng yêu, trừng mắt hỏi.

Thẩm Lục Tửu có dịp nhìn kỹ dung mạo của hắn, gương mặt trái xoan, đôi mắt như hai viên đá mắt mèo hơi ngẩng lên, ầng ậc hơi nước khê lay động, đôi môi nhuốm sắc hồng tiên diễm, làn da trắng trẻo phần nộn, cái mũi khê chun chun phập phồng. Với ngũ quan tinh xảo thế này ở kẻ khác hắn đã cấu thành một dung nhan kinh diễm, còn hắn do vẫn còn là trẻ con nên có vài phần khó phân biệt nam nữ, có thể nói là một loại mỹ lệ trung tính.

Là một hài tử thật xinh đẹp.

Thẩm Lục Tửu càng nhìn càng thấy thú vị, tiếp tục nhón lấy một củ lạc bắn vào đầu hắn.

Ngẩng đầu, bốn mắt giao hòa —

Sấm sét ầm ầm đánh xuống!

Lý Tùng Tử giật mình kết luận kẻ kia chính là thủ phạm, vội vàng lao về phía tửu quán, khách nhân nơi ấy vội vàng tránh sang nhường lối, chướng quây lại càng chẳng dám cản ngăn, chỉ đành mặc kệ hắn một phen đầu đá.

Ở giữa đại đường của tửu quán có một đặt một tòa nghệ đài[7], trên đài đó một nghệ nhân đang xướng khúc “Tư phàm”[8], tiếng ca uyển chuyển, kiều mị khiến nhân tâm phải rạo rục.

Tiểu ni cô niên phượng nhị bát, chính thanh xuân, bị sự phớ tước liễu đầu phát.

Mỗi nhật lí, tại phạt điện thượng thiêu hương hoán thủy, kiến kĩ cá tử đệ du hí tại sơn môn hạ.

Tha bả nhân nhân tiều trứ cha, cha bả nhân nhân thứ trứ tha.

Tha dữ cha, cha cộng tha, lưỡng hạ lí đa khiến quải.

Oan gia, chằm năng cú thành tựu liễu nhân duyên, tử tại diêm vương điện tiền do tha...

(Tiểu ni cô chỉ vừa đôi tám[9], đương thời xuân sắc, lại bị sự phụ tước tóc.

Mỗi ngày qua đi, tại nơi phạt định thấp hương thay nước, gặp lúc có mấy đệ tử bày trò chơi ở ngoài môn tự.

Người ấy đưa mắt nhìn ta, ta ngả mắt dõi trông người ấy.

Người ấy cũng như ta, ta chẳng khác người ấy, sao lại phiền muộn mãi.

Oan gia này, lẽ nào chẳng đã đủ thành nhân duyên đó, khi xưa chết trước điện diêm la cũng chỉ vì người mà thôi...)

Lâu Sơ Vân nào đâu còn tâm tư nghe đàn ca hát xướng, nhúu mày khê hỏi – “Người sao lại trêu chọc tiểu bá vương này làm gì?”

“Chơi rất vui.” – Thẩm Lục Tửu thản nhiên ứng đáp.

“Cẩn thận kéo rước vạ vào thân.”

Thẩm Lục Tửu không nói gì, khoe miệng chỉ khê vẽ thành một vòng cung như có như không.

Dưới gầm trời này, kẻ khiến cho y có thể cảm thấy “chơi vui” chẳng có được mấy người. Những ngày thái bình thịnh thế, xuôi chèo mát mái thật sự đã quá lâu rồi, cũng khiến cho y cảm thấy nhàm chán đến chết đi được, có lẽ y nên tìm cho chính mình một chút kích thích để mua vui.

Chẳng mấy chốc Lý Tùng Tử đã phóng đến lầu hai, dù rằng ngoài mặt tỏ ra bộ dạng hung ác vẫn không che dấu nổi vẻ đẹp trời ban, xinh xắn đáng yêu đến cực điểm, khiến sự đe dọa của hắn giảm đi rất nhiều. Thảm Lục Tửu bình tĩnh quan sát, lòng nghĩ thầm chả trách người trên đường không thể rời mắt khỏi hắn, các bà các mẹ thì nhiệt tình tiếp đón, càng không sợ hãi hắn, lấy việc hắn khóc lóc om sòm xem như làm nũng, bởi lẽ khó có được mấy người dữ tợn đáng sợ mà lại giống thiên tiên đến thế.

Lý Tùng Tử dự định xông đến hành hung thủ phạm, nhưng rồi trực giác mách bảo hắn người này không dễ chọc, dù rằng đang ngồi mà vẫn nhìn rõ thân hình cao ngất, thần thái thản nhiên khiến kẻ khác phải khiếp hãi. Bởi thế hắn chỉ dám đứng cách xa những ba thước hơn, bản thân giống một con thú nhỏ hướng về phía người kia mà giương nanh múa vuốt, nhe răng trợn mắt mà thôi.

Thảm Lục Tửu nhìn hắn như thế, không khỏi liên tưởng đến câu tục ngữ dân gian “chó khôn chó cắn càn”.

Lý Tùng Tử đương nhiên không phải là chó, bởi trên đời làm gì có chú chó nào vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu đến thế, khiến cho người ta chỉ muốn túm lấy mang về khi dễ một phen.

“Không cho phép người nhìn tiểu gia ta như thế.” – trong đời Lý Tùng Tử hận nhất người khác nhìn hắn chằm chằm, trong ánh mắt chứa đầy dị sắc càng khiến hắn nổi giận khó lòng kiềm chế, miệng không thể ngừng hét – “Còn nhìn sao? Còn nhìn nữa tiểu gia ta thảm sát toàn gia người, cường gian lão bà của người.”

“Ta vẫn chưa thành thân.” – Thảm Lục Tửu vẫn không hờn giận, mặt chẳng biến sắc.

“Vậy ta sẽ cưỡng gian muội muội của người.”

“Ta lại không có muội muội.”

“Cường gian tỷ tỷ người.”

“Ta cũng không có tỷ tỷ.”

“Thế thì cưỡng gian lão mẫu của người.”

“Nếu người không ngại trước hết phải khai quật mộ phần.”

“Ta ... ta ... ta... cưỡng gian người.” – bị chọc cho giận đến mức nói cũng không rành rọt.

Thảm Lục Tửu khê nhướng mày, lòng thầm cười mà nghĩ, tiểu tử kia trong đầu chỉ muốn cưỡng gian người khác, ngay cả nam nhân cũng không buông tha, xem ra là dục cầu bất mãn[10], thật sự lợi hại.

“Tốt thôi, vậy thì đến đây mà cưỡng gian ta.” – khoan đã, lời lẽ bình tĩnh an nhàn này sao cứ như thể hoan nghênh người đến chỗ ta mà thưởng thức trà ngon vậy.

“Người... người ... người...” – Lý Tùng Tử đầu không lại ý, chỉ biết xĩa một ngón tay, giương nanh lên.

“Ta ta ta, an vị ngay tại chỗ này chờ người đến cưỡng gian mà.” – Thảm Lục Tửu lộ ra vẻ tươi cười mê đảo chúng sinh, phảng phất ý tình thành thật thỉnh hắn đến hãm hại chính mình – “Nếu không thì đổi đến một chỗ khác cũng được thôi.”

“Hừ, ai mà thèm cưỡng gian người chứ.”

“Chẳng phải là người thèm đấy sao?”

“Người... người ... người... chọc cho ta tức chết mà.” – hắn phát điên giậm chân giậm cẳng.

A, tiểu tử kia tính tình thực là táo bạo. Thảm Lục Tửu nâng chén hớp một ngụm rượu, che giấu một mảnh tà khí vừa tràn khỏi khóe môi. Chẳng biết lúc ở trên giường có cuồng dã chủ động như thế không nhỉ...

Hạ thân chớp mắt tích tụ một luồng nhiệt lưu, nào phải đâu xa lạ gì, chính là dục vọng bắt đầu trỗi dậy ấy mà. Thảm Lục Tửu không khỏi ngạc nhiên, cơ hồ muốn bật cười to. Hóa ra chính mình lại là kẻ hiểu sắc đến thế, đối với tiểu hài tử mới lần đầu tiên gặp mặt đã có những ý nghĩ không thể cho người khác biết. Y bỗng nhiên thấu hiểu cho những kẻ muốn nhúng chàm Lý Tùng Tử, bởi có lẽ chính y cũng đã đứng vào hàng ngũ đó rồi.

Ổ Lý Tùng Tử có một loại mị lực hấp dẫn thú tính của người khác, khiến người khác chỉ muốn tóm lấy hắn, khuất phục hắn, chà đạp hắn, buộc hắn phải ở dưới thân mình mà giãy giụa cuồn say, khóc lóc kêu gào... Khụ, tiểu tử kia có thể sống đến nay mà không sút mẻ gì đã xem như là kỳ tích rồi.

“Tiểu gia ta phải tiền gian hậu sát![11]” – Lý tiểu đệ tiếp tục không biết sống chết gì mà kêu gào, hoàn toàn chẳng hay chẳng biết bản thân đã bị vị đại hiệp nổi danh khắp giang hồ trời dậy tà ý.

“Ôi, ta thật sự rất sợ hãi.” – Thắng Tuyết công tử không hổ danh là Thắng Tuyết công tử, trước sau vẫn hoàn toàn bất động thanh sắc, bảo trì phong thái nhẹ nhàng, hình tượng tiêu sái, mâu quang càng thêm nồng đậm.

Lâu Sơ Vân nghe hai kẻ kia nói những lời cường gian tới, cường gian lui thô tục, khiến một kẻ văn nhả như hắn chới tai, tức giận đập bàn quát – “Làm càn vô lối gì vậy! Còn không mau lui ra sao?”

Lý Tùng Tử lúc này mới chú ý đến hắn, hung tợn trừng mắt lên, đang muốn mở miệng nói gì đó thì hai mắt đột nhiên sáng ngời lên, phút chốc phóng đến chỗ Lâu Sơ Vân mà hô to – “Ta chẳng cần cường gian người làm gì, đi cường gian tên này vậy.”

Báo hại Thảm Lục Tửu một ngụm rượu vừa nhấp vào đã muốn phun ngược trở ra.

Lý Tùng Tử đệ đệ của chúng ta không chỉ yêu thích làm một tiểu lưu manh mà còn có ý chí trở thành một tên sắc lang. Dù sao thì trêu chọc mỹ nhân cũng xem như một trong các kỹ năng của phường du côn, vậy nên cần phải tìm một cơ hội rèn luyện mới tốt.

Lâu Sơ Vân vừa sợ vừa giận, hoa dung thất sắc lập tức phát tiết.

“Đại mỹ nhân ngoan nào, ngoan ngoan theo tiểu gia ta, tiểu gia nhất định sẽ yêu thương người.” – những lời trêu đùa mỹ nhân nói ra như thoại trong hí kịch, kỳ thật lại rất đúng bài bản.

“Lớn mật! Dám mạo phạm bản quan sao?”

“Bảo bối, đến đây, để tiểu gia ta hôn một cái trước đã.”

“Đừng đến gần ta!”

“Đừng thẹn thùng, đừng chạy!”

“Cút ngay!”

Mắt thấy hai vị mỹ nhân một lớn, một nhỏ ở xung quanh bàn người truy ta chạy loạn nháo cả lên, Thảm Lục Tửu chỉ buông chén rượu không nói lời nào, khóe miệng không tự giác mà run rẩy. Y càng nghĩ càng muốn cười, không chỉ là vì buồn cười trước cảnh tượng trên, mà còn là vì y chưa từng thấy qua vị biểu huynh luôn ung dung, nho nhã của mình lại chật vật đến vậy, mất hết cả phong thái của bậc nho sĩ.

Tiểu tử kia muôn phần, muôn phần thú vị!

Thảm Lục Tửu đưa mắt âm trầm nhìn Lý Tùng Tử, tâm tư biến chuyển, nghĩ đến chính mình còn lưu lại kinh thành một thời gian, cuối cùng cũng tìm được một mối giải sầu rồi. Thế là tay y vươn ra, bắt lấy tiểu mỹ nhân đang truy đuổi đại mỹ nhân, kề môi vào tai kẻ kia mà rằng – “Cường gian hắn chẳng bằng cường gian ta, ta không chạy, nhất định sẽ phối hợp với người thật tốt.”

Thân mình Lý Tùng Tử bắt giác cứng đờ, vội vận sức thoát khỏi vòng tay y.

Tiểu tử kia quả nhiên không thích cảm giác đụng chạm với người khác. Thảm Lục Tửu bèn thả hắn ra, không nên dọa hắn bỏ chạy ngay lập tức mới tốt, bằng không sẽ như tiểu ni cô kia vung phát trần, phẩy tay áo, tả hữu nhìn quanh hết thấy hóa thành khoảng không.

Phật tiền đăng, tổ bất đắc động phòng hoa chúc.

Hương tích trù, tổ bất đắc đại diên đông các.

Chung cổ lâu, tổ bất đắc vọng phu thai.

Thảo bồ đoàn, tổ bất đắc phù dung, phù dung nhuyễn nhục...

(Vì trước đèn nhà phật, không thể động phòng hoa chúc

Vì hương thơm cất giấu nơi chạn bếp, không thể nấu được bữa tiệc chốn lầu cao.

Vì tháp chuông đó, không thể làm một tòa đài ngóng vọng phu quân

Vì đã có lớp cỏ xương bồ, không thể làm một lớp phù dung êm ái dịu nhẹ...)[12]

Lý Tùng Tử lùi về hai bước, khắp người tỏa ra ý đề phòng nhìn y, biểu tình viết rõ ràng bốn chữ thật to “sinh nhân vật cận”.[13]

Kẻ này rất nguy hiểm!

Trực giác của dã thú Lý Tùng Tử cảnh cáo hẳn rằng phải tránh xa người này mới tốt.

“Tiểu huynh đệ, mới rồi là tại hạ không đúng, tại hạ dùng rượu chịu phạt, thỉnh tiểu huynh đệ đại nhân đại lượng không cùng tại hạ so đo.” – Thẩm Lục Tửu đột nhiên chuyển biến thái độ, thành khẩn hướng về phía hắn nâng chén nhận lỗi.

Lý Tùng Tử không nhận lấy chén rượu của y, vẫn nhìn y chằm chằm.

“Tại hạ tiên kiên vi kính[14].” – một chén cạn sạch, lại rót thêm một chén đưa đến.

Lý Tùng Tử tiến đến gần một bước, chậm rãi dò xét đối phương.

“Người đã thành tâm thành ý giải thích, tiểu gia ta cũng mở lòng từ bi mà tha thứ cho người... mới là lạ” – rồi xoay mình hất thẳng chén rượu vào người Thẩm Lục Tửu, rượu bắn đầy lên mặt y. Chỉ một chén rượu thôi còn sợ chưa đủ, bèn thuận tay ném thêm cả đĩa gà thái lựu xào ớt, sau đó hùng hổ cười to mà bảo rằng – “Nhìn người ăn vận như thể trong nhà có tang sự vậy, ta thay người thêm chút màu sắc, không cần cảm tạ ta, ha ha ha!”

Miệng nói liến thoắng nhưng chân lại cũng rất nhanh đánh bài chuẩn, chớp mắt đã khuất xa tầm nhìn của Thẩm Lục Tửu và Lâu Sơ Vân vẫn đang kinh ngạc. Lâm trận bỏ trốn mặc dù không oai phong lẫm, nhưng cảm giác này thật sự là... thật sự là... rất thú vị! Oa ha ha ha ha —

Nghe tiếng cười kiêu ngạo bữa bãi vẳng lại từ nơi xa, kẻ ưa sạch sẽ đến cực điểm như Thẩm Lục Tửu chẳng những không truy đuổi đem người bắt về, mà khỏe miệng chỉ khê giạt, gân xanh nổi đầy trán.

Hừ hừ, tốt lắm, thật sự rất tốt.

Sau cùng, Thẩm đại công tử bị chọc cho tức giận cũng cười đầy phần nộ, từ trong đáy mắt ánh lên hai ngọn lửa.

Tiểu tử kia quả nhiên không được dạy bảo, không biết đâu mới là người xấu thật sự, hừ hừ hừ...

Lâu Sơ Vân thấy y không ngừng cười một cách đầy quỷ dị, gió lạnh thốc đến từng cơn thì mồ hôi lạnh cũng theo đó toát ra liên tục, hiểu rõ biểu lộ nhà mình bị đả kích mạnh mẽ ra sao. Nào ai biết được rằng Thẩm Tuyệt công tử bề ngoài thập toàn thập mỹ, nhưng bên trong lại là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Ai nha, đứa trẻ Lý gia kia xem chừng chuyển này không xong rồi. Lâu Sơ Vân bỗng chốc cảm thấy thương cảm cho Lý Tùng Tử. Lý gia không dễ chọc, mà Hoa Tín sơn trang cũng tuyệt đối không thể dây vào. Thôi chết rồi!

“Biểu đệ, mau lau đi!” – Lâu Sơ Vân lấy khăn đưa cho y.

“Đa tạ!” – Thẩm Lục Tửu lau mặt, cũng đồng thời lau đi nụ cười đáng sợ, trong nháy mắt lại là một người phong lưu tuấn kiệt như thần tiên, chẳng ai có thể nhìn ra đằng sau vẻ bề ngoài ôn hòa lương thiện kia lại là một bụng đen tối.

Bên ngoài dát vàng nạm ngọc, bên trong bại hoại có thừa. Câu này chính là dành cho Thẩm đại công tử đấy.

“Người đấy, đừng động tâm đến một tiểu ma tinh như thế. Nghe biểu huynh khuyên một câu, đừng trêu chọc hắn nữa. Trêu hắn sẽ gây ra phiền toái lớn lắm, Lý gia không phải dễ đối phó đâu.” – Lâu Sơ Vân khuyên nhủ tận đáy lòng. Hắn là kẻ duy nhất trên đời này biết Thẩm Lục Tửu thích nam nhân.

Thẩm Lục Tửu mỉm cười nói – “Ta biết bản thân ta muốn gì.” – tầm mắt lại hướng ra bên ngoài cửa sổ, một lần nữa dừng tại trên người Lý Tùng Tử đang ở dưới đường.

Lý Tùng Tử ngẩng đầu làm mặt quỷ trên hán rồi xoay người lại vỗ vào hông mình – “Có giỏi thì đến đây mà cắn ta này, đồ ngu ngốc!”

Hành vi khiêu khích thô tục này đối với Thẩm Lục Tửu quả nhiên rất khiêu khích, ánh lửa trong mắt y lại càng nổi rõ hơn nữa.

A, ta có thể nghĩ động tác này như một sự chào mời không?

Hắn đương nhiên muốn, tuyệt đối rất thích ý nghĩ có thể cắn cặp hông nhỏ đáng yêu kia, hơn nữa, không chỉ cắn mà còn phải làm tất cả những chuyện có thể làm lẫn không thể làm với nó.

Nhưng chuyện có thể làm và chuyện không thể làm là gì? Khụ khụ, thỉnh chư vị khách quan hãy tự mình phỏng đoán năng lực tưởng tượng của Thẩm đại công tử đi.

Lý đệ đệ sau khi làm ra hành động ấu trĩ xong thì tâm tình rất tốt, nhưng dù sao thì hứng thú đến Túy Nguyệt hoa đình tìm Hồng Nghiê đã giảm quá nửa, đành về thẳng phủ, dự định rằng mai hẵng đi.

“Tùng Tử! Lý Tùng Tử!”

Vừa mới cất bước đã nghe thấy có ai đó gọi to tên của hắn. Quay đầu lại nhìn thì có một gã công tử diện mạo nhã nhặn, niên kỷ còn trẻ đang chạy nhanh đến.

“Ra là người à, Vương Khang?” – hắn đáp một cách ôn hòa hờ hững.

Vương Khang này có thể miễn cưỡng xem như một trong số ít bằng hữu của hắn, từng là đồng môn tại học đường, những lúc khảo thí thường cho hắn sao chép bài (thật ra là bị Lý Ngũ gia bức bách). Bất quá Lý Tùng Tử vì quá sức bất hảo, không chịu nổi sự quản giáo của sư trưởng nên bị học đường cung kính “thỉnh” hồi gia. Về sau, hai người cũng ít giao du, chỉ là lúc ngẫu nhiên sẽ ở trên đường không hẹn mà gặp thôi.

“Đã lâu không gặp rồi nhỉ?” – Vương Khang thân thiện cười nói – “Huynh muốn đi đâu thế?”

“Về nhà!”

“Ta cũng đang chuẩn bị về nhà, vậy chúng ta cùng đi.”

“Ừ, nhà người với nhà ta có chung đường đâu chứ.”

“Ta nói là ta vừa vặn có chút việc phải đến gần đây.”

“Tùy người thôi.”

Thẩm Lục Tửu nhìn theo bóng dáng hai người sóng vai nhịp bước, ánh mắt chợt trở nên thâm trầm, tàn đóm lần nữa phùng cháy.

“Ta đi trước đây.” – Lâu Sơ Vân không thể tiếp tục chịu đựng ánh mắt kỳ quái của y, vội vã đứng dậy cáo biệt.

Thẩm Lục Tửu lại rót cho chính mình một chén rượu, khẽ nhấp một ngụm, gương mặt có chút đắm chiêu, miệng thì thầm – “Lý Tùng Tử, Lý Tùng Tử, là người trêu chọc ta hay ta trêu chọc người?”

Thai thượng, tiểu ni cô do tự u u thư ca trứ xuân tâm như chích, thu ba đăng dạng.

Nô bốn thị nữ kiều nga, hựu bất thị nam nhân hán.

Vi hà yêu bàn hoàng thao, thân xuyên trực chuế?

Kiến nhân gia phu thê môn, nhất đối đối trứ cảm xuyên la,

A nha thiên hách, bất do nhân tâm nhiệt như hỏa, bất do nhân tâm nhiệt như hỏa...

(Trên đài, tiểu ni cô vẫn ung dung sâu sắc dõi theo một cảnh xuân tình, nhộn nhạo sóng hồ thu.

Thiếp vốn chỉ là một thân nữ tử yêu kiều, chẳng phải bậc nam nhi chi chí

Vì có gì mà giữa eo phải thắt một dải hoàng thao, trói buộc thân mình.

Nhìn thấy phu thê người khác, một đôi gắm vóc lụa là

A nha, ông trời đe nẹt, không khỏi trong lòng nóng như lửa đốt, không khỏi trong lòng nóng như lửa đốt...)[15].

Vương Khang một đường theo Lý Tùng Tử đi thẳng vào đại môn Lý phủ mới cáo biệt, lúc gần đi còn mời – “Ngày khác lại đi Tỳ Bà hồ du thuyền ngoạn cảnh nhé.”

“Không có hứng thú! Tái kiến!” – Lý Tùng Tử từ chối dứt khoát, tùy ý phẩy tay.

Vương Khang lưu luyến nhìn theo thân ảnh hần mãi đến khi khuất sau cửa mới xoay người rời đi.

Lý Tùng Tử vừa vào cửa đã gặp ngay Nhị ca lười nhác, đang dựa vào lan can nhìn như con trâu già cần người chăn dắt, xem chừng tinh thần vô cùng uể oải.

“Nhị ca, huynh hôm nay sao về sớm hơn mọi ngày vậy? Trời vẫn chưa晚 mà.”

“Hôm nay không có công sự gì nên hồi gia sớm.” – Lý Tùng Thanh đáp một cách tản mạn.

“Huynh làm sao vậy? Sao lại xoa xoa thắt lưng thế?”

“Không có việc gì đâu. Chỉ là ngồi lâu quá nên đau nhức thôi.” – ánh mắt lóe lên như là chột dạ.

“Hay đệ giúp huynh xoa bóp vậy. Ngày thường đệ vẫn hay giúp đại ca bóp vai đâm lưng, đại ca còn khen đệ, bảo tay đệ có lực rất tốt.”

“Không cần đâu, nghỉ ngơi thì sẽ tốt cả thôi, đa tạ đệ.”

“Nhị ca sao lại khách khí với đệ vậy chứ?” – Lý Tùng Tử trợn mắt lên, không nói lời nào, dè nhị ca mình xuống thấp thượng, vung tay xoa xoa nắn nắn, bắt đầu phát huy sở trường của mình.

Lý gia mặc dù đối với ngoại nhân lãnh đạm, nhưng đối với huynh đệ trong nhà thì vô cùng thân thiết chí tình. Lý Tùng Thanh từ chối hảo ý không được, đành phải thuận theo, nằm sấp xuống để tiểu đệ phục vụ.

“Không cần dùng lực như vậy, nhẹ tay tí nào... ân... chính là chỗ đó, mạnh tay chút cũng không sao... Thoải mái quá... nga... a...”

Lý Tùng Tử nghe nhị ca mình rầm rì, trên mặt xuất ra vài đạo hắc tuyến – “... Nhị ca, huynh có thể đừng kêu lên những thanh âm kỳ quái ấy không?”

Không chỉ là kỳ quái đâu, mà căn bản là những tiếng kêu dâm dăng cùng cực kia.

“A?!” – Lý Tùng Thanh vội vàng che miệng lại, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ.

“Nhị ca, đệ phát hiện ra huynh gần đây càng lúc càng trở nên xinh đẹp.”

“Nói bậy bạ gì đấy?”

“Đệ không nói bậy, da của huynh thật là đẹp.”

“Tiểu hài tử đừng sờ loạn.”

“Đừng keo kiệt thế chứ, cho đệ sờ một chút đi, không mất miếng thịt nào đâu.”

“Người đang sờ ở chỗ nào đấy?”

“Nơi này, nơi này, còn có nơi này nữa.”

Mấy đầu ngón tay sờ tới sờ lui, Lý đệ lấy cớ xoa bóp mà khi dễ nhị ca ôn thuận hiền hòa nhà hần. Hắc hắc, bên ngoài không thể ăn đậu hũ của đại mỹ nhân thì về nhà trêu ghẹo huynh đệ của mình cũng coi như bù đắp được phần nào.

Huynh đệ cười đùa vô tư khiến Lão Đại vừa về đến nơi nghe thấy, tò mò đi đến hỏi – “Các ngươi đang làm gì đấy?”

“Nhị ca bị đau thắt lưng, đệ giúp huynh ấy xoa bóp.”

“A, đau thắt lưng kia đây... chao ơi chao ơi...”

“... Đại ca... huynh có cần cưỡi quỷ dị đến thế không?” – hắc tuyến trên mặt Lý Tùng Tử xuất ra càng lúc càng nhiều. Sao các đại huynh nhà hắn đều kỳ quái đến vậy chứ?

“Ta đã khỏe rồi, không cần làm nữa đâu.” – Lý Tùng Thanh trở dậy.

“Nhị ca, đệ mới xoa bóp có một lát thôi mà, sao có thể mau vậy đã khỏe rồi?”

“Người làm tốt lắm, mới một lát đã không còn nhức nữa. Mau giúp đại ca xoa bóp đi.”

“Kẻ đau thắt lưng cũng không phải ta, cần gì xoa với bóp chứ?” – Lý Tùng Ngân đánh mắt xuống phần hông của nhị đệ mình – “Tiểu Ngũ, người vẫn là nên giúp nhị ca người xoa bóp nhiều thêm đi. Thắt lưng của hắn quan hệ rất lớn đến vinh hoa phú quý của Lý gia chúng ta đây.”

“Chỉ giỏi nói vớ vẩn thôi.” – Lý Tùng Thanh lẩm bẩm, sắc mặt càng lúc càng quái đản.

“Ca ca ta nói thắt lưng người là tốt nhất, là báu vật vô giá.”

Lý Tùng Thanh sắc mặt xanh đỏ đen trắng biến hóa không ngừng. Lý Tùng Tử không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, chỉ biết ngơ ngác nghe hai vị ca ca nói những chuyện bí hiểm mà thôi.

“Thế có muốn ta bảo đầu bếp hầm canh ba ba cho người tắm bổ không?” – Lý Tùng Ngân tủm tỉm cười bảo.

“Ai — canh ba ba huynh giữ lại mà ăn, ta muốn đi ngủ.” – Lý Tùng Thanh lười nhác ngáp một hơi dài rồi phẩy tay bỏ đi.

“Đại ca, nhị ca thân thể rất tốt mà, sao huynh cứ thường xuyên hầm canh ba ba cho huynh ấy ăn thế?” – Lý Tùng Tử khó hiểu hỏi.

“Hắn đảm đương chức vị rất vất vả.” – nghĩ một đằng nói một nẻo, mọi người có ai mà không biết “thị lang ngái ngủ” của Lý gia là như thế nào đâu cơ chứ. Chỉ có một số ít người hiểu rõ hắn chân chính vất vả không phải ở trên triều, mà là ở trên long sàng kia – “Khoan đã, sao trên người của người có hương lạ thế?”

“Có sao?” – hắn đưa tay trái lên hít hít, đưa tay phải lên ngửi ngửi, quả nhiên có một hương thơm nhàn nhạt.

“Hình như là hương lê hoa, hắc, tiểu tử người là vương phải ở nơi nào đấy?”

Kỳ lạ, hắn hôm nay đâu có đến tìm Hồng Nghê, vì sao lại vương phải hương hoa thể này. Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi trả lời – “Chắc là lúc đi đường cọ phải.”

“Người bình thường không thể dùng đến loại huân hương quý giá thể này đâu, lại còn lẫn cả hương rượu nhạt nữa. Người cọ phải ai vậy?”

“Bên ngoài người qua lại tấp nập như thế, đệ làm sao biết mình đã cọ trúng người nào chứ.”

“Mùi hương này rất tốt, thanh nhã mà không tầm thường, nồng nàn mà không ma mị, tươi mát cao khiết, như lê hoa nở rộ phẳng phất dưới trăng.” – khuôn mặt của Lý Tùng Ngân cơ hồ có thể sánh với loài chó –

“Hương liệu của cửa hàng nhà chúng ta không có được mùi vị này, nếu có thể tìm được mang về chắc chắn sẽ rất được hoan nghênh. Người nghĩ kỹ xem hôm nay rốt cuộc đã đụng phải ai?”

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại, trên người kẻ kia đích thật là có hương lê hoa.

Nhưng hắn hoàn toàn không muốn nói ra.

“Không biết tức là không biết, huynh đừng truy đệ nữa.” – Lý đệ đệ không kiên nhẫn, bĩu môi nổi lên tính khí trẻ con.

“Sao có vẻ tức giận vậy? Miệng cứ như có thể kéo thành ba cân thịt lợn ấy, ở bên ngoài bị khinh khi à?” – Lý Tùng Ngân sững sững nhìn xoa mặt hắn – “Đã bảo người ra cửa phải dẫn theo người mà, nếu bị ai khác khi dễ thì còn có người giúp người một tay.”

“Đệ không cần, có người đi theo vương chân vương tay, phiên chết đi được.”

“Lý gia chúng ta tuy nói là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, tiền muôn bạc vạn, không ai dám giương oai diễu võ, bất quá cũng sẽ có những kẻ có mắt không trông, đầu óc ngu xuẩn, người đánh thắng được thì tốt, còn không thắng được thì biết làm sao chứ?”

Lý Ngũ gia đương nhiên trả lời rằng – “Đánh không lại thì đệ co giò bỏ chạy chứ sao.”

Lý Đại gia cũng phụ họa theo – “Đúng vậy, đánh không lại thì nhớ phải chạy cho nhanh một chút, chạy về cáo trạng xem là ai dám to gan lớn mật khi dễ người, ta cho người đi dạy dỗ hần một phen. Đừng cậy bản thân mình mạnh như trang anh hùng, có biết hay không?”

“Dạ biết, dạ biết!”

“Biết là tốt rồi! Người từ bé được nuông chiều, cả người trắng trẻo béo tròn. Nếu có kẻ nào dám thương tổn người dù chỉ một sợi tóc, Lý gia chúng ta tuyệt đối cạo sạch lông trên người hần.”

“Đại ca, huynh so với đệ lại càng lưu manh hơn.” – Lý Tùng Tử cười hì hì.

“Ca ca người vốn là thiên hạ đệ nhất đại gian thương.” – Lý Tùng Ngân giương giương tự đắc, cánh mũi hênh cao lên – “Gian thương so với lưu manh thì càng lưu manh hơn, chính là một đại lưu manh.”

Nhìn đi, đây chính là Lý gia huynh đệ thủ túc tình thâm đấy. Ai thêm quản người có đạo lý hay không cơ chứ. Tay người ta nhất loạt hướng vào bên trong, chân thành đoàn kết, nòng pháo hết thấy hướng về phía ngoại nhân kia kìa.

[1]nguyệt hạ lê hoa, bạch y trắng tuyết: hoa lê nở dưới trăng, bạch y hơn sắc tuyết.

[2]chiết phiến: quạt giấy.

[3]bỉ dục song phi: , nghĩa đen là cùng kẻ vai sát cánh, bay lên tầm trời cao, nghĩa bóng ở đây là cùng nhau môi ấp má kề, thăng hoa lên đỉnh cao.

[4]tử cầm hoa phục: trang phục bằng gấm màu tím.

[5]thánh nhan: ở đây nghĩa là dung nhan của hoàng đế, ý là ngày nào cũng có thể gặp hoàng đế.

[6]phật thư: kinh Phật.

[7]nghệ đài: sân khấu biểu diễn nghệ thuật.

[8] Tư phàm: , có nghĩa là hoài niệm trần tục. Đây là một vở hí kịch xuất xứ từ Triều Châu, nói về một nữ ni cô xuất gia từ lúc tuổi còn nhỏ nên vẫn còn vương nợ hồng trần.

[9] đôi tám: ở đây không phải là hai mươi tám tuổi, mà là hai lần tám, tức là mười sáu tuổi.

[10]dục cầu bất mãn: ý là dục vọng không được thỏa mãn nên cứ mở miệng là nói đến mấy việc này.

[11]tiền gian hậu sát: cường gian trước, sát hại sau.

[12]đây là một đoạn trong vở hí kịch Tư phàm.

[13]sinh nhân vật cận: người lạ chớ có đến gần.

[14]tiền kiên vi kính: , xin uống trước để tỏ thành tâm.

[15]đây là một đoạn trong vở hí kịch Tư phàm.

2. Chương 2

Nguyệt hắc phong cao dạ, sát nhân phóng hỏa thiên

(Đêm trăng vắng gió mờ, thích hợp phóng hỏa giết người)

Thảm Lục Tửu đối với giết người phóng hỏa không có hứng thú, nhưng trước mắt, y lại muốn trong đêm thử làm một việc phạm pháp khác

Ấy là hái hoa tặc —

Còn thứ y muốn hái, đương nhiên là đóa hoa muôn phần hương sắc, là tiểu tử xinh đẹp kia rồi.

Người bảo y đường đường là một võ lâm danh nhân, là một người tự xưng là giang hồ đại hiệp, sao có thể hành động như một phường đạo tặc, phá hỏng hết hình tượng à?

Ai, xem ra khách quan có điều không biết rồi. Thắng Tuyết công tử ngoài mặt thì là một kẻ không hề tồi tệ chút nào, bên trong tuy không đến nỗi làm mấy việc giết người cướp của, nhưng nếu ngẫu nhiên gặp được những kẻ tiểu gian tiểu ác thì như cá gặp nước. Ai xúi quẩy chọc giận y, chẳng những bị y mang đi bán mà còn phải ngồi đếm ngân lượng giúp y nữa, khổ sở đau thương, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, hơn nữa, mạt danh kỳ diệu, đến tội cùng là bị ai hãm hại cũng không hay không biết.

Người hỏi y đã từng trải qua quả báo chưa ư? Cổ nhân có câu: hảo hán không nhắc chuyện đã qua, người chết thì cũng đã chết rồi, chuyện không đáng nhắc đến thì đừng nhắc đến làm gì.

Lại nói Thẩm Lục Tửu thật sự hạ quyết tâm hành động một cách rất ngạo mạn, nên cố ý không thay đổi y phục dạ hành[1]. Hắn đây mới không thêm vận loại y phục xấu xí không chút mỹ cảm đó, vẫn như cũ kiên trì vận loại y phục trắng noãn mang đầy phong cách phẩm vị tinh khiết như sương ngân, phiêu dật bay tới bay lui trên nóc nhà người ta, thân thể cứ như đang thu nguyệt lưu vân. Trông y tựa hệt những bông tuyết phát phơ rải giữa bầu trời, muốn tiêu sái bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Đâu đó loáng thoáng, nghe thấy thanh âm kinh hãi như bầy nhạn xao xác của mọi người vang lên

Mau nhìn đi, có vị thần tiên đang bay lượn giữa không trung kia.

Đó không phải là thần tiên, mà là đại hiệp mới đúng.

Ai thêm quản y là thần tiên hay là đại hiệp chứ? Ta chỉ cầu y đừng có giẫm đạp lên nóc nhà của ta nữa thôi. Năm nay đã có đến mấy vị đại hiệp đạp hư nó rồi đấy.

...

Thần tiên giống đại hiệp kia lên vào Lý phủ, tránh đi gia nhân tuần tra ban đêm, lặng lẽ áp sát tấm phòng cửa mục tiêu. Còn nếu hỏi vì sao mà biết rõ đích xác địa điểm ấy, ta đây chỉ có thể nói đó là do đại hiệp bố trí sẵn một hệ thống hướng dẫn thần kỳ thôi.

Y không phát ra tiếng động, tiến đến vén màn trướng lên, cho dù không thấp bất kỳ một đốm lửa nào, thì ánh mắt của đại hiệp trong đêm vẫn đặc biệt tinh anh, chỉ nhờ vào ánh trăng mờ ảo mà chăm chú nhìn tiểu tử đang say giấc nồng trên giường. Tiểu tử kia lúc ngủ sao lại đẹp đến thế, yên lặng đến thế, trông hệt như một mâm mỹ thực tuyệt hảo vậy. Ấy dà, nên chop ngay lấy vật nhỏ này mang đi tẩm bột chiên giòn hay là đem luộc chín đây, hoặc giả trước mang đi hấp tái, sau mới đem kho tàu? Nhưng tốt nhất vẫn là ăn tươi nuốt sống đi, phải ăn trước cho no bụng đã rồi mới tính tiếp vậy, sau này lại có lúc được thưởng thức mỹ vị sau.

Chính đang lúc định liệu xem nên làm gì mâm thức ăn ngon lành này, thì mâm thức ăn đột nhiên trở mình, chấn tụt xuống tận dưới chân, để lộ ra trước mắt y một chiếc bụng trắng nõn nà đầy câu dẫn, phẳng phất đầu đó như muốn bảo rằng, mau đến đây cắn ta đi.

Thẩm Lục Tửu mâu quang lóe sáng, cố hết sức mới kềm nén không bỏ nhào xuống thể hiện bản năng cầm thú.

Phần lớn mọi người đều là trời sinh có tính cảnh giác cao độ, lúc ngủ mà có ai đó sáng quắc mắt lên theo dõi người, chỉ cần không phải loại mê ngủ thì khắc sẽ theo bản năng mà tỉnh giấc. Lý Tùng Tử ở vào thời khắc nguy hiểm nhất đột ngột bừng dậy, mở choàng hai mắt, trong chớp lát sợ đến mức hồn vía lên trời.

“Đừng kêu lên!” – Thẩm Lục Tửu đưa tay che miệng hắn lại, thấp giọng bảo.

Lý Tùng Tử vừa sợ vừa phẫn nộ, trợn hai mắt lên nhìn y.

“Ta dọa người sợ sao?”

Nói vớ vẩn, trong đêm vừa tỉnh giấc lại gặp ngay hai con mắt trừng trừng nhìn mình thì mặc dù là ai cũng sẽ bị dọa cho chết khiếp. Huống chi Lý tiểu đệ tuy có vẻ là ác nhân nhưng kỳ thật lại không hề có can đảm lại càng sợ đến mức quên cả giấy giụa, cả người cứng đờ cả ra.

“Chỉ cần ngươi không la lên thì ta sẽ rút tay ra, có được không?”

Gật đầu...

“Nếu ngươi dám lớn tiếng, ta sẽ trực tiếp mang ngươi khiêng đi mất. Cứ tin đi, sẽ không ai ngăn được ta, và sau khi bắt đi xảy ra việc gì thì không dám cam đoan trước đâu.” – Thảm Lục Tửu nhẹ giọng uy hiếp – “Cho nên, muốn hay là không muốn ngoan ngoãn nào?”

Ngập ngừng đôi lát, rồi lại gật đầu...

Thảm Lục Tửu lúc này mới rút tay khỏi miệng Lý Tùng Tử, lòng bàn tay lưu lại cảm giác ấm nóng lạ thường. Chà, tiểu tử kia lúc sờ vào so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.

Lý Tùng Tử hơi hoàn hồn, nhất thời giận đến ứa gan ứa mật, mạnh tay đẩy y ra, nhảy xuống giường, nhưng vẫn không quên hạ giọng mắng – “Đêm hôm khuya khoắt ngươi không ngủ mà chạy để đây giả ma giả quỷ hù dọa người làm gì? Ngươi có phải là ăn no bụng không còn việc gì làm không? Ngươi có biết rằng hù dọa cũng có thể hại chết người không?”

“Ta không hề giả ma giả quỷ.” – Ta là giả làm hái hoa tặc đấy chứ.

“Một thân trắng toát bay tới bay lui còn không phải giả ma giả quỷ, chẳng lẽ là giả dạng thổ trắng ư?” – Bộ nào được cấu tạo đơn giản hoàn toàn không hề liên tưởng đến nguy cơ cao độ về trình tiết của chính mình.

Phốc... Thảm Lục Tửu suýt nữa cười thành tiếng, những xúc cảm tà ác, mưu ma chước quỷ chốc lát biến mất sạch tăm. Tiểu tử kia sao lại đáng yêu vậy chứ.

Thế này thì kế tiếp nên làm gì nhỉ? Thảm Lục Tửu tựa tiểu phi tiểu chủ chăm chú nhìn hắn. Nguyên bản ý tưởng uốn nắn tiểu bá vương ương ngạnh kia cũng không tồi, bất quá, lúc này đây y tính toán phải chơi đùa với hắn một chút.

Và cũng có thể là chơi đùa cả một đời...

Cả một đời? Thảm Lục Tửu ơi là Thảm Lục Tửu, ngươi thế nào mà lại nghĩ đến việc cùng tên lưu manh vô lại này dây dưa cả một đời chứ? Ngươi điên rồi sao? Ha ha! Thần trí đột nhiên hiện ra một ý niệm vẫn vợ, lòng cũng không khỏi tự giễu cợt chính mình.

Lý Tùng Tử bị nhìn đến mức sợ hãi, lúc này mới thấy rõ Thảm Lục Tửu so với mình cao hơn rất nhiều, phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thẳng được vào mặt hắn. Rõ là một thân hình phiêu dật cường đại mà.

Hình thể khác biệt sẽ thúc đẩy khả năng nguy hiểm tăng cao, huống hồ Thảm Lục Tửu có thể ngang nhiên xông vào đây mà không kinh động đến những hộ vệ của phủ nhà, thân thủ ắt không phải bình thường. Lý Tùng Tử nhất thời hiểu rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người này, nếu tùy tiện động tay động chân, cam đoan toàn bộ xương cốt của hắn sẽ bị gãy lìa.

Hắn trước kia không phải chưa từng gặp qua kẻ xấu, nhưng không có ai giống như cho hắn nhiều áp lực như Thảm Lục Tửu. Tuy rằng Thảm Lục Tửu trên mặt phẳng phát ý cười, nhưng lại như thể miên lý tàng thâm[2], ngoài cười trong không cười, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, lòng liền suy đoán rằng, y phải chẳng muốn đáp trả mối thù lúc ban ngày. Y phải chăng chỉ là muốn sờ soạng một chút, hay là...

Tiền gian hậu sát?

Ý thức được lần này bản thân đã chọc giận phải một người ngoan độc nên Lý tiểu đệ khi thiện phạ ác cuối cùng cũng biết sợ. Nhưng dù rằng trên người dựng cả tóc gáy vẫn nuốt nước bọt, cật mạnh mà cật vắn – “Ngươi nửa đêm xông đến đây muốn làm gì?” – Hai mắt mở to trừng Thảm Lục Tửu. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng kêu to cứu mạng, cho dù sẽ bị cưỡng gian đến chết, thì hắn cũng muốn phải có một tí giấy giụa hấp hối.

“Chẳng phải người mạnh, muốn cưỡng gian ta sao? Ta đây là tự nguyện dâng mỹ vị lên tận miệng cho người mà.” – Thẩm Lục Tử từ tốn nói.

“Ách... ta không muốn cưỡng gian người.” – bất giác cả kinh, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Quả nhiên y muốn tiền gian hậu sát mà.

“Người đừng khách khí làm gì.”

“Nào đâu có, từ trước đến nay ta làm người chưa hề khách khí.”

“Vậy xin mời người đến cưỡng gian ta đi.”

“Đa tạ, ta thật sự không cần.”

“Người thật sự đừng khách khí.”

“Ta thật sự không hề khách khí.”

“Vậy còn không mau đến cưỡng gian ta.”

Lý tiểu đệ gió đến chiều nào che chiều ấy, Thẩm đại công tử biết thời biết thế, cả hai giả mù sa mưa mà đưa đến đây lui. Nếu để người ngoài không rõ nguyên nhân nhìn thấy, có khi còn nghĩ bọn họ đang giảng đạo lý cho nhau nghe kìa.

Kiên nhẫn là một đức tính tốt, nhưng nhìn khắp người Lý Tùng Tử tuyệt đối không có ưu điểm này. Người khách khí, ta không khách khí, đùn qua đẩy lại một hồi tâm hỏa lại bộc phát.

“Người có biết phiền hay không hả? Tiểu gia ta đã bảo là không nghĩ đến, mà sao người cứ muốn ta cưỡng gian người, người có bệnh không vậy?” – Ôi, hồngбет rồi! Nói cho đã giờ lại hối hận. Liệu y có giận dữ lên mà tiền gian hậu sát, hoặc giết rồi mới cưỡng gian, cưỡng rồi lại giết, lại cưỡng lại giết, không để cho ta được yên không a a a —

Thẩm Lục Tử nhìn tiểu tử kia biểu tình biến hóa sinh động, đoán rằng trong đầu hẳn đang nghĩ đến những việc rất thú vị, không khỏi mỉm cười, bảo – “Ta vẫn còn chưa nói cho người biết tên của ta.”

Lý Tùng Tử khựng lại, vọt miệng bảo – “Ta một chút cũng không muốn biết tên của người.”

“Nhưng ta lại hy vọng người biết.”

“Ta lại không hy vọng ta biết.”

“Người không hy vọng cũng phải hy vọng.”

“Ta hy vọng ta không cần hy vọng.”

Hai người lờ qua tiếng lại như thể hai kẻ dở hơi khiến Thẩm Lục Tử thấy rất buồn cười. Chợt nghĩ đến Thẩm Tuyết công tử y đọc đủ thứ thi thư, học vắn một bụng, lời nói thốt ra tựa phun châu nhả ngọc, thể mà bây giờ lại cùng một tiểu lưu manh nói vớ va vớ vắn hết phen này đến phen khác. Nếu để cho nữ tử, thiếu niên vốn ngưỡng mộ y trên giang hồ nghe thấy được, chỉ sợ không học máu ba thăng[3] vì sụp đổ hình tượng là ít.

“A, thật không nghĩ người cũng mồm mép như thế. Nhớ cho kỹ, ta tên là Thẩm Lục Tử.” – Thẩm đại công tử cuối cùng cũng chịu báo danh tính – “Lục tử sơ thường nhân dịch túy, nhất chấm tiểu song nùng thủy[4].”

Vốn là một kẻ đọc sách chẳng được mấy quyển nên Lý Tùng Tử ngăn người ra, thầm nghĩ cái gì ngủ với chả ngủ, nghe không hiểu gì cả, hơn nữa, ta tại sao lại phải nhớ kỹ tên của người. Nhưng dù sao hẳn vẫn còn thức thời, biết ậm ở một tiếng đáp bừa.

Thẩm Lục Tử thấy ánh mắt hắn không ngừng hướng về phía cửa, hơn nữa, lại thoáng chốc chậm rãi dời đi, còn tưởng rằng việc mở ám của mình đã bị phát hiện. Nói cho cùng thì đang đêm đột nhập Lý gia tìm người tranh cãi không phải việc đơn giản, muốn khi dễ thì cũng phải làm mạnh tay một chút, nếu không chẳng phải là uống phí một chuyến mà phải về tay không sao.

Thế là y không ngại ngần vươn tay mang Lý Tùng Tử ôm lấy vào lòng. Lý Tùng Tử chưa kịp phản ứng gì thì miệng đã bị ai kia chế trụ.

Khoảnh khắc lúc ban đầu chỉ là tim đập mạnh và loạn nhịp, kế tiếp là kinh hách, cuối cùng là sợ hãi.

Thẩm Lục Tửu không chờ hấn bắt đầu đầu giãy giụa phản kháng đã buông tay, sờ lên khuôn mặt trắng nõn một cách nhẹ nhàng và ôn nhu – “Yên tâm đi, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như vậy đâu.”

“Vậy người còn muốn sao nữa.” – Lý Tùng Tử hỏi lại, vừa hoảng lại vừa giận.

“Không muốn gì cả, chỉ muốn ăn người mà thôi.”

“Người ... người ... người... thật sự muốn tiền gian hậu sát ư?”

“Đây quả là một đề nghị hấp dẫn, ta sẽ cẩn thận suy xét phần trước, còn kết quả của phần sau thì... “ đôi mày kiếm khê nhú lại – “Phải xem biểu hiện của người thế nào rồi mới quyết định vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của Lý Tùng Tử trắng bệch cả ra, bất chấp tất cả muốn há to miệng la hét cứu mạng. Đáng tiếc, lần này vẫn là chưa kịp làm gì đã bị ngăn chặn, mà là còn bị dùng miệng chặn nữa, thậm chí ngay cả đầu lưỡi cũng đã tiến vào bên trong mà liếm lộng.

Ngô,... ôi, thật là ghê tởm muốn chết mà —

Lý Tùng Tử ra sức xoay trái xoay phải, hoảng sợ giãy giụa, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ hữu lực như đôi gọng kềm, cơ hồ còn khiến chính mình bị đau nữa. Hấn thu hết bản năng tự vệ của chính mình, thật lực cắn một nhát, mùi màu tươi xộc thẳng lên, còn đầu lưỡi của Thẩm Lục Tửu lúc này mới vừa rời đi, nhưng răng nanh vẫn còn lưu luyến ở viên môi hấn.

Đau! Lý Tùng Tử suýt chút nữa khóc nức lên.

Kết quả vom miệng của hai người những máu là máu.

Lý Tùng Tử tự cắn lấy lưỡi của hấn.

Còn Thẩm Lục Tửu bị cắn phải môi dưới.

Ấy gọi là lưỡng bại câu thương.

Thế nào là một nụ hôn dã man, đây chính là một ví dụ điển hình. Nhìn qua không khác gì là hai dã thú cắn nhau, khác chẳng một bên là đại dã lang xâm lược, bên kia là tiểu lão hổ phản công.

Người cắn ta, người dám cắn ta! Đôi môi Lý Tùng Tử sưng vêu, mắt ngấn đầy nước nhìn y, hận không thể một nhát cắn chết tươi kẻ kia.

Có phải muốn khóc hay không? Đôi con ngươi trong suốt nọ khiến cho lồng ngực Thẩm Lục Tửu thêm phập phồng hưng phấn. Y nghĩ muốn khi để kẻ này đến phải phát khóc lên thì mới vừa lòng.

Bất quá, y vẫn chọn buông tay,

Đương nhiên khi một con mèo túm được một con chuột thì sẽ không ngay lập tức giết nó. Trò chơi thì phải chậm rãi ngoạn thì mới có lạc thú.

Lý Tùng Tử đẩy y ra, bản thân mình lùi dạt về phía xa.

“Người không cần gọi người đến đâu, ta phải đi rồi!” – Thẩm Lục Tửu vừa cất tiếng thì đầu lưỡi đã ắn ắn đau, tiểu tử kia quả nhiên cắn rất hung hãn, rất lợi hại.

“Vậy thì mau rút đi!” – Lý Tùng Tử xù lông mèo lên.

“Tái kiến!”

“Vĩnh viễn đừng gặp lại thì tốt hơn. Nếu không tiểu gia ta thấy một lần sẽ đập bẹp người một lần.”

“Sao, không cưỡng gian ta nữa ư?”

“Cút mau!”

“Ta đã nói rồi, sẽ không bỏ qua cho người dễ dàng như thế đâu.”

Thắng Tuyết công tử dùng tay lau vết máu nơi khoe miệng mình, ánh mắt tà tứ, động tác tiêu sái vô cùng, tiện đà mỉm cười treo thêm chiêu bài hào hoa phong nhã mê người. Sau đó y không nhanh không chậm, ung dung đi về phía cửa phòng, mở cửa bước ra, bình thần bỏ đi, như thể khách nhân được mời đến thăm viếng rồi ra về vậy.

Tiểu ẩm đông phong, ám hương oanh tộ Nguyệt hạ lê hoa, bạch y thắng tuyết

(Gió xuân thấm nụ cười

Hương thơm vờn tay áo

Hoa lê nở dưới trăng

Bạch y hơn sắc tuyết)

Trong bóng đêm tỏ mờ, một vị tiên nhân nương gió nương mây chấp chóp giữa không trung, tựa như ảo mộng.

Nhưng kẻ hồn xiêu phách tán tận chín tầng mây là Lý Tùng Tử lại không biết để mà thương thức, ngay cả nhìn cũng chẳng buồn liếc mắt. Tiên nhân này trong mắt hắn so với đầu trâu mặt ngựa còn đáng sợ hơn nhiều, chỉ một mực xông đến đóng chặt cửa phòng, cài then kỹ càng, cả người run bần bật, tim đập thình thịch đến mức xương ngực phải đau nhói.

Thế là trọn đêm, người trước giờ luôn ăn no ngủ kỹ được một phen mất ngủ, quần chặt chần nhìn chằm chằm vào cửa phòng, chỉ sợ người nọ lại xông đến, chỉ một cơn gió thoảng đưa bên ngoài cũng khiến hắn giật nảy người sợ sệt.

Liệu hắn có nên nói cho đại ca nhà hắn biết chuyện này không, để lão Đại phái người bảo hộ cho hắn?

Theo lý thì hắn rất muốn nói, tuyệt đối muốn, nhưng chẳng hiểu sao hắn không muốn nói cho đại ca biết chuyện này, nói người ấy tên là Thẩm Lục Tửu.

Vì cái gì mà không muốn? Thắng thẩn mà nói thì đến chính hắn cũng không biết là vì cái gì, chỉ biết sau này nếu thật sự đôi bên chạm mặt, thì không phải là gặp một lần đập bẹp dí một lần, mà là gặp một lần chạy trốn một lần —

Có thể trốn đến đâu thì trốn đến ấy, có thể chạy bao xa thì chạy bấy nhiêu.

Thật là một đêm hồn phách gì đều tan nát hết cả.

Lý Tùng Tử vốn muốn kiên cường chống đỡ tinh thần cho đến sáng, cuối cùng vẫn là không thể chịu nổi, mê man đánh một giấc mãi đến khi cặp mộng bị văng thái dương thiêu đốt, được người hầu ba thúc bốn giục ở bên giường mới tỉnh lại, bữa ăn sáng cũng hóa thành bữa ăn trưa.

“Ngũ gia, môi của người sao lại bị thương thế kia?” – người hầu thân cận là Tiểu Trúc Tử quan tâm hỏi han.

“À, là do ta không cẩn thận cắn phải.” – Lý Tùng Tử thuận miệng trả lời, tuyệt đối không thể lộ ra là do đêm qua bị một con chó điên xông đến cắn cần càn được.

“Để tiểu nhân lấy được cho người bôi vậy.”

“Ừ!”

Đại ca bận việc xuất môn, Nhị ca nhập triều bàn quốc sự, Tam ca phải đến lễ mừng tân niên mới có thể hồi gia, Tứ tỷ ở Lục vương phủ làm một Vương phi dã man, đệ đệ thân yêu thì đến Bảo Mã Tự lễ phạt tu hành, chỉ còn mỗi mình hắn ở nhà ăn bữa sáng kiêm bữa trưa của mình. Lý gia mỗi người đều có chuyện bận rộn riêng, độc mỗi hắn là chẳng có việc gì làm, dù rằng sản nghiệp gia đình to lớn bao nhiêu thì cũng chẳng đến phiên hắn nhúng tay vào, chỉ chờ cơm dâng nước rót đến tận mồm mà thôi.

Lão Đại thường cười bảo hắn ngu dốt, nếu giao thương điểm cho hắn quản lý, cầm chắc không đến ba ngày sẽ sập tiệm, cho nên không dám đem sản nghiệp giao vào tay hắn. Dù sao thì hắn tự biết bản thân không

có sự khôn khéo, thế thì dứt khoát vui vẻ ngồi một chỗ đóng vai một con sâu trong hũ gạo, nếu nhàn rỗi quá thì xuống phố phá làng phá xóm, ngày trôi qua như thế cũng đủ vui rồi.

Nói hần là một kẻ phé vật ư? Núi vàng núi bạc của Lý gia thì có nằm ăn không đến tám đời cũng chẳng hết, vậy hần cần chi phải cố sắm vai một người hữu dụng chứ.

Cách giáo dục của Lý gia luôn là bản thân muốn sống thế nào thì cứ sống thế nấy, muốn làm chuyện gì thì cứ làm. Hần đây chỉ thích làm một tiểu bá vương ăn không ngồi rồi đấy, người khác quản được sao? Lý gia chính là cứ thế cho phép hần kiêu căng, thả lỏng cho hần, rất ít khi miễn cưỡng bắt hần làm chuyện hần không thích. Nhớ lại trước kia hần bảo không nghĩ đến việc tiếp tục trở lại học đường, Lý Tùng Ngân cũng không ép hần, chỉ yêu cầu hần đừng dốt đặc cán mai là được. Nguyên lai, đại ca nhà hần sợ rằng hần không biết đọc chữ mà tự ký khế ước bán mình thôi.

Lý Tùng Tử đích xác là không thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc. Hần chính là vì lớn lên trong hoàn cảnh an ổn, cấu thành một kẻ tâm tư đơn giản, không cần nóng vội mưu cầu điều gì, không cần tranh quyền đoạt lợi. Người ngoài nhìn vào nghĩ hần là tiểu bá vương, thực tế so với bất cứ kẻ nào vẫn là kẻ đại đơn thuần. Trong sáng đến mức không giấu nổi tâm tư, hỉ nộ ái ố đều thể hiện rõ trên nét mặt, thích là thích, ghét là ghét, trong lòng không hề giấu giếm bí mật gì, nhất là những khi đối mặt cùng người khác, không gì là không thể nói.

Nhưng hôm nay, hần đã có một bí mật, là bí mật về một người tên là “Thẩm Lục Tửu”.

Hần nhớ rất rõ tên của người kia.

Ngẫm lại trước đây cùng Vương Khang làm đồng môn đến cả một năm ròng mới miễn cưỡng nhớ được người kia là họ Vương tên Khang. Ấy vậy mà Thẩm Lục Tửu chỉ nói qua một lần, lập tức trong đầu hần đã ghi nhớ, muốn quên cũng không thể quên được.

Hôm nay hần không muốn ra khỏi cửa, ít nhất là vì vết thương trên môi nên không muốn ra ngoài. Hơn nữa, hiện tại có khi ở trong nhà mới an toàn. Hần nhắm tính người của phủ nhà ít nhiều nếu không phải một trăm thì cũng là tám mươi, nếu Thẩm Lục Tửu kia dám giữa ban ngày ban mặt xông đến thì sẽ có dao chẻ củi, dao thái thịt, dao bổ dưa hấu đón tiếp y. Cho dù y là võ lâm cao thủ, giang hồ đại hiệp chi đó, cũng sẽ cho y nếm lợi hại một phen.

Suốt ba ngày kế tiếp, hần kiên trì ở lì trong nhà. Buổi tối khi ngủ thì bắt Tiểu Trúc Tử ở cùng một phòng bầu bạn, cũng phân phó gia đình tuần tra thêm mấy lượt. Đáng tiếc, trong ba hôm ấy, Thẩm Lục Tửu tuyệt nhiên không hề thừa dịp đêm khuya xuất hiện quấy rối hần.

Nhị thính, tam các, thập nhị uyển[5] cấu thành nên Lý phủ, Lý Tùng Tử đi tới đi lui đến mức phát ngán, mỗi tòa viện tử đều đã in đậm dấu chân của hần, thậm chí còn lôi kéo Tiểu Trúc Tử câu mất cá chép quấy trong ao sen, vặt sạch trái cây còn chưa chín rục, bắt Tiểu Oa Tử đi đào trứng chim ra nướng ăn...

“Tiểu Man Đầu, mau đến chơi với ta đi...”

“Ngũ gia, tiểu nhân còn đang có việc gấp, thỉnh người tìm người khác chơi đi.”

“Cái gì, tiểu gia ta còn chưa nói hết câu đã dám chạy rồi. Tiểu Thúy Nhi, người giúp ta...”

“Ngũ gia, nô tỳ còn phải mang đồ đến cho Tứ tiểu thư, người có muốn cùng đi hay không ạ?”

“Thôi, quên đi!” – giỡn hoài, hần chẳng hơi đâu mà chạy đến chỗ nữ nhân kia để chơi cả.

Tất cả gia đình nha đầu trong phủ vừa thấy bóng hần thấp thoáng đằng xa đã vội vàng vàng kẻ lủi người trốn, để tránh khỏi phải cùng hần làm mấy trò loạn nháo cả lên. Hần là chủ, vô pháp vô thiên ai dám quản, cho nên xui xẻo toàn là rơi trúng hạ nhân bọn họ. Cho dù Lý gia đối xử với tôi tớ rất tử tế, xem như người nhà, tôn ti trật tự có phần không quá nghiêm khắc như những nhà khác, nhưng cũng không thiếu mất phần một vị quân gia ưa mắng người.

Cuối cùng, kẻ thường ngày đánh chết cũng không bước chân vào tàng thư các, chỉ cần nhìn thấy sách sẽ nhin không được mà ngủ gà ngủ gật, hôm nay lại phá lệ lấy ra xem, bất giác trở tay lật tìm một từ.

“Kim phong té té, điệp điệp ngô đồng trụ. Lục tử sơ thường nhân dịch túy, nhất chẩm tiểu song nùng thụy..... Tử vi chu cận hoa tàn, tà dương khước chiếu lan can. Song yển dục quy thì tiết, ngân bình tạc dạ vi hàn...”[6] – thì thầm ngâm vịnh, rồi khinh thường buông một tiếng – “Hừ, cố tình đặt tên cho nho nhã. Lục quỷ sứ ấy, cái gì mà xanh lục chứ? Hắn một thân trắng toát, lẽ ra phải gọi là Thắm Tiểu Bạch mới đúng.”

“Gió ửng vàng hanh haoNgô đồng rơi lã chãRượu xanh mới nhấp đã hây hâyMột hộp thôi đã ngủ say ngoài song cửa

Tử vi đỏ, hoa thắm đã tànTịch dương, nắng nghiêng nghiêng đổĐôi én trông ngóng mùa sangBình phong khảm bạcĐêm qua, se sẽ chút rét hàn”

Bình luận cho đã rồi vất sách sang một bên, lại không biết phải làm gì nữa.

“Nhàm chán quá đi, tiểu gia ta sắp nhàm chán đến chết rồi. Mặc kệ, hôm nay ta nhất định phải xuất môn, bằng không trước khi bị chinh cho chết thì đã chết vì buồn rồi.” – tiểu hài tử khóc lóc om sòm, nằm trên mặt đất lăn tới lộn lui, khiến cho các vị cổ thánh tiên hiền được trưng ảnh trên vách tường đều xuất hắc tuyến đầy mặt, khinh bỉ nhìn hắn.

“Ngũ gia, hóa ra là người ở đây.” – Tiểu Trúc Tử chạy đến tàng thư các bảo – “Đại gia đã về rồi, còn dẫn cả khách nhân về cùng nữa.”

Hắn vừa nghe đã ngừng lăn lộn – “Đại ca dẫn theo khách nhân trở về?”

“Dạ, đúng vậy! Đại gia đối với người này rất khách khí.”

Lý Tùng Tử nghe vậy không khỏi cảm thấy tò mò. Lý phủ từ trước đến nay không thường để cho người ngoài bước vào, cho dù là khách hàng của Lý Tùng Ngân cũng chẳng mấy khi tiếp đãi ở nhà, trừ phi người này là khách đặc biệt hoặc trọng yếu.

“Ta đi nhìn xem huynh ấy dẫn kẻ như thế nào về nhà.” – nhàm chán đã qua rồi, cuối cùng cũng có thứ để mà giải sầu rồi. Lý Tùng Tử bật dậy từ trên mặt đất, hăm hở chạy đến tiền sảnh, lỗ mãng xông vào hỏi – “Đại ca, huynh dẫn ai trở về thế?”

“Tiểu Ngũ, người đến thật đúng lúc, để đại ca giới thiệu một người cho đệ làm quen.” – Lý Tùng Ngân vẫy tay bảo hắn đến gần.

“Ai...?” – Á? Có một bóng dáng trắng toát đang phiêu phiêu đứng trước mặt hắn. Lý Tùng Tử giật nảy mình, hai mắt mở to nhìn trừng trừng, sắc mặt khó coi như thể đụng phải quỷ, khắc trước khắc sau đã xoay người bỏ chạy – “Đệ phải đi mao xí.”

“Nói bậy, đã đến rồi còn đi đâu nữa? Mau trở lại đây!”

“Đệ thật sự phải đến mao xí mà.”

“Tại hạ vừa lúc cũng muốn đến đó một chuyến, thỉnh cầu Ngũ công tử dẫn đường giúp cho.” – khách nhân vội vàng cất bước theo sau hắn.

“Người, người đừng theo ta!”

“Hai người quen nhau sao?” – Lý Tùng Ngân vui vẻ góp lời.

“Có mà quỷ sứ mới quen y ấy.”

“Tùng gặp qua hai lần.”

Lý Tùng Tử và khách nhân cùng lúc lên tiếng.

Đúng vậy, vị khách nhân này chính là cơn ác mộng của Lý Tùng Tử tiểu đệ, Thảng Tuyết công tử Thắm Lục Tửu.

Cứ tưởng rằng ba ngày không thấy quỷ ảnh của y xuất hiện, lòng hắn đã thoảng an tâm, ai ngờ đâu Lý Tùng Ngân lại dẫn y quang minh chính đại mà bước vào cửa nhà.

Quả thật là dẫn sói vào nhà mà.

Lý Tùng Ngân chính là một kẻ đã thành tinh, đương nhiên nghe ra được ai thật tình ai giả dối, hơn nữa về mặt Tiểu Ngũ vừa giận vừa hoảng rất không tự nhiên, ấy là giấu đầu hở đuôi.

Ba người nối đuôi nhau đi đến, Lý Tùng Tử vội vàng nhảy vào gian bên phải, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, vừa nghe được tiếng đóng cửa ở gian bên trái đã tông cửa chạy ra.

“Sao lại nhanh như thế chứ?” – Thẩm Lục Tửu ở ngoài nhìn hẩn mỉm cười.

Đáng giận, lão Đại thân là chủ nhà sao lại đi cướp mao xỉ của khách, lão không biết cái gì gọi là tiên khách hậu chủ ư? Lý Tùng Tử nổi giận đùng đùng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vằn vện một trận, nhìn rất không văn nhã, nghiêng rằng nghiêng lợi bảo – “Người muốn đi giải[7] thì mau mau vào đi?”

“Ta đột nhiên lại không muốn đi nữa.”

“Cầu người nhịn đến chết luôn đi.” – sau khi buông một câu thô tục, Lý Tùng Tử quay đầu chạy về phía đại môn.

Lý Tùng Ngân lúc ấy vừa mở cửa bước ra, đang rửa tay, liền hỏi – “Tiểu Ngũ, người muốn đi đâu?”

“Túy Nguyệt Phương Đình.”

“Buổi tối có về nhà hay không?”

“Không về, đệ phải qua đêm ở chỗ Hồng Nghê.” – Lý Tùng Tử thành thật trả lời, chân quàng chân xiên vội vàng chạy đi, trong lòng thầm mắng bà mẹ hùng lão tử, ngay cả ở trong nhà cũng chẳng được an toàn.

Thẩm Lục Tửu không tiếp tục theo đuôi hẩn, thần sắc vẫn thản nhiên nhưng ánh mắt lại sáng hẩn lên. Y nhìn theo tiểu tử kia như có lửa dí sau lưng, trốn như chưa bao giờ được trốn.

Tốt lắm, tiểu tử kia đã bắt đầu hiểu được rằng phải sợ y. Lạt mềm buộc chặt cũng là một lạc thú. Và con chuột nhỏ hoàn toàn không biết rằng, nó càng trốn thì càng kích thích ham muốn bạo ngược của con mèo.

“Thật xấu hổ, quần giáo không nghiêm.” – Lý Tùng Ngân vừa cười vừa nói, nhưng từ ngữ khí đến ánh mắt chẳng thấy một chút ngưng ngừng nào, rõ ràng là có ý dung túng sủng nịch.

“Không sao cả! Ngũ công tử thật sự rất đáng yêu.” – Thẩm Lục Tửu cũng cười. Rồi y làm ra vẻ tùy tiện hỏi một câu – “Túy Nguyệt Phương Đình là nơi như thế nào? Nghe đồn rằng đó là nơi thập phần lịch sự tao nhã phải không?”

Thẩm đại công tử sao có thể chưa từng nghe qua đại danh鼎鼎 của Túy Nguyệt Phương Đình chứ. Bất quá, biết rồi càng tệ, chỉ nghĩ đến việc tiểu tử kia qua đêm cùng kỹ nữ thì ngực đã bắt đầu nổi hỏa.

“Là đệ nhất thanh lâu ở kinh thành. Các cô nương ở đó người nào người nấy đều tài mạo song toàn. Nếu không thì vậy đi, tại hạ đưa Thiếu trang chủ đến đó xem một lượt.” – Lý Tùng Ngân cũng như tùy tiện đề nghị.

Thẩm Lục Tửu khách khí ậm ờ đôi câu, không lập tức đáp ứng mà cũng chẳng cật lực chối từ. Vì y không đưa ra chủ kiến nên Lý Tùng Ngân cũng thuận theo lý lẽ dẫn khách đến kỹ viện.

Nhưng hai người gặp nhau là vì đâu?

Sự tình là thế này! Lý Tùng Ngân đối với hương thơm mà đệ đệ vương lại khi về nhà nhớ mãi chẳng quên, phân phối huân hương sư ra sức điều chế. Đáng tiếc dù làm thế nào cũng không tạo ra được hương thơm tao nhã kia, ít nhiều cũng vương phải điểm mị tục. Thế là hẩn quyết tâm tìm chủ nhân của hương thơm kia, lấy cho được cách phối hương vào tay mình.

Lý Tùng Ngân một khi đã muốn điều gì thì phải làm cho kỳ được. Vậy là hẩn phái rất nhiều người ra ngoài phát huy lỗ mũi của cầu, vô luận là nam phụ lão ấu, gặp ai có huân hương trên người đều ngửi lấy ngửi để. Việc này khiến cho suốt hai ngày qua, trên đường cái có rất nhiều âm thanh vang dội do bàn tay phát ra tiếng mà thành. Chỉ thương thay cho bọn tiểu nhị, ai nấy mặt mày sưng vù bảy ngày không xẹp, oan uổng ngắt trời xanh.

Đang lúc Lão Đại của Lý gia hểnh mũi lên trời tìm kiếm, thì Thẩm đại công tử lại tự mình dẫn xác đến, chủ động bái phỏng tửu thương điểm của Lý gia.

Hoa Tín sơn trang sản nghiệp chủ yếu kinh doanh tửu nhưỡng, có hai loại “Lao Nguyệt” và “Sầu Ngọc” được chọn làm rượu tiến cống cung đình hàng năm, nổi tiếng khắp thiên hạ.

Thật không ngờ xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Lý Tùng Ngân vừa nghe được hương vị trên người y đã kết luận ngay người cạ phải Tiểu Ngũ chính là đây. Hơn nữa rượu của Hoa Tín sơn trang nổi tiếng là tuyệt hảo, thân làm gian thương sao có thể thấy mà không mừng vui kia chứ.

Hai người sau khi nói chuyện qua, dĩ nhiên không đến mức nhất kiến như cố[8], nhưng Lý Tùng Ngân thích phong thái đường đường chính chính của y, liền dẫn y về nhà, chân thành tiếp đãi. Về nhà rồi lại phát hiện sắc mặt và thái độ của Tiểu Ngũ khác thường, mặc dù chưa nói ra, nhưng khẳng định có liên quan đến Thẩm Lục Tửu.

Chẳng biết vì sao mà hai người này lại biết nhau, Lý Tùng Ngân nghĩ trái nghĩ phải một lúc, quyết định bình tĩnh tiếp tục theo dõi, mọi việc sau đó tùy cơ ứng biến. Mà Thăng Tuyết công tử tâm tư khó lường ra sao khỏi đoán cũng biết, chẳng cần nói năng rườm rà mà chỉ.

Một bên là lang tâm cơ thâm trầm, một bên là báỉ giáo hoạt khôn khéo[9], cư nhiên lại đi cùng với nhau. Thế người nhìn vào có liên tưởng đến câu gì không? Còn chẳng phải là câu “Cùng cẩu kết với nhau làm việc xấu” đấy ư?

[1]y phục dạ hành: y phục chuyên mặc vào ban đêm để đi làm những việc không được quanh minh chính đại, hay còn gọi là y phục màu đen.

[2]miên lý tàng châm: , trong gối có giấu cây kim.

[3]thăng: thăng là một đơn vị đo lường, bằng 1/10 của đấu, 1 đấu = 100l, vậy 1 thăng = 10l.

[4]Lục tửu sơ thường nhân dịch túy, nhất chấm tiểu song nùng thụy:

Rượu xanh mới nhấp đã hây hây

Một hớp thôi đã ngủ say ngoài song cửa

[5]nhị thính, tam các, thập nhị uyển: hai sảnh, ba lầu, mười hai vườn.

[6]“Kim phong tế tế, điệp điệp ngô đồng trụ. Lục tửu sơ thường nhân dịch túy, nhất chấm tiểu song nùng thụy..... Tử vi chu cận hoa tàn, tà dương khước chiếu lan can. Song yển dục quy thì tiết, ngân bình tạc dạ vi hàn...”

Đây là trong một bài tổng từ làm theo điệu Thanh Bình của Yến Thù.

Yến Thù (991-1055), tự là Đồng Thúc, là người thời Bắc Tống, từng làm đến chức Tế tướng, đồng thời cũng là một thi sỹ nổi tiếng.

“Gió ửng vàng hanh hao

Ngô đồng rơi lá chã

Rượu xanh mới nhấp đã hây hây

Một hớp thôi đã ngủ say ngoài song cửa

Tử vi đỏ, hoa thắm đã tàn

Tịch dương, nắng nghiêng nghiêng đổ

Đôi én trông ngóng mùa sang

Bình phong khảm bạc

Đêm qua, se sẽ chút rét hàn”

(Nếu dịch thành thơ thì sẽ tựa tựa như thế này, tuy không trọn vẹn lắm nhưng cũng xem là biểu đạt một chút tứ thơ ý vị).

[7]đi giải: chính là tiểu tiện.

[8]nhất kiến như cổ: , vừa gặp đã như cổ nhân.

[9]Một bên là lang tâm cơ thâm trầm, một bên là báỉ giáo hoạt khôn khéo. Lang là sói, báỉ là một loài giống sói. Tương truyền lang báỉ thường phải đi cùng với nhau, rời nhau thì sẽ yếu thế, nên người ta thường gọi là lang báỉ, và cũng có câu như lang vi gian (), ý chỉ cùng nhau làm bậy.

3. Chương 3

Ách xì! Lý đệ đệ đang đi trên đường đột nhiên hắt hơi một cái, sau lưng như có gió lạnh lùa đến.

Túy Nguyệt Phương Đình là đệ nhất thanh lâu chốn kinh thành, chia làm hai đình, Bắc đình ở phía trước là kỹ viện, Nam đình ở phía sau là quan quán. Nói các cô nương ở Bắc đình mỗi người đều tài mạo vẹn toàn e là hơi khoa trương, nhưng nếu bảo là người đẹp sắc nước hương trời thì chắc chắn là có. Mỗi năm tuyển ra bảy người, gọi là nhĩ hào Thất tiên nữ. Còn nam đình cũng tuyển ra bốn người, xưng là Tứ quý quan.

Hồng Nghê là hoa khôi đứng đầu trong thất vị tiên nữ, nếu không có trên hai trăm lạng vàng thì không thể gặp mặt. Bất quá, Lý Tùng Tử mỗi lần đến chẳng cần hai trăm lạng vàng cũng có thể tùy ý gối đầu lên chân của mỹ nhân. Nguyên nhân không hề đơn giản, đó là vì Hồng Nghê thích hắn, chỉ cần hắn đến thì lập tức từ chối tất cả khách nhân khác, chỉ tiếp hắn.

Lúc này Lý Tùng Tử đang gối đầu lên đùi của mỹ nhân, ăn quả vải do mỹ nhân bóc cho, thưởng thức giọng hát oanh vàng của mỹ nhân, thư thư phục phục như con mèo nhỏ lười nhác, mắt nhắm lại chỉ còn là một đường thẳng.

“Ai nha, vẫn là Hồng Nghê tử tử tốt nhất.” – Hắn than vãn một câu rồi vùi mặt vào bầu ngực ngát hương. Mẫu thân hắn từ lúc hắn còn nhỏ đã qua đời, tứ tử tuy rằng yêu thương hắn, nhưng phương thức bày tỏ lại thường khiến hắn cảm thấy rất đau đớn. Chính vì thế mà sự ôn nhu của nữ nhân thì hắn chỉ có thể tìm thấy ở Hồng Nghê mà thôi.

Lại nói sinh thân năm hắn mười lăm tuổi, Lý Tùng Ngân dẫn hắn đến Túy Nguyệt phương đình khai trai[1], đối tượng lần đầu ấy lại chính là Hồng Nghê. Đêm đó, Hồng Nghê nhẹ nhàng, kiên trì “dẫn đường”, dạy cho hắn biết làm sao để trở thành một nam nhân, vậy nên từ đó về sau, hắn chỉ tìm một mình nàng, không hề chạm đến bất kỳ nữ nhân nào khác. Mà mỗi lần hắn đến đây đều không nhất thiết phải có những hành vi thân cận thể xác, có rất nhiều thời điểm chỉ là nghe đàn ca xướng khúc, nói nói cười cười, hưởng thụ sự dịu dàng của Hồng Nghê mà thôi. Những khi hai người ở bên nhau thật chẳng hề giống hoa nương và tân khách, ngược lại còn giống một đôi tỷ đệ xinh đẹp nữa kia.

“Làm sao vậy? Có phải gặp chuyện gì không vui không?” – Hồng Nghê vốn rất tinh ý nhỏ nhẹ hỏi han, thuận tay vuốt mái tóc đen nhánh của hắn.

“Phải, có người khi dễ ta.” – hắn buồn bã, trả lời một cách hờn dỗi.

“Cha chả, là ai mà lại to gan đến thế? Dám khi dễ cả Lý Ngũ gia của chúng ta nữa kia đấy?”

“Tỷ đừng cười mà, là thật đấy!”

“Người đó là ai thế? Sao lại ăn gan hùm mật gấu đến vậy chứ?”

Lý Tùng Tử ghen ngào chẳng nói được một lời, chỉ hờn dỗi thôi.

“Được rồi, được rồi, ta không cười nữa.” – ngày thường đều là hắn tìm người khác sinh sự, hiện giờ lại có người khiến cho tiểu bá vương này chịu ủy khuất, khiến Hồng Nghê không nín nổi tò mò – “Rốt cuộc là ai khiến cho ngươi tức giận thế?”

“Ta không muốn nói.” – nhắc đến người kia thì ngực liền ghen ứ, thần tình tức giận cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào người mỹ nhân thơm ngào ngạt mà làm nũng – “Hồng Nghê tử tử, hôm nay tỷ tỷ thơm quá, nghe thấy là muốn ăn ngay lập tức.”

“Hôm nay ăn phải đường mật hay sao mà cái miệng nhỏ nhắn này lại ngọt ngào đến vậy?”

“Thật sự là thơm quá đi thôi.”

“Hôm nay có muốn không nào?”

“Ta nghĩ là có.”

Lý Tùng Tử ôm chầm lấy Hồng Nghê, khê khằng hôn môi nàng. Vẫn là nữ nhân mới tốt, vừa thơm vừa mềm, thật thoải mái, không như cùng nam nhân hôn môi... hấn chợt nhớ về những “nhất cần” thô bạo đêm hôm đó, liền nhúu mày, đẩy đưa đầu lưỡi vào khoang miệng Hồng Nghê. Hành động này khiến cho Hồng Nghê cả kinh thất sắc. Vốn lúc trước mọi việc đều do nàng chiếm thể chủ động, vậy mà hôm nay sao nhóc con này lại nhiệt tình thế chứ? Nàng chợt phảng phất ý nghĩ hấn đang muốn chứng tỏ một điều gì đó.

Hai người mới ngã xuống giường, dán sát vào nhau, chuẩn bị tiến đến giai đoạn kế tiếp thì cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ nhẹ, rồi có giọng của má má hô lên – “Lý Ngũ gia, Lý Đại gia đến tìm người này.”

“Bà nói với huynh ấy là ta đang bận.” – Lý Tùng Tử xoay người hét lên rồi không thèm để ý nữa, quay lại tiếp tục hành sự.

“Nhưng mà...”

Chợt một tiếng “rầm” vang lên, cửa phòng bật mạnh khiến hai kẻ y phục xộc xà xộc xệch một phen giật thót, liền quay đầu lại nhìn, thấy Lý Tùng Ngân và Thẩm Lục Tửu đứng ngay ngưỡng cửa, bên cạnh là má má đang đỏ mồm hôi lạnh ròn ròn.

“Thật có lỗi, là ta không cẩn thận dùng lực quá mạnh.” – Thẩm Lục Tửu từ tốn giải thích, ngoài mặt cười cười, ai biết được giọng lưỡi hấn đã bắt đầu sắc bén lên – “Các người cứ tiếp tục, chúng ta quay lại sau cũng được mà.”

Ngoài miệng thì bảo là đến để thưởng thức xem đệ nhất thanh lâu ở kinh thành ra sao, xem thử hoa khôi dung mạo lẫn tài năng vẹn toàn đến mức nào, nhưng hoàn toàn cũng có thể hiểu là đến để phá hoại đại sự.

Bất gian tại giường, thế này thì ai mà có hứng thú tiếp tục cơ chứ. Lý Tùng Tử bị ngáng chân giữa đường, oán hận không để đầu cho hết, sắc mặt càng lúc càng tím gần bằng tên của chính hấn rồi.

“Nhị vị quan gia, mời vào!” – Hồng Nghê quả không hổ là người đứng đầu bảng của thanh lâu đệ nhất, mới đó đã khôi phục sự bình tĩnh, trước hầu hạ Lý Tùng Tử sửa sang y phục, sau là đến chính mình, cuối cùng hướng về phía Lý Tùng Ngân và Thẩm Lục Tửu, chào – “Nô gia bái kiến nhị vị quan gia.”

“Hồng Nghê, vị này là Thẩm Lục Tửu, Thẩm đại công tử.” – Lý Tùng Ngân giới thiệu.

“Là Hoa Tín sơn trang Thắng Tuyết công tử?”

“Chính là tại hạ.”

“Nô gia ngưỡng mộ đại danh của Thẩm đại công tử đã lâu.” – Hồng Nghê thi lễ lần nữa.

“Hừ, y rất nổi tiếng sao?” – Lý Tùng Tử cảm giận liếc xéo. Hấn dù gì cũng không phải là người trong giang hồ, lại cũng không làm ăn buôn bán, nơi các thuyết thư tiên sinh nói chuyện ở kinh thành thì chẳng mấy khi hiện hình, cho nên hấn không hiểu được Thẩm đại công tử không phải loại củ hành củ tỏi, mà là một người rất có danh tiếng.

Bốn người ngồi quanh một bàn tròn, Thẩm Lục Tửu cao cao tại vị, Lý Tùng Ngân làm ra vẻ không có việc gì, Hồng Nghê gặp biến không kinh sợ, ba người cười cười nói nói, chỉ có mỗi Lý Tùng Tử là tiu nghỉu. Chuyện tốt bị cản trở, mặt mày sớm đã như bánh bao nhúng nước, chỉ muốn chỉ tay vào giữa mũi Thẩm Lục Tửu mà kêu to rằng, người cổ ý, người nhất định là cổ ý!

“Hồng Nghê, chẳng mấy khi Thẩm đại công tử đến đây, nếu chỉ uống rượu suông thì chẳng thể tận hứng, nàng phải dùng tài nghệ của mình để chiêu đãi đây.” – Lý Tùng Ngân gợi ý – “Thiếu trang chủ, sở trường của Hồng Nghê không phải là cầm kỳ thi họa, mà là khéo léo biết cách ủ ấm rượu, người bình thường không thể nào làm được đâu.”

“Chà, không biết tại hạ có vinh hạnh được thưởng thức tay nghề của cô nương không nhỉ?” – Thẩm Lục Tửu tao nhã mỉm cười, sắm trọn vai một Thắng Tuyết công tử thập toàn thập mỹ.

Hâm nóng rượu còn có phân biệt ai hay ai dở ư? Hồng Nghê đương nhiên hiểu đây là ý bảo nàng tạm thời lui ra, liền thuận theo, đứng dậy hành lễ – “Đương nhiên là có thể. Thỉnh các vị quan gia chờ cho chốc lát.”

“Ta lúc này ở dưới đại đường nhìn thấy Trương lão bản nên phải đến gặp ông ta đã. Hai người ngồi đây một lát, ta sẽ trở lại ngay.” – Lý Tùng Ngân nói rồi cũng lập tức rời khỏi.

Trong giây lát, tại sương phòng của thanh lâu chỉ còn hai nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ, người nhìn ta, ta ngó người, xem qua xem lại, ánh mắt thì sắc như dao, tưởng chừng có thể giết người.

Lý Tùng Tử vốn tính tình ngang ngược khó kềm chế cơn giận, thế mà lần này lại không mở màn một cuộc cãi vã, chỉ mở to hai mắt rực lửa, lòng bàn chân khê di di, chuẩn bị ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Thẩm đại công tử tháo xuống lớp mặt nạ ôn khiêm nho nhã, lộ ra bộ dạng trong ngoài bất nhất, lạnh lùng hừ một tiếng – “Hay nhỉ? Mới tí tuổi đầu đã tập tành chơi gái rồi.”

“Ta năm nay đã mười tám tuổi.” – Lý Tùng Tử nghiêng răng, oán hận phản bác. Mỗi lần nhìn thấy mặt kẻ này, lão tử hân hoan toàn không muốn phí hơi tốn sức nói với loài dê chó, chỉ hận không thể bóp nát y như bóp miếng đậu hũ.

“Không phải mười bốn tuổi sao?” – Thẩm Lục Tửu nheo mắt đánh giá hẩn.

“Bốn năm trước thì ta đúng là mười bốn tuổi.”

“Cũng không phải mười sáu?”

“Mười tám! Mười tám! Ta đã mười tám tuổi! Bà mẹ hùng lão tử nhà ngươi dám xem thường tiểu gia ta à?” – Lý đệ đệ thiếu nhẫn nại cuối cùng cũng phát hỏa. Hẩn vốn ghét nhất bị người khác xem thường hẩn còn nhỏ.

Đôi mắt Thẩm Lục Tửu chợt ánh lên ý cười, lòng thầm nghĩ hóa ra tiểu tử kia đã mười tám tuổi. Xem ra, y không cần cố kỵ chính mình sẽ làm hồng mồm non của quốc gia nữa.

Tâm tư như được nhẹ đi phần nào, liền đánh câu chuyện sang hướng khác – “Mới vừa rồi có hôn nữ nhân không?”

“Hỏi vô nghĩa, lúc cùng nữ nhân lên giường có khi nào lại không hôn môi không?”

Thẩm Lục Tửu khê khép hồ vành mi, đưa tay rót một chén nước đưa đến trước mặt hẩn – “Uống nước!”

“Không cần!” – Lý Tùng Tử đẩy sang một bên.

“Người không uống, ta cầm lấy trực tiếp đổ vào cũng thể thôi.”

Đã từng lĩnh giáo qua thủ đoạn của người này, vì thế mà Lý tiểu đệ dù không tình nguyện cũng phải cầm lấy, vừa uống vừa nói nhỏ – “Ta đây không khát, vì sao lại cưỡng bách ta uống nước chứ?”

“Bởi vì ta muốn hôn ngươi.”

Phụt

một ngụm nước phun ngược trở ra.

May mà Thẩm Tuyết công tử phản ứng mau lẹ, võ nghệ lại cao cường, thoáng chốc đã lách người tránh kịp.

“Cút xuống địa ngục đi. Tiểu gia ta là người người muốn hôn thì hôn sao?” – Lý Tùng Tử làm bộ đập bàn nhảy dựng lên, kỳ thật là muốn lừa thế để tẩu thoát.

Thẩm Lục Tửu vươn tay đến, bắt lấy thất lưng của hẩn lôi lại, khiến hẩn ngồi lên đùi mình, gắt gao ôm chặt vào lòng – “Đừng chạy nha, ta vẫn còn chưa kịp làm gì ngươi mà.” – y cúi đầu nhỏ to bên tai hẩn, nhẹ nhàng khiêu khích, đưa răng khê day cắn vành tai be bé đáng yêu.

Như có luồng điện xộc thẳng lên đỉnh đầu khiến Lý Tùng Tử cả người run rẩy lên, kinh hoàng vịn vịn giây giữa – “Mau thả ta ra, bằng không ta sẽ la lên đấy.”

“Tốt thôi, la đi, la lớn một chút, tốt nhất là làm sao cho tất cả mọi người đều kéo đến đây hết, để họ nhìn cảnh ta thân mật với ngươi.”

“Người rót cuộc là muốn thế nào chứ?” – lại là một câu hỏi quen thuộc.

“Không muốn thế nào cả, chỉ muốn thân mật với người mà thôi.” – Thẩm Lục Tửu vừa cười vừa nói – “Nếu không thì người hôn ta cũng được. Mối rồi người hôn nữ nhân kia ra sao thì hôn ta như thế. Hôn xong rồi thì ta sẽ thả cho người đi. Sao nào?”

“Thật chứ?”

“Quân tử nói một là một.” – đáng tiếc là ở trước mặt người thì ta không phải là quân tử. Thẩm Lục Tửu trong bụng thầm bổ sung cho câu nói của chính mình, sau đó tiếp tục nói – “Ca ca của người và Hồng Nghê sắp quay lại rồi, ta cũng không ngại để bọn họ nhìn thấy chúng ta như thế này đâu.”

Nhưng ta ngại! Lý Tùng Tử tức xì khói lỗ tai. Kỳ thật hắn có thể mách đại ca mình, lên án Thẩm Lục Tửu khi dễ hắn, đại ca nhất định sẽ bảo vệ hắn, thay hắn trút giận. Nhưng không hiểu sao, hắn lại không muốn để bất kỳ ai phát hiện ra, cứ thế ngoan cố giữ sĩ diện. Có lẽ, chính hắn cũng không rõ nguyên do là do đâu.

“Nếu người không hôn ta thì ta sẽ hôn người đấy.” – Thẩm Lục Tửu kề sát vào khuôn mặt tuần tú, cong môi lên làm ra vẻ muốn hôn như thể một nữ nhân, chẳng hình dung nổi đây một trong số “Tuyệt trần tứ đại công tử” nữa.

Lý Tùng Tử trừng mắt, như thể chuồn chuồn lướt nước, đáp nhanh qua bờ môi của y, ấn nhẹ một cái rồi thôi. Thật ra hắn rất muốn cắn một nhát cho bỏ tức – “Được rồi đấy! Có thể buông ta ra chưa?”

“Người luôn hôn nữ nhân như thế này sao?”

“Đúng vậy, mau thả ta ra đi!”

“Cái này không gọi là hôn môi được.” – Thẩm đại công tử ra vẻ ta đây, lắc đầu rồi cười như gió xuân tràn về – “Nào, đến đây, để ta dạy cho người thế nào là hôn môi.”

Lời vừa dứt thì môi đã dán chặt vào môi của Lý Tùng Tử, y hết như lần trước, đầu lưỡi xâm nhập thẳng vào bên trong.

“A...” – Lý Tùng Tử dụng sức đánh đấm muốn đẩy y ra, kế tiếp là nắm lấy tóc y, cố tìm cách cắn y một nhát.

Thẩm Lục Tửu lần này thông minh, khéo léo chế trụ cằm hắn, một lần rồi lại một lần quần lấy đầu lưỡi hắn mà trêu chọc, hưởng thụ sự ngọt ngào của hắn, cướp đoạt hô hấp của hắn, hôn đến mức hắn tay chân nhũn cả ra, đầu óc váng vất.

Giấy giũa mãi chẳng ăn thua, Lý Tùng Tử suy yếu dần, sau cùng mệt mỏi ở yên trong vòng tay của Thẩm Lục Tửu, ngoại trừ việc cảm thấy chính mình hít thở không thông thuận ra thì trái tim loạn nhịp mạnh đến nỗi có thể vọt ra khỏi lồng ngực, đầu óc trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, ngay cả linh hồn dường như cũng phẳng phất đâu đó, như thể đã bị Thẩm Lục Tửu hút đi mất.

Nụ hôn cuồng nhiệt sau cùng cũng dừng lại. Thẩm Lục Tửu nhẹ nhàng cắn nhẹ vành môi phần hồng, khẽ giọng nỉ non tuyên cáo —

“Tiểu tử kia, người là của ta, người trốn không thoát đâu.”

Ta vốn không phải của người, vậy tại sao ta lại là của người?

Trực giác Lý Tùng Tử mách bảo bản thân phải phản bác lại như thế, nhưng hắn lại không thể phát ra bất kỳ lời nào, cả người lâng lâng mơ hồ, đầu óc cũng trở nên hồ đồ.

Lách cách

ngoài cửa phòng chợt vang lên tiếng động.

Hắn trừng mắt nhìn, thần trí đang mê man nhất thời tỉnh táo lại, giật thót nhảy ra khỏi vòng tay ôm ấp của Thẩm Lục Tửu

Rầm

, vì không cẩn thận nên hắn đá ngã chiếc ghế, gây nên một âm thanh kinh tâm động phách.

Đôi tay chợt mất đi một phần ập ập, một phần sức nặng, Thẩm Lục Tửu cảm thấy thiếu mất một điều gì đó, lòng muốn mang hài tử kia kéo trở về, gắt gao ôm thật chặt, để lồng ngực mình không có bất kỳ một khoảng không nào.

“Xảy ra chuyện gì thế?” – Lý Tùng Ngân đẩy cửa bước vào, thấy Lý Tùng Tử mặt mày đỏ ửng, Thẩm Lục Tửu tọa trên ghế thì tóc tai tán loạn, hô hấp cả hai không mấy vững vàng, bầu không khí thì kỳ dị, thập phần ám muội.

Hiện tại đang là tình thế gì vậy?

Lý Tùng Ngân là người sáng suốt, đương nhiên có thể nhìn ra dấu vết để lại, thế mà thần thái vẫn trấn tĩnh, làm ra vẻ tự nhiên bảo rằng – “Tiểu Ngũ, hôm nay mang Hồng Nghê tặng cho Thẩm Thiếu trang chủ đi.”

Mới rồi để cho bọn họ một mình lưu lại, đó là ý muốn dò xét xem giữa hai người có chuyện gì. Còn hiện giờ, xem ra đã rõ đến tám chín phần mười. Vô luận là thế nào, trước hết cứ phải mang Tiểu Ngũ đi trước rồi nói sau.

“Dạ!” – Lý Tùng Tử thuận theo rồi chạy ra ngoài.

“Người thông thả, ta và người cùng về.” – Lý Tùng Ngân hô to rồi quay sang thở dài với Thẩm Lục Tửu – “Thiếu trang chủ, Lý mỗ không quấy rầy nhã hứng của ngài nữa.”

“Tại hạ sẽ lại đến bái phỏng Lý lão bản sau.” – Thẩm Lục Tửu không giữ người, đứng dậy thi lễ.

“Không, phải là Lý mỗ đến bái phỏng mới đúng đạo.”

“Không đâu!”

“Đại ca, huynh còn chưa đi à, đệ đi trước đây.” – bên ngoài truyền đến một âm thanh thúc giục.

“Lý mỗ xin cáo từ.”

“Lý lão bản đi thông thả.”

Hai người một phen khách khí qua lại nói lời từ biệt mãi mới thôi.

Cuối cùng vẫn để cho tiểu tử kia chạy thoát, hơn nữa là bị mang đi. Xem ra, nếu muốn có được tiểu tử kia để vui thú cho thỏa thích còn phải qua nhiều trắc trở đây. Thẩm Lục Tửu nhớ về cái hôn ban nãy, ngọt ngào đến mức khiến hắn ta phải sợ run cả người, khóe miệng bất giác hiện lên một nụ cười giả tạo. Tiểu tử kia, ta phải từng chút một thưởng thức tư vị của người mới được.

Hồng Nghê lúc này đã quay lại sương phòng, không hỏi gì nhiều, chỉ lặng lẽ châm rượu – “Thẩm công tử, thỉnh!”

Thẩm Lục Tửu nâng chén rượu ẩm lên ngang quá ngực, thần nhiên hỏi – “Lý Ngũ công tử thường xuyên đến đây sao?”

“Đúng vậy!” – Hồng Nghê cẩn trọng đáp.

“Hắn thích ăn cái gì, uống cái gì?”

“Ngũ gia thích ăn ngọt, không uống rượu, chỉ uống các loại ngọt như nước quất hoặc nước mơ.” – Hồng Nghê mơ hồ đoán rằng người đã khiến Lý Ngũ gia chịu ủy khuất chính là Thắng Tuyết công tử này.

“Hắn không uống được rượu sao?”

“Tửu lượng của Ngũ gia rất tốt, nhưng không thường uống, là do ngại vị cay nồng, nhưng nếu uống là không dùng được, cho nên đơn giản nhất là không uống.”

Hóa ra tiểu tử kia còn có thể uống được rượu. Thẩm Lục Tửu nghe thấy vậy chợt muốn xem tửu lượng hắn ra sao. Hoa Tín sơn trang lấy nghiệp rượu làm sinh kế, thân làm Thiếu trang chủ như ý, hiển nhiên tửu lượng không phải hạng gà mờ.

Y cùng Hồng Nghê hàn huyên đôi chút, uống vài chung rượu rồi đứng dậy cáo biệt, không tính toán nghĩ lại.

Hồng Nghê tiến y đến cửa phòng, nhin không được mở miệng nói – “Thẩm công tử, Lý Ngũ gia hãy chỉ còn là một đứa trẻ, thỉnh ngài đừng gây khó dễ hấn làm gì.”

Ánh mắt Thẩm Lục Tửu phút chốc tối sầm lại, thanh dung tuy vẫn ôn hạ như cũ, nhưng lại lộ ra hơi thở lạnh thấu xương bức áp khí thế người khác, gằn giọng nói – “Sau này không cho phép cô nương tiếp đãi hấn nữa.”

Nói xong liền quay đầu rời đi, không thèm đặt đệ nhất hoa khôi diễm lệ của kinh thành vào mắt. Mỹ nhân thì y gặp nhiều rồi, nhưng từ khi nhìn thấy Lý Tùng Tử thì tất cả những người khác đều hóa ra củ cải trắng hết cả. Y hồi tưởng lại khoảnh khắc bắt gặp nàng cùng Lý Tùng Tử quần quít lấy nhau ở trên giường, y thậm chí đã nổi lên sát ý, tham muốn chiếm hữu hấn cũng nhanh chóng dâng cao thêm một bậc.

Y không thể chịu đựng có người đụng chạm đến Lý Tùng Tử, dẫu chỉ một điểm nhỏ cũng không được. Mỗi một tác một phân trên người tiểu tử kia đều phải là của y, chỉ có y mới được đụng vào. Ít nhất, trước mắt là thế. Con mồi mà y xem trọng không thể bị người khác nhúng chàm được.

Hồng Nghê rung mình thở dài. Nàng thích Lý Tùng Tử, kỳ thật là thích như một đệ đệ. Hiện giờ, xem chừng như duyên phận của mình và hấn đành đứt đoạn từ đây.

Ở phía bên kia, Lý gia huynh đệ đang sống vai về nhà. Suốt dọc đường đi, Lý Tùng Tử một lời cũng không hé răng, mặt mày cứ đỏ au chẳng thể khôi phục dáng vẻ bình thường.

Lý Tùng Ngân nhìn cả buổi, cuối cùng lên tiếng hỏi – “Tiểu Ngũ, ngươi và Thẩm Thiếu trang chủ...”

“Không có! Đệ và y dẫu một chút quan hệ cũng không có.” – vội vã biện bạch, giấu đầu hử đuôi..

Lý Tùng Ngân xem chừng đã hiểu nên không nói thêm gì nữa. Chuyện của các đệ đệ, muội muội hấn chẳng mấy khi tùy tiện nhúng tay hay truy vấn, bọn họ nếu muốn nói thì tự nhiên sẽ nói thôi.

Im lặng một lát, Lý Tùng Tử mới lắp bắp hỏi – “Đại ca... huynh làm sao mà quên tên họ Thẩm kia vậy?”

“Còn nhớ rõ mấy hôm trước ngươi về nhà mang theo hương thơm lạ không?”

“Có!”

Lý Tùng Ngân kể đầu đuôi mọi chuyện cho hấn nghe. Lý Tùng Tử nghe xong lời đại ca nói, khóe miệng méo xệch. Nói tóm lại, nếu không phải hấn vương nhằm cái mũi kia, lão Đại nhà hấn cũng không tự dưng lấy lễ đãi khách, xu nịnh mời mọc cái gì, ngay cả người cũng dẫn vào cửa nhà. Truy cho đến tận cùng, hóa ra là chính mình dẫn sói vào nhà, thế này có thể tính là “tự mình hại mình” không? Ngũ quan xinh đẹp của Lý đệ đệ thoáng chốc suy sụp, chỉ hận không thể tìm một khối đậu hũ để đập đầu tự vẫn cho rồi.

[1] khai trai: ý nói nam nhân lần đầu tiên làm qua chuyện ấy.

4. Chương 4

Nhật hữu sở tư, dạ hữu sở mộng

(Ngày có nghĩ suy, đêm tất nằm mộng)

Đêm đó Lý Tùng Tử chiêm bao thấy ác mộng.

Đầu tiên, hấn mơ thấy mình hóa thành một chú ngựa hoang nhỏ, đang tung vó băng băng trên đại thảo nguyên, trời cao đất rộng, vô câu vô thúc[1]. Đang lúc sải vó như thế, đột nhiên từ trong không trung xuất hiện một bạch y nhân, chỗ nào không đáp, lại đáp ngay trên lưng hấn, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vượt bờm hấn mà bảo rằng – “Ngựa con, mau ngoan ngoãn để ta cưỡi đi.”

Cưỡi cái đầu người ấy! Phốc phốc phốc

hấn lồng lên, muốn hất bạch y nhân lỗ mãng kia khỏi lưng mình.

Thật là một con ngựa nhỏ táo bạo, nhưng phải thế này mới thú vị chứ. Bạch y nhân cứ thế cười trên lưng hần, hất kiếu nào cũng không ngã, y lại còn cười vỗ vào mông ngựa mà bảo – “Ngựa con ngoan, đừng phí sức nữa, người không hất ngã được ta đâu.”

Hần sao có thể ngoan ngoãn để người khác cười lên người mình chứ, tiếp tục lồng lộn – “Xuống! Người mau lăn xuống ngay cho ta.”

“Ai, quả nhiên rất không ngoan mà.”

Thế rồi thoáng một cái, bản thân đang từ một con ngựa hoang đã biến thành một con chuột nhắt, người cười trên lưng lại hóa thành một con mèo lông trắng. Con mèo này có vẻ xinh xắn nha, vừa có bộ lông rậm rạp mềm mại trắng như tuyết, vừa có ánh mắt màu vàng sáng rực, khí chất tôn quý, tao nhã mà lại uy phong. Lúc này con mèo đang dùng chân trước đè lên cái bụng trắng hếu ngựa lên trời của con chuột nhắt, lực đạo vừa phải, không quá mạnh để khiến chuột con bị đau, mà cũng chẳng thả lỏng để nó trốn thoát, móng vuốt cứ cạ qua cạ lại đùa nghịch.

“Buông! Mau buông ra!” – chuột con trở mình không được nhao nháo kêu, tứ chi giãy giụa loạn cả lên.

“Được, ta thả người ra.” – mèo trắng thu vuốt về.

Chuột nhỏ vội vàng vàng trở thân muốn chạy trốn, vừa chạy vài bước đã bị mèo vươn vuốt ra đè lại. Chuột nhỏ lập tức giãy giụa, mèo trắng buông ra, chạy vài bước, lại bị đè lại... buông ra, chạy trốn, đè lại... buông ra, chạy trốn, đè lại... Lặp đi lặp lại chừng vài lần như thế, chuột nhỏ chịu hết xiết, gào to lên – “Đừng vờn ta như thế nữa, sao không một nhát cắn chết ta cho rồi đi.”

“Ta còn chưa chơi đủ mà, chờ đến khi chơi chán rồi sẽ ăn sạch người thôi.” – mèo trắng nhe răng cười hắc hắc, móng vuốt bên trái hất một cái, chuột con lăn về bên trái, móng vuốt phải vỗ một cái, chuột con lại lăn về bên phải.

Lăn trái, lăn phải, chuột nhỏ bị lăn cho đến mức hoa mắt váng đầu, một đường lăn lông lốc ra khỏi giấc mơ... Lý Tùng Tử chợt bừng tỉnh giấc, hai mắt tròn tròn, đối diện với hai con người lông lánh đang nhìn trộm mình.

Á! Đã từng có kinh nghiệm qua, lần này tuy vẫn giật thót người nhưng không đến nỗi hồn phi phách tán như lần trước, trống ngực đập phồng liên hồi, cũng chẳng rõ là giật mình hay hoảng sợ, hay là cả hai thứ cảm xúc đều có nữa.

Chỉ cần chớp nghĩ cũng biết đây là ai.

Nửa đêm nửa hôm bị người ta dựng đầu dậy, kẻ nóng nảy tâm hỏa bộc phát, lập tức cả giận – “Nửa đêm không ngủ lại giả ma giả quỷ hù dọa người là thú vui của người à?”

“Không, nửa đêm không ngủ chạy đến dọa người là hứng thú gần đây ta mới có.” – Thẩm Lục Tửu vẫn dùng thứ ngữ điệu từ tốn vô vị nhưng lại có thể chọc cho người ta tức chết.

“Người có bệnh sao? – lời căm giận thốt ra.

“Ta nghĩ, ta thật sự bị bệnh rồi.”

“Vậy thì đừng đến gần kéo lây bệnh cho ta đây.”

“Bệnh này của ta không thể lây cho người đâu.”

“Người đã làm gì Tiểu Trúc Tử rồi?” – Lý Tùng Tử nhìn người hầu của mình nằm chết giấc không nhúc nhích thì khẩn trương hỏi, sợ rằng Thẩm Lục Tửu thương tổn đến người nhà hần.

“Yên tâm, chỉ là điểm thụ huyết của y thôi, y ngủ dậy giấc thì tự dừng sẽ tỉnh ấy mà.”

Lý Tùng Tử bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Lục Tửu cũng không chủ động trò chuyện, chỉ lẳng lặng vừa cười vừa nhìn hần chăm chú, làm ra vẻ mặt bí hiểm. Lý Tùng Tử lại tiếp tục khẩn trương. Bạch y nhân và con mèo trắng phải chăng chính là kẻ nham hiểm trước mắt? Sống lưng hần chợt lạnh toát. Hừ, tên bát đản này nếu muốn giết thì cứ nói phứt ra cho rồi, việc gì phải âm âm hiểm hiểm ngó người ta vậy chứ, làm người ta cứ như bị tra tấn tinh thần ấy.

Thân làm hảo hán không ngại thiệt thòi trước mắt, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Lý Tùng Tử không hề tự nhận mình là hảo hán, càng không có khí chất trở thành trang tuấn kiệt, chỉ biết miễn cưỡng dè nén lửa giận, hắng giọng phần nộ nói – “Cái kia... Thấm Thiều trang chủ. Ngày hôm ấy ở tửu lâu ta không cẩn thận đắc tội ngài, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, đừng so đo với ta nữa.”

Khó khăn lắm mới thấy hấn ăn nói khép nép lễ độ, dù gì hấn cũng là một tên lưu manh vô lại, khi nhược úy cường[2] âu là lẽ đương nhiên. Nào ai cần chi cao ngạo bất khuất chứ, tự bảo vệ cái mạng nhỏ của mình mới là điều trọng yếu.

“Nếu ta cứ muốn so đo thì sao?” – Thấm Lục Tửu hỏi.

“Ngài có cái bụng to thế kia cơ mà.”[3]

“Dù có là bụng của tể tướng thì cũng vậy thôi.” – Thấm Lục Tửu quát mắt lên, cầm tay hấn ấn lên vòm bụng rắn chắc, bằng phẳng của mình – “Mà bụng ta có to thế đâu.”

“A, đúng là không to... buông tay ra!” – không thể rút tay ra được, nhiệt độ cơ thể sắp nướng chín tay hấn rồi.

Thấm Lục Tửu chẳng những không buông mà còn mang bàn tay nhỏ bé đang giãy giụa đưa lên, há miệng cắn lấy ngón tay trắng nõn, từng ngón, từng ngón một, đầu lưỡi đảo qua đến đâu, điện lưu truyền về tim đến đấy.

Cảm giác thật là kỳ quái! Lý Tùng Tử luống cuống, càng ra sức rút tay về, đáng tiếc là vẫn không sao thoát được. Sau khi cắn đã đời những ngón tay, đầu lưỡi dần tiến lên theo chiều dọc cánh tay.

“Người, người, người... Sao cứ cắn ta mãi thế?” – Lý Tùng Tử hoảng hốt đẩy trán y, nhưng đẩy mãi chẳng ra.

“Bởi vì nhìn người cảm thấy ăn rất ngon.” – đầu lưỡi lúc này đã tiến đến cổ.

“A!” – Lý Tùng Tử hú lên, khuôn mặt không thể tự chủ liền phát nhiệt, cả người run rẩy, hét đá lại đánh – “Mau buông ra!”

Một bên gáy của tiểu tử kia là nơi vô cùng mẫn cảm. Thấm Lục Tửu ghi nhớ thật kỹ, áp chế những cú đánh đấm của hấn, cắn một vòng quanh cổ, cuối cùng cũng tiến đến bờ môi, lần nữa đặt nụ hôn sâu sắc khiến hồn phách Lý Tùng Tử phiêu phiêu rồi mới rời đi.

“Tiểu tử kia, hương vị của người thật là ngon quá, tốt lắm.” – y nói với ngữ điệu khàn khàn, tận lực dồn nén dục vọng xuống.

Y lúc ăn cái gì đều có hai thói quen, một là chậm rãi từ tốn, nhai kỹ nuốt lâu, tuyệt đối không giống như loài hổ đói nhào đầu cắn xé, rất khó coi. Hai là dành lại những phần ngon nhất, thích nhất đến cuối cùng từ từ mà thưởng thức. Cũng chẳng phải luyện tiếu gì, mà là gia tăng độ chờ mong thì đến lúc ăn mới có thể thỏa mãn hết khẩu vị của chính mình.

“Người là cái đồ hùng lão tử biến thái vương bát đần!” – Lý Tùng Tử đẩy y ra, nhặt lấy một chiếc gối ném về phía y, sau đó thoái lui đến chỗ xa nhất trên giường, dùng chăn che mình lại.

Thấm Lục Tửu đón lấy chiếc gối, nhú mày, không hề phủ nhận bản thân quả có chút biến thái, hơn nữa còn là một tên biến thái đến cực điểm. Tiểu tử kia bày ra bộ dạng cô vợ bé nhỏ không chịu nổi ngược đãi, ngược lại càng kích thích thú tính nam nhân của y ấy chứ.

Thế là y vươn tay vỗ nhẹ đôi má hây hây nóng bỏng, khẽ cười bảo – “Hôm nay chỉ ăn đến đây, lần tới lại ăn tiếp vậy.”

Lý Tùng Tử trơ mắt nhìn y mang chiếc gối kẹp vào nách, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Mau trả gối lại cho ta!” – hấn vội vàng hô to. Hứ, gối này hấn nằm nhiều năm đã quen hơi rồi, không có nó thì ngủ không được ngon giấc.

“Đây là vật đính ước người trao cho ta, ta sẽ cẩn thận quý trọng.” – Thẩm Lục Tử quay đầu lại tìm tìm cười nói, cố ý đưa lên mũi hít một hơi như đầy thâm tình, vẻ mặt say mê, khiến cho chủ nhân chân chính của chiếc gối phát buồn nôn.

Đây chắc chắn là một đại ma đầu! Lý Tùng Tử thật tức đến nôn ra máu, tự dưng xúc động cho đã rồi bây giờ hối hận.

Thắng Tuyết công tử một lần nữa đến và đi như vào chốn không người, cứ thế nhẹ nhàng cười gió đập trăng mà xuất nhập.

Lại thêm một đêm mất ngủ rồi.

Ngón tay bị cắn lưu lại cảm giác kỳ lạ mãi chẳng tiêu tán.

Sớm mai, tên Tiểu Trúc Tử ngủ như một con lợn chết sau khi đẩy giấc tỉnh lại, thấy mắt chủ tử mình hết như mất gấu mèo, hình như là suốt đêm không chớp mắt.

“Ngũ gia, hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Tiểu Trúc Tử, người nói thử xem! Có phải ta lúc bình thường làm rất nhiều việc tàn ác, cho nên ông trời đang trừng phạt ta?” – hắn suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng chỉ biết buồn rầu tự vấn. Việc này có phải ứng với việc nhân quả báo ứng không?

“Ngũ gia đang nói gì thế?” – Tiểu Trúc Tử cảm thấy khó hiểu. Ngũ gia hắn luôn luôn ương ngạnh dữ dằn, nhưng nào có đâu làm những việc ác nhân thất đức, nói đến cùng thì cũng chỉ làm mưa làm gió tí chút, lão thiên gia chắc chẳng nở sai thiên lôi giáng sét xuống làm gì – “Ủy, gối đầu của người đâu rồi? Sao không thấy nó đâu cả?”

“Ngủ không ngon nên đêm qua ném đi mất rồi. Ta nằm một lát, đến lúc dùng bữa trưa thì gọi ta dậy.” – sau khi căn dặn xong, hắn kéo chăn che kín mặt mũi, chui vào tự đóng thành cái kén, lòng buồn bực vô cùng.

Rất ít khi nhìn thấy Ngũ chủ tử vênh váo tự đắc rầu rĩ không vui nên Tiểu Trúc Tử quan tâm hỏi han – “Ngũ gia có phải thân người có chỗ nào không khỏe không?”

“Không, chỉ là ta thấy buồn thôi.”

“Sao khi không lại buồn thế chứ? Nghe nói có người như thế là buồn đến chết luôn đấy.”

“Tiểu Trúc Tử...”

“Ngũ gia có gì dặn dò ạ?”

“Cút ra ngoài cho ta ngủ.”

“Dạ!” – may quá, Ngũ gia cuối cùng cũng khôi phục dáng điệu bình thường rồi.

Thiên địch, bọn họ tuyệt đối là thiên địch của nhau

Cũng như mèo và chuột là thiên địch của nhau vậy.

Thẩm đại công tử nhà nhận bại hoại chính là mèo, khỏi cần nghi ngờ chi nữa, là một con mèo lông trắng mà lòng đen. Còn Lý Tùng Tử cáo mượn oai hùm, kiêu căng khinh người lại là con chuột bị vờn đến thê thảm, trốn cách nào cũng không thoát khỏi móng vuốt của con mèo kẻ trộm kia.

Thẩm Lục Tử không chỉ là mèo, mà còn là lang sói, là sắc lang đã chịu đè nén từ lâu sinh bất mãn mà bộc phát thú tính.

Chuyện đào hoa của Thắng Tuyết công tử vẫn thơ lai láng nói hoài không hết, vì sao lại sinh bất mãn kia chứ?

Nói cho đúng ra thì, y ở bên ngoài có vẻ là phát tiết khí số đào hoa ở trên người nữ nhân, nhưng thật ra đóa hoa y muốn hái chỉ có một đóa hoa cúc của nam nhân mà thôi.

Khoan, người cho là đại hiệp không thèm nhìn đến giá trị đạo đức của xã hội, chỉ cần thích thì có thể tùy tâm sở dục, lớn mật vứt bỏ truyền thống lễ giáo ư? Sai!

Đại Thiệu bấy giờ thái bình thịnh thế, nam phong thịnh hành, đối với tình yêu của nam nhân lúc ấy có nhiều bao dung, nếu là nuôi dưỡng nam sủng luyện đồng thì nơi nào cũng có, nhưng cũng chỉ xuất hiện trong giới bình dân, còn đối với giang hồ võ lâm thì vẫn bài xích y như cũ.

Trước không nói đến đại hiệp cũng như bao nhiêu người đều do cha sinh mẹ dưỡng mà ra, trên vai mang theo tam đại tội danh bất hiếu, trong đó có tội không người hương hỏa, chỉ nói giang hồ từ xưa đến nay tuyệt đối chú trọng khí phách của nam tử. Chỉ nội vóc dáng cũng có thể thông qua đó mà xét đoán, chứ đừng nói đến việc phân đảo chi hảo, đoạn tụ chi bào càng có thành kiến đến mức thâm căn cố đế. Nếu nhìn thấy hai nam nhân bày tỏ tình cảm hữu nghị với nhau thì chỉ có một cách đánh giá như sau:

Hai nam nhân kẻ vai sát cánh, thì sẽ bảo họ là hào khí kiên vãn[4], phóng khoáng không sao kềm chế được.

Hai nam nhân tay bắt tay cầm, thì sẽ bảo họ là cùng chung mối hận, anh hùng thấu hiểu anh hùng.

Hai nam nhân ôm chầm lấy nhau, thì sẽ bảo họ là thành thật cởi mở với nhau.

Nhưng nếu là hai nam nhân cùng lăn qua lăn lại trên giường, thì mọi người sẽ nói rằng... mục nội nó mau chóng mất mà xem một lũ thô đế.

Cho dù là xưa hay nay, bất luận là trong hay ngoài, thì giang hồ hắc đạo đều có chung một quy tắc, ấy là luôn phải biết ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của nhau. Lúc ấy, thứ được gọi là giang hồ võ lâm so với xã hội đen bây giờ cũng tương tự như nhau, chỉ khác là người xưa dùng đao chém, người nay rút súng bắn, người xưa được xưng là đại hiệp, còn người nay được gọi là đại ca.

Chớ có tưởng rằng hề ai là đại hiệp thì đều phong lưu phóng khoáng, văn võ song toàn, hết thảy chỉ là mấy hình mẫu được tiểu thuyết tô vẽ cho đẹp thể thôi. Trên thực tế thì không phải là không có các bậc nhân sỹ nho nhã, nhưng chẳng nhiều đến mức tràn đồng. Mười kẻ thì hết sáu, bảy là những tên hán tử thô kệch, chỉ biết bưng bát lớn nốc rượu, ngoác to mồm mà ăn, gặp chuyện bất bình thì rút đao chém bừa. Vậy nên những hình tượng nho nhã tươi đẹp của “Tuyệt trần tứ đại công tử” mới có thể được toàn thể giới nữ nhân hoan nghênh nhiệt liệt đến vậy.

Việc cứ một kiếm vung lên giết chết tươi kẻ nào đó, thỏa mối hận trong lòng cũng tùy thời điểm, tùy nơi chốn mà áp dụng. Nếu bảo quốc pháp đặt trên đầu họ, thì họ vẫn cứ tự tuân theo quy tắc của mình mà thôi.

A, xấu hổ quá, hình như chúng ta đã lạc đề hơi xa rồi thì phải. Nào, tiếp tục nói về chuyện Thăng Tuyệt công tử và Lý tiểu đệ của chúng ta thôi.

Từ ngày ấy trở đi, Lý Tùng Tử mỗi khi ra khỏi cửa, mặc kệ là đi đâu làm gì thì đều trùng hợp, rất trùng hợp, vô cùng trùng hợp, cùng Thẩm Lục Tửu “không hẹn mà gặp”. Còn nếu ru rú ở trong nhà không đi đâu, Thẩm Lục Tửu cũng rất kiên nhẫn đến xin “bái phỏng”. Nếu hắn nằm lì trong chăn không chịu bước ra, kẻ kia lập tức lấy cớ thăm bệnh để tiến công, dĩ nhiên không thể thiếu màn bắt mạch để lợi dụng cơ hội mà sờ soạng. Còn giả như hắn ngồi chồm hổm trong mao xí, kẻ kia vẫn kiên nhẫn chờ ở bên ngoài. Chờ hồi lâu, liền lấy cớ “sợ trượt chân té ngã” để phá cửa “cứu người”. Sài phòng, trù phòng, thư phòng, bất kể là nơi nào đều hóa thành nơi núp như thế, chỉ thiếu mỗi việc đâm đầu xuống ao thôi, còn lại thì Thẩm Lục Tửu đều có biện pháp lôi hắn trở ra.

Có mặt khắp nơi, như bóng với hình.

Lý Tùng Tử cảm thấy y quả thật rất xuất quỷ nhập thần, cộng thêm một thân bạch y trắng toát phiêu phiêu, trông qua rất giống như đạo oan hồn theo sát phía sau, muốn trốn cũng không trốn được. Mà Thẩm Lục Tửu lại chẳng hề nóng nảy sinh thú tính, cứ đứng đĩnh từ tốn hưởng thụ lạc thú của trò mèo vờn chuột, lúc nào cũng dùng ánh mắt câu dẫn đầy tà khí để nhắc nhở con mỗi bé nhỏ của y —

Haha, tiểu tử kia, ngươi có mà chạy đằng trời ấy.

Y luôn luôn trưng ra một vẻ mặt phờ phờ gió xuân, hòa nhã tươi cười, ung dung nho nhã, chính là phong độ hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Nhưng hãy nhìn vào mắt Lý Tùng Tử sẽ thấy kẻ kia chỉ là rắp tâm hại người, đối với y, hắn vừa giận lại vừa sợ, lòng cực kỳ khao khát muốn tổng thẳng một quyền vào gương mặt tuấn tú kia. Nhưng ở đời có cái gọi

là không thể xuống tay với một gương mặt tươi cười được, huống hồ hân cũng chẳng dám động thủ. Nếu thật sự động thủ, có lẽ phải là tiền gian hậu sát thì mới xong chuyện được.

Thế là hân chỉ biết mỗi lần như thế hỏn hển gơ chân kêu to – “Người không cần đi theo ta.”

Và mỗi lần đều có một kẻ thần nhiên trả lời – “Ngũ công tử nghĩ nhiều rồi, thật sự chỉ là vô tình cùng đường mà thôi.”

Bà mẹ nó, có mà quý mới tin người ấy! Ta hiện tại muốn đi chết lắm rồi đây, người có muốn đi cùng không?

“Ừ, ta có thể thuận đường đi cứu người, ta cũng không ngại sau đó người kiên trì lấy thân báo đáp để biểu đạt sự cảm kích của chính mình đâu.”

Thẩm đại công tử vĩnh viễn không quên được nước làm tới. Những lời kịch cũ rích từ miệng y nói ra nhẹ tựa như không, nhưng cứ như muốn mang xương cốt con người ta ra ninh nhừ, nếu để cho tiểu nữ nhân hay thiếu niên trên giang hồ mà nghe được, còn không yếu đuối ngã lòng sao. Thế nhưng Lý Tùng Tử lại mím môi mím lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn thất sắc, chỉ muốn giậm chân ôm đầu hò hét kêu cứu mạng. Trời ơi, sao trên đời lại có một kẻ lì lợm dai như kẹo mạch nha thế chứ?

Nhưng hân đánh không lại kẻ có gương mặt gió xuân phơi phới, lòng dạ khó lường kia, vô kế khả thi, chỉ đành trốn chạy, cùng Thẩm Lục Tửu chơi trò người truy ta chạy mà thôi. Ngày sau, khi có dịp nhớ về khoảng thời gian này, kẻ họ Thẩm nào đó mặt không đỏ, lời không ấp úng giải thích rằng, ấy là ta cùng hân bồi dưỡng cảm tình, lâu ngày sẽ nảy sinh hảo cảm.

“Bồi dưỡng cái con mẹ nhà người!” – người bị hại nghe xong thì mặt lại đỏ, lời lại ấp úng, nổi giận dưng dưng.

Nam nhân sợ phiền phức, nữ nhân sợ ma ám, mà thủ đoạn của Thẩm Lục Tửu lại vừa phiền phức vừa ám ảnh. Quấy rối mấy ngày, Lý Tùng Tử như chim sợ cành cong, hoảng sợ tột độ, chỉ e có một ngày không chịu đựng nổi mà phát điên.

Có một hôm, hân tính toán chạy đến chỗ Hồng Nghê lánh nạn, chẳng dè Hồng Nghê lại không như trước chối từ khách nhân khác, đảng này lại cự tuyệt hân, còn bảo má má chuyển lời rằng, từ nay về sau hân đừng đến tìm nàng nữa. Lời này khiến cho hân chịu đả kích không nhỏ chút nào.

Trong quá khứ hân là tiểu bá vương cả ngày nhao nhao đại náo, hiện nay lại chẳng có tâm trạng điều vô giương oai, mắt chỉ liếc ngang ngó dọc, bụng nghĩ thầm nếu bản thân không cẩn thận sẽ gặp phải tên khắc tinh ôn thần kia. A

hân là Lý Ngũ gia oai phong, trong đời chưa từng chịu qua uất ức đến thế này, đến cả Hồng Nghê cũng không thềm để ý hân, oán hận chất chứa đầy một bụng mà chẳng biết trút vào đâu. Đối với người khác thì nói không nên lời, cũng không dám mở miệng xin đại ca giúp đỡ. Chẳng hiểu sao trực giác mách bảo hân rằng nếu nói cho lão đại biết, việc sẽ càng hỏng bét. Nào ai biết được lão đại gian thương nhà hân có mang móng hân ra mà bán luôn không.

Một hôm, hân ra ngoài, chưa gặp phải Thẩm Lục Tửu thì đã gặp phải Vương Khang. Tên này vừa thấy đã thân thiết ân cần hỏi han hân. Lý Tùng Tử linh quang chợt lóe, bảo với y rằng – “Người không phải muốn mời ta đi chơi hồ sao? Bây giờ đi ngay đi!”

Không nhiều lời thêm, hân vội vàng kéo Vương Khang đang mở cờ trong bụng chạy về phía Tỳ Bà hồ ở ngoại thành, lòng không tin Thẩm Lục Tửu kia có thể đuổi đến tận giữa hồ.

Ái chà, Lý Tùng Tử đệ đệ của chúng ta quả nhiên là ngốc nghếch khờ dại, non nớt đáng yêu mà. Thằng Tuyệt công tử một khi đã theo đuổi, thì đừng nói là giữa hồ, cho dù là lên đến đỉnh Thiên Sơn hay vào biển khơi sâu thẳm, y cũng như bước trên đất bằng, dẫu là lên trời hay xuống biển, vẫn sẽ khiến người bích lạc hoàng tuyền không chỗ dung thân.

Sau giờ ngộ gió thoảng đưa dịu nhẹ, trên Tỳ Bà hồ một mảnh tuyệt sắc như tranh họa đồ.

Lý Tùng Tử ngồi ở bên mạn thuyền, hưởng thụ gió mát vi vu thổi qua mang chút hơi lạnh, cổ lửa nhiệt trong bụng cũng hạ dần, cảm giác như chính mình đã lâu không được thư thái thế này. Từ ngày gặp phải tên oan gia họ Thẩm kia, suốt ngày người truy ta trốn từ đằng Đông chạy sang mé Tây, chẳng có lấy một ngày yên thân.

Chiếc thuyền hẳn đang ngồi thuộc quyền sở hữu của gia tộc họ Vương, bình thường vẫn neo ở ven Tỳ Bà hồ, chỉ dành cho người trong nhà sử dụng để du ngoạn hoặc chiêu đãi tân khách, cũng như những kẻ lăm tiền ở thời hiện đại sắm du thuyền vậy. Cũng bởi thế mà ven bờ Tỳ Bà hồ có rất nhiều chiếc thuyền thuộc loại tư gia thế này, phần lớn đều là của đại quan hay phú thương chốn kinh thành cả.

Vương gia dựa vào buôn bán ngựa mà phát tài, ở phương Bắc có trang trại chăn nuôi, của cải cũng không ít, vậy nên thuyền hoa dĩ nhiên phải xa hoa để khoe giàu, phía trên còn có chạm trổ gác mái, giữa gác được bài trí bàn thưởng trà, đệm, gối nhẹ, sàn nhà trải thảm hoa xuất xứ từ Tây Vực, rộng rãi thoải mái, ước chừng có thể đủ chỗ cho mười người ở bên trong đối ẩm mua vui.

“Tùng Tử!” – Vương Khang từ gác mái gọi đến.

“Người đừng gọi thẳng tên ta như thế. Ta nghe không quen chút nào.” – Lý Tùng Tử thẳng thắn nói. Người ngoài bình thường đều xưng hô với hắn là Ngũ gia hoặc Ngũ công tử, người nhà thì cứ gọi hắn là Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ, hai chữ “Tùng Tử” lọt vào tai hắn, nghe sao cổ quái, mất tự nhiên vô cùng.

“Vậy phải xưng hô như thế nào?” – Vương Khang rầu rĩ nói.

“Gọi Lý Tùng Tử đi!” – hắn thuận miệng đáp.

“Được!” – Vương Khang toét miệng cười. Ít ra thì cũng không cần giống người khác gọi Ngũ gia này, Ngũ gia nọ, giao tình cũng xem như có điểm khác biệt vậy – “Mau vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi một tí đi. Ta đã giúp huynh chuẩn bị chút điểm tâm.”

“Ừ!”

Trên con thuyền to như thế mà chỉ có hai người, bởi Vương Khang đã ra lệnh cho hạ nhân cùng người chèo thuyền xuống thuyền nhỏ trở vào bến mà chờ.

“Ta nhớ rõ huynh thích ăn bánh đường và hoàng đậu của Tú Trân Trai ở Đông Thành, còn có cả canh hạt sen phù dung ở Lưu Ký Bắc Thành nữa.” – Vương Khang ra sức lấy lòng.

“Ừ!” – Lý Tùng Tử ngồi xuống đôi gối mềm mại, tùy tiện nhón một miếng bánh ăn.

“Nào, uống chút nước đi, đây là nước quất vắt từ những trái vừa hái xuống đây.” – Vương Khang đưa đến một ly nước quất.

Lý Tùng Tử cứ thế một ngụm cắn bánh, một ngụm nuốt nước, chẳng thèm để tâm Vương Khang vì cái gì mà ân cần đến thế, chỉ lo hưởng thụ hứng thú thôi. Ấy là vì trước đó cùng Thẩm Lục Tửu bù đầu bù cổ, nếu không phải sợ hãi thì cũng là la hét ầm ĩ chẳng ngớt lời. Mỗi ngày trôi qua đều hao tổn cả mười phần nguyên khí. Hiện tại vất vả lắm mới tránh được, không gian lại thanh tĩnh, sao lại không hưởng thụ chứ.

A, mà hình như có chút chán chường thì phải.

Nói cho đúng thì Lý Ngũ gia bên ngoài cơ hồ chẳng có bằng hữu, chẳng như những công tử thế gia khác, cả ngày cùng một đám cầu đồng đảng tụ lại làm xằng làm bậy. Đại đa số đều chỉ là hần một thân lẻ bóng, lại càng không giao hảo với bất kỳ ai.

Một lần kia, có mấy thế gia công tử thường lui tới Túy Nguyệt Phương Đình tìm đến làm quen, cùng hắn giao du, ai có ngờ đâu một ngày kia cố ý cấu kết cùng nhau dùng rượu chuốc say, mưu đồ vấy bẩn hắn. May mắn tửu lượng hắn từ nhỏ đã được huấn luyện qua, nên mặc dù say chênh choáng, vẫn đủ sức đánh cho cả bọn nằm lăn lê bò cang.

Từ đó về sau, hắn không uống rượu, cũng không kết giao bằng hữu nữa.

Chẳng biết từ đâu mà hắn chợt cảm thấy tịch mịch... Phóng mắt ra cảnh hồ lam sắc mông lung, trong khoảnh khắc như nhìn thấy trước mắt mình một mảnh bạch y xuyên qua yên lam mà đến.

Và rồi, thoáng chốc, mây mù như mộng, chẳng một bóng người.

Uống hết một ly nước, Vương Khang lại lập tức châm đầy, tay hơi run một chút, lại nhẹ giọng hỏi – “Uống có ngon không?”

“Ừ, cũng không tệ lắm! Mà sao ngươi không uống?”

“Ta không khát! Hơn nữa đây đều là chuẩn bị cho huynh mà, uống thêm ít nữa đi!”

Lý Tùng Tử không nghi ngờ gì, đột nhiên lại có cảm giác nóng bỏng lạ thường, đôi gò má bắt đầu nhuộm hồng.

“Huynh đang cảm thấy nóng phải không?” – Vương Khang thấp giọng hỏi.

“Có một chút!”

“Ta giúp huynh quạt.” – Vương Khang lấy ra một chiếc quạt, trên mặt quạt có vẽ cảnh quýt quít lấy nhau của một đôi nam nữ. Y làm bộ ô lên một tiếng, đồ mặt tía tai lấp bắp – “Thật là... sao lại không cẩn thận cầm nhầm loại đồ vật này chứ...”

“Loại tranh này ta xem nhiều rồi, có gì đáng ngạc nhiên đâu.”

“Nhưng loại này không giống.”

“Không giống cái gì?”

“Đây là long dương...”

“Long dương? Mau đưa ta xem nào!” – Lý Tùng Tử tò mò đoạt lấy.

Quả nhiên hai bên mặt quạt có vẽ một bức tranh long dương hoan hảo, một bên thì như đang cùng nữ tử hoan hợp, một bên lại dùng phía sau mà nghênh đón, y phục đều trút bỏ, rũ xuống bên dưới thân, càng xem càng rõ ràng, sinh động như thật.

Tuy rằng ở Túy Nguyệt Phương đình cũng có tiểu quan, nhưng Lý Tùng Tử lại chưa từng tiếp xúc qua, đôi lúc chỉ ngẫu nhiên nghe Hồng Nghê cùng các tỷ muội khác tán chuyện trêu ghẹo, hôm nay cuối cùng cũng hiểu được thế nào là chuyện long dương rồi.

Hóa ra, nam nhân khi làm cùng nam nhân là dùng mộng.

Nhưng mà như thế có đau không nhỉ? Những điều mới mẻ này chẳng khiến hấn thẹn thùng, kẻ tâm tính đơn thuần Lý Tùng Tử không hề nhăn mặt nhịu mày, cứ thoải mái nghiên cứu. Chỉ có điều càng xem thì càng nóng mặt. Hừ, sao nam nhân phía trên cũng vận bạch y thế chứ? Hấn nhìn đến y phục màu trắng thì không khỏi liên tưởng đến Thẩm Lục Tửu. Trong nháy mắt, nam nhân phía trên chợt biến thành tên họ Thẩm, còn kẻ nằm dưới như nữ nhân thì biến thành...

Hai gò má hấn bắt giác ửng đỏ lên.

“Huynh cảm thấy tranh này thế nào?” – Vương Khang lại hỏi.

“Chẳng thế nào cả, so với nữ nhân thì không khác là mấy.” – Lý Tùng Tử càng lúc càng nóng, bèn đoạt lấy quạt tự mình động thủ, nhưng sao vẫn có cảm giác quạt này không phải để làm mát, mà là để quạt lửa ấy, càng quạt càng nóng – “Bực mình quá, sao vẫn còn đứng đó nhìn, mau mở cửa sổ ra đi.”

“Huynh có phải cảm thấy rất khó chịu không?”

“Không sao, chỉ là hơi nóng thôi.”

“Thật sự không sao à?”

“Ngươi ở đó làm nhằm gì vậy?”

“Ta... ta...”

“Có cái gì thì nói huych toẹt ra đi, ta đây chúa ghét những kẻ ăn nói ấp a ấp úng.”

“Ta... ta thích huynh!” – Vương Khang hét lớn lên, chớp mắt đã nhào đến ôm chầm lấy hắn – “Tùng Tử, huynh có biết hay chẳng ta đã thích huynh từ lâu rồi.”

“Ta biết cái rắm thối ấy.” – Lý Tùng Tử chửi um lên, dùng đàn hương bằng gỗ nện lên đầu kẻ kia – “Người muốn chết sao? Cút ngay!”

“Tùng Tử, Lý Tùng Tử, ta thật sự rất thích huynh mà.” – Vương Khang xấu xa kia bắt đầu loạn tay loạn chân, cả cái miệng cũng bắt đầu đưa đến muốn hôn hắn.

“Người đi chết đi!” – hắn nổi trận lôi đình, một cước đá văng kẻ kia.

Vương Khang lại bò đến, không từ bỏ ý định – “Huynh hiện giờ có phải cảm thấy rất khó chịu không? Ta có thể giúp huynh.”

Đến đây thì cho dù có là kẻ ngốc cũng phải biết bên trong ắt có trá. Lý Tùng Tử đẩy ngã y, tung một cước giẫm lên bụng y, hỏi – “Bà mẹ nhà người rốt cuộc muốn làm quỷ quái gì hả?”

“Ta... ta...” – Vương Khang ấp úng chẳng dám nói.

“Nói mau lên!” – bàn chân đè trên bụng ấn mạnh thêm.

“Đau quá! Đừng ấn nữa! Ta nói, ta nói... Trong nước quả có bỏ thêm chút... đau đau đau. Trong nước quả có hạ một thứ được chuyên cho ngựa cái ăn. Đừng giẫm nữa mà, ta bị huynh giẫm sắp chết rồi.”

“Chết bà ông nội người đi! Nói cho người biết, ta từ nhỏ đã dùng độc thay thuốc bổ, muốn thuốc ta đến cả kiếp sau cũng đừng nghĩ.” – Lý Tùng Tử kéo y đứng dậy, tiện tay tống cho một quả dấm.

Vương Khang bị đánh cho trời chết, ù té chạy ra khỏi khoang thuyền, vậy mà vẫn không biết sợ, còn quay lại reo lên – “Thứ đó là để cho ngựa cái ăn, người ăn vào không như thế đâu. Nếu không có ai giúp huynh, thì huynh sẽ rất thống khổ đấy.”

“Đi chết đi!” – chân lại phi đến một cú đá – “Sau này không được để ta thấy mặt người nữa, bằng không ta sẽ chém chết cả nhà người, sau đó sẽ cưỡng gian lão bà của người nữa.”

Một tiếng ầm thật lớn vang lên, bọt nước văng tung tóe – “Cứu mạng với! Ta không biết bơi mà.”

Người chèo thuyền ở trên bờ nhìn thấy Vương Khang rơi xuống nước, vội vàng bơi thuyền nhỏ ra cứu y lên. Người chèo thuyền vốn định sẽ lên thuyền lớn chèo vào bờ, nhưng nhìn thấy Lý Ngũ gia bộ dạng hung tợn cực độ, nào dám dám đầu lên chịu trận, lại càng chẳng dám đánh đuổi hắn, chỉ đành trước cứu chủ tử, việc khác nói sau, cứ thế bỏ mặc Lý Tùng Tử một mình trên thuyền hoa.

Thật là đáng căm hận mà! Dám bỏ hắn một mình ở lại trên thuyền, hắn cũng đâu có biết bơi chứ. Lý Tùng Tử giận tái mặt, oán hận đá mạnh vào mạn thuyền.

Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu bị kẻ khác có ý đồ quấy rối rồi, hắn cũng lười chẳng buồn nhớ. May mắn lão Đại không chỉ huấn luyện hắn về tửu lượng, mà còn huấn luyện cả thể chất hắn sinh ra kháng thể với được tính. Từ khi hắn mười hai tuổi, đã luân phiên thay đổi các loại được cho hắn dùng như thuốc bổ. Nhưng quả thật loại được chuyên dùng cho ngựa cái ăn chứ không dành cho người ăn được tính cũng rất mạnh, mặc dù không đến nỗi dục hỏa thiêu đốt, đánh mất lý trí nhưng vẫn vô cùng nóng bức khó chịu, thập phần không thoải mái. Hắn cảm thấy rất khát, nhưng lại không dám uống bất kỳ thứ gì trên thuyền.

Ngoại trừ thân nhân, trên đời này căn bản không có một ai chân thành đối đãi với hắn.

“Đáng ghét! Bà mẹ các người, đi chết hết đi!” – Lý Tùng Tử tiếp tục trút căm phẫn lên mạn thuyền, hận không thể mang con thuyền này phá tan tành. Mà thói đời càng tức giận thì càng nóng nực, cả người cứ hùng hực như lửa thiêu.

Bất thành linh, từ phía sau thuyền đến một giọng nói quen thuộc – “Đừng đạp nữa, người đạp mà bị đau thì ta sẽ đau lòng lắm.”

Tránh vỗ dũa lại gặp vỗ dũa[5]! Lý Tùng Tử chợt thấy tim mình loạn nhịp, ngực nổi trống thùng thùng, huyết khí dâng trào đến mức có thể té ngã.

Ngoảnh đầu lại, một thân lê hoa bạch y ẩn hiện giữa mảnh yên lam sắc.

Quả nhiên là vẫn truy được đến nơi.

Phải chăng, cho dù là chạy đến tận chân trời góc biển thì kẻ này cũng sẽ không buông tha cho hắn?

“Hừ, lần này đừng có bảo ta rằng người đứng dịp chung đường đấy.”

“Nếu muốn nói tình cờ thì cũng có thể. Vừa nãy ta ở trên một chiếc thuyền hoa, trông thấy nơi này có người rơi xuống nước nên xem thử thế nào.”

“Kẻ rơi xuống nước đã được cứu lên, người có thể đi rồi.” – Lý Tùng Tử lập tức tiễn khách.

“Nhưng xem bộ dạng người hình như là đang rất khó chịu thì phải.” – Thẩm Lục Tửu ôn tồn nói, trong mắt tóe lên ánh lửa, hiển nhiên đã thấy rõ mới rồi chuyện gì vừa xảy ra.

“Ta không sao cả, ta đang rất thoải mái.” – Lý Tùng Tử cố sức đứng vững, không lùi bước, vờ làm ra bộ dạng tự nhiên.

Nhưng màu sắc phiếm hồng lả thường trên cơ thể hắn lại tỏ cáo điều ngược lại. Hắn không hề biết đôi mắt mình đã ứa lệ menh mông, càng nhìn càng đáng yêu, càng nhìn càng câu dẫn thú tính của nam nhân bộc phát.

“Đừng cố sức nữa, ta có thể thấy được người đang rất thống khổ.” – Thẩm Lục Tửu nói, thú tính trong người đang kêu gào được trời dậy.

“Con mắt nào của người thấy ta đang thống khổ?”

“Cả hai mắt ta đều thấy thế.”

“Ấy là mắt người bị lọt tròng.”

“Ai da, người với ta xem như cũng có quen biết, ta không đành lòng thấy người phải chịu dày vò, ta đành giúp người một tay vậy.” – tên họ Thẩm nào đó cố giả vờ.

Đây là giả mèu khóc chuột, ai mà dám tin chứ.

“Không cần người lắm chuyện.” – thể chất Lý Tùng Tử chỉ cần nhẫn nại một lát, được tính tự nhiên sẽ từ từ tiêu tán đi, nếu không thì cũng có thể cầu bản thân tự phát tiết hỏa dục, đích thật là không cần bất kỳ ai hỗ trợ giải quyết vấn đề.

“Ta làm người từ trước đến nay luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác, nếu gặp người bị nạn quyết chẳng khoanh tay đứng nhìn.” – Thẩm Lục Tửu tiếp tục mở to mắt nói dối, chậm rãi đi về phía Lý Tùng Tử, kiên quyết xả thân cứu giúp.

Mọi sự thuận lợi từ đâu xuất hiện, lại thêm một Trình Giảo Kim giúp y tạo ra cơ hội ngàn năm có một, y sao có thể nghịch lại ý trời chứ. Dù sao thì bàn thức ăn này trước sau gì cũng bỏ vào bụng, thời gian sớm muộn nào có đâu là vấn đề to tát chứ.

Y cảm thấy chính mình quả nhiên vô sỉ đến cực điểm, quả nhiên là kẻ mặt người dạ thú.

Nhưng y lại yêu đến chết sự ngọt ngào dễ tiện này.

Vốn ban đầu y định cho kẻ dám hạ được Lý Tùng Tử một bài học nhớ đời, nhưng hiện giờ lại muốn cảm ơn kẻ đó. Huống hồ, y bây giờ không có hứng thú đánh rắn giáp đầu, bởi toàn bộ sự chú ý đều đã tập trung hết vào chỗ tiểu tử kia rồi.

Thẩm Lục Tửu thích thú nhìn tiểu tử trước mặt không biết trốn đằng nào, tay chân luống cuống, càng khoa chân đến gần tiểu khờ dại kia hơn. Một bước rồi lại một bước, vừa tao nhã vừa trầm ổn, nhưng trong lúc nhắc chân lại ra sức phát động khí thế bức người, mỗi bước đều khiến hắc thủy nhộn nhạo.

“Ta thật sự không có sao mà, thể chất của ta không sợ mấy thứ này.” – Lý Tùng Tử càng lúc càng hoảng, lo lắng giải thích, mặt khác tìm đường thoái lui.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không thấy chết không cứu đâu.”

“Nhưng ta đâu có chết.”

“Ta sẽ không để cho người chết.” – nếu chết cũng phải chết vì nguyên nhân khác, ấy là dục tiên dục tử[6].

“Cút xuống âm tào địa phủ đi, đã bảo là không chết mà.” – Lý Tùng Tử giận sôi lên – “Người nghe không hiểu tiếng người sao? Ta đây không sợ gì hết.”

“Thi ân bất cầu báo[7], người không cần cảm kích ta làm gì.” – chỉ cần nhớ một câu ngôn ngữ “lấy thân báo đáp” là đủ rồi. Thấm Lục Tửu thầm nghĩ, tiếp tục tiến đến gần hơn, kiên trì muốn dùng thân thể của chính mình trợ giúp kẻ họ Lý đáng thương bị đầu độc kia.

Khách quan ngài nhìn xem, Thấm đại hiệp “xả thân cứu người” thật là cảm động lòng người (mới là lạ!)

“Báo ân cái mụ nội người ấy. Có diên mới đi cảm kích người!” – Lý Tùng Tử sợ hãi vội vàng co giò chạy, căn bản không thể cùng y tiếp tục dây dưa, một đường thoái lui đến sát mạn thuyền. Hắn quay đầu nhìn thấy nước hồ xanh trong vắt, đang lo lắng không biết có nên nhảy khỏi thuyền tìm đường sống không – “Ta cảnh cáo người, không được bước qua đây nữa.”

Lần này nếu sa vào tay Thấm Lục Tửu thì hắn cảm chắc không còn đường sống nữa. Bởi vì nhìn qua y cực kỳ giống sắc lang, hơn nữa còn là vô cùng mãnh liệt, hai mắt đều toát ra vẻ uy hiếp chết người.

Mẫu thân ơi! Người ở trên trời có linh thiêng thì mau phù hộ cho mông con của người đi, a a a

Đáng tiếc Lý phu nhân lại không hiển linh bảo vệ cho trinh tiết của con mình, Thấm đại công tử vẫn tiếp tục áp sát hơn, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, khắp người tỏa ra hơi thở hiểm nguy.

“Không được đến gần ta!” – Lý Tùng Tử bị ép đến đường cùng, cắn chặt răng, lòng quyết định xoay người chuẩn bị nhảy.

Chết chìm so với tiền gian hậu sát hẳn nhiên là tốt hơn một chút, ít nhất cũng không cần chịu cực hình. Ai biết được tên biến thái vương bát đản này sẽ tra tấn hắn thế nào chứ.

Thấm Lục Tửu nhanh tay lẹ mắt, phút chốc đã tóm được kẻ định nhảy thuyền, ra vẻ thở dài trách – “Ai nha, đừng nghĩ quẩn như thế. Ta đã nói nhất định sẽ cứu người, sao người không chịu tin ta chứ?”

“Tin người thì ta cảm chắc sẽ chết không toàn thân.” – Lý Tùng Tử giãy giụa – “Ta không cần người cứu. Mau buông ra... a...”

Con mèo đã vồ được con chuột.

Một trận hôn như cuồng phong sâu vũ[8] thì nhau trút xuống, vòng tay mạnh mẽ hữu lực siết chặt, không cho phép người kia kháng cự nữa.

Lý Tùng Tử cảm thấy một phen đất trời chao đảo, chớp mắt bản thân đã nằm trên thảm hoa trong khoang thuyền, phía trên bị đè bởi một thân thể cường tráng nóng bỏng, không đường trốn chạy.

“Tiểu tử, ngoan nào, nhẫn nhịn một chút thì sẽ tốt ngay thôi.”

Lời trấn an nỉ non truyền đến mà sao nghe như tiếng ác ma thì thầm.

“Người... buông ra... a...” – thanh âm lại bị chặn đứng.

Thấm Lục Tửu điên cuồng hôn hắn, một tay bắt lấy đôi cổ tay mảnh khảnh của Lý Tùng Tử giữ chặt phía trên đầu, một tay xoắn đai lưng hắn ra, xâm nhập vào trong vật áo. Bàn tay nóng ẩm cẩn thận vuốt ve lớp da thịt mịn màng, ngón tay chạm đến đầu nhũ phần hồng, linh hoạt xoa nắn, mang nó ra chơi đùa.

Nam hài mới mười tám tuổi, xuân tình đang độ bùng bùng, hơn nữa hắn lại vô cùng mẫn cảm, làm sao có thể chịu đựng nổi sự khiêu khích cùng âu yếm cao siêu thể này, ý chí cứ thế rời ra từng mảnh. Đôi môi cuồng bạo bắt đầu trượt dài trên da thịt hắn, kéo xuống cắn chiếc gáy mẫn cảm, lại xuống dưới nữa, ngậm lấy đầu nhũ còn lại, đầu lưỡi đẩy đưa, răng nanh khẽ chạm, lực đạo ấn vào vừa đau vừa không.

“A...!” – Lý Tùng Tử vặn vẹo thân mình, không nén nổi tiếng kêu kinh hãi.

Thế này sao chẳng giống gì với những lúc làm cùng Hồng Nghê thế? Lúc làm việc ấy với Hồng Nghê thì vô cùng thoải mái, nhưng lúc này người nắm giữ khoái cảm là Thấm Lục Tửu, mà cũng chẳng thể dùng từ

khoái cảm để hình dung nữa, đây phải gọi là kích thích sắc bén, là một sự đau đớn chưa từng có trước đây, vừa xa lạ vừa thích thú.

Hắn lại chưa bao giờ là một đứa nhỏ có ý chí ương ngạnh, hề thân thể cảm nhận thế nào thì liền nói thế ấy, đau thì bảo là đau, đói bụng thì đòi thức ăn, thoải mái thì bảo ta rất thích, chưa từng cố áp chế chính mình.

Mà tính dục, lại là thứ phản ứng mà thân thể tốt cùng không thể lừa dối.

Trước kỹ xảo điều luyện của Thẩm Lục Tửu, Lý Tùng Tử khẳng định sẽ binh bại như núi, phòng thủ còn không thể, nói chi đến phản công. Thân mình hắn cứ thế càng nóng lên, vô pháp chống cự, cũng không thêm tự thanh minh nữa. Cái gì mà trước cường gian sau giết, gian rồi lại giết, tất cả sớm đã vất bay vèo qua chín tầng mây rồi.

Hắn muốn khước từ, rồi lại muốn chấp thuận.

Chờ mong một điều gì đó, rồi lại sợ hãi chính điều ấy.

Thẩm Lục Tửu đùa bốn đôi nhũ thủ xong thì trượt xuống tiết khố của hắn, cách một lớp y phục, nhẹ nhàng vuốt ve.

“A!” – thân mình hắn lại không tự chủ được mà vặn vẹo, lại thêm một tiếng kêu kinh hãi phát ra, đôi mắt mờ đi vì hơi nước, không biết nên làm sao cho phải – “Không, đừng mà...”

Đôi môi vừa liếm láp kia đã trở lại bên tai, khê cắn vành tai nhỏ nhắn – “Đừng sợ, ta sẽ khiến cho người thoải mái, sẽ dạy người thế nào là niềm khoái lạc cực độ.”

Tay Thẩm Lục Tửu bắt đầu xâm nhập vào bên trong tiết khố, nắm giữ lấy nơi ngọn nguồn của khoái cảm, chạm vào đỉnh đầu của nó, thúc giục đôi mắt kia phải ứa lệ.

“Ân... a...” – tiểu tử không nhịn được phải rên rỉ.

Cuối cùng Thẩm Lục Tửu cũng không thể chống lại được được tính dục hung hãn như bài sơn đảo hải của chính mình.

Tia lý trí cuối cùng đã bị đả bại, binh lính cũng phải rã hàng.

Móng vuốt của mèo nay đã vồ, khiến cho chuột nhỏ phải tan nát.

Thẩm Lục Tửu hiểu rõ chính mình sắp chinh phục được hắn, liền buông tay không khống chế tay hắn nữa, cởi bỏ toàn bộ số y phục còn sót lại, đầu lưỡi đẩy đưa đến nơi ấy...

Cuối cùng, mang vật thể đang ngẩng cao đầu ngậm vào trong miệng.

Một dòng điện lưu lập tức xộc thẳng lên đỉnh đầu, kích thích não bộ của Lý Tùng Tử run rẩy, khóe miệng xinh đẹp phát ra những tiếng ậm ừ.

A... không được... sắp xuất ra rồi.

Một bên phun trào, một bên lại nuốt vào, như thể có một lực hút vô hình vậy.

“A!” – một tiếng thét chói chang vang lên, nhiệt lưu không thể khống chế, bạch dịch tiết ra càng nhiều.

Thẩm Lục Tửu không phí phạm một giọt, toàn bộ nuốt vào. Đây là tư vị ngây thơ, cực kỳ ngọt lịm.

Tình dục ngưng tụ trong đôi mâu quang mỗi lúc một mạnh mẽ, hơi thở dồn dập, y vội vàng trút bỏ y phục của chính mình, một lần nữa đổ nhào trên thân thể hư nhuyễn, dùng chính làn da mình cảm nhận làn da mịn màng kia, mỗi một tế bào đều gào thét đòi được xâm phạm kẻ kia.

Dù rằng vốn vẫn lấy việc khi dễ tiểu bá vương làm vui, nhưng Thẩm Lục Tửu cũng không hề muốn tổn thương hắn. Đây là lần đầu tiên của hậu đình ấy, không nên quá thô bạo làm gì. Y cố gắng kiềm nén dục vọng của chính mình, liếc mắt trông sang thấy có chén nước quất còn dư lại, bèn đưa tay quẹt lấy một ít rồi thoa lên khe hở giữa móng hắn, nhanh chóng tiến sâu vào nhụy hoa.

“Đừng... không cần làm vậy...” – hậu đình bị chạm vào khiến Lý Tùng Tử chợt khôi phục ý thức, sợ hãi giãy giụa.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm ngươi đau đâu.” – Thẩm Lục Tử lật người hẳn lại, khiến hắn nằm úp sấp trên mặt đất, một tay chế trụ lưng hắn, tay kia tiếp tục lui ra tiến vào.

“Ta không cần, ta không cần mà!”

“Ngoan, nếu không chuẩn bị bôi trơn cẩn thận thì ngươi sẽ bị thương mất thôi.”

“Buông ta ra! Ngươi đi chết đi... A!”

Thẩm Lục Tử đột nhiên cúi người cẩn nhẹ vào đùi hắn một nhát, một ngón tay cũng thừa thế mà tiến vào.

Trong nháy mắt, Lý Tùng Tử cứng đờ cả người bởi có dị vật xâm nhập vào bên trong mình.

Y muốn tiến vào nhưng lại không thể tiến được nữa, mà cũng không tài nào có thể rút ra, Thẩm Lục Tử đành ghé răng cắn vào đùi hắn thêm một nhát. Một nhát cắn này hẳn lại dấu răng mờ nhạt ẩn hiện như mơ.

Y cuối cùng cũng đã có thể cắn được cặp mông nhỏ đáng yêu đã từng khiêu khích mình rồi.

Sau đó, sẽ tiếp tục như ý nguyện của mình, làm hết những việc có thể làm cũng như không thể làm với nó.

Y lại lần nữa dùng tay xâm nhập vào sâu hơn chứ không chỉ dừng lại ở hai lông tay.

“Đau quá... đau quá...” – Lý Tùng Tử tuy nghẹn ngào muốn giãy giụa nhưng cũng không dám lộn xộn. Kỳ thật cũng không phải là đau vô cùng, chỉ là có vật thể lạ xâm nhập khiến hắn sợ hãi, càng sợ hãi thì càng vào sâu hơn.

“Thả lỏng một chút thì sẽ không đau nữa.” – y vừa ôn nhu dỗ dành vừa hôn lên da thịt non nớt của hắn, chậm rãi tìm điểm mẫn cảm nhất.

Y vươn tay lấy chén nước quất chậm rãi xoa vào đùi Lý Tùng Tử, làm cho nước quất men theo khe hở mà chảy vào, ngón tay liền lập tức phối hợp đẩy đưa, càng vào sâu càng tỏa ra thứ hương thơm ngọt lịm đến tận tâm can.

Hương quất phiêu phiêu trong không gian, hợp cùng cùng hương vị tình dục nồng đượm, tràn ngập cả khoang thuyền.

“Ấn...” – Lý Tùng Tử lại bắt đầu rên rỉ.

Tràng bích hấp thu nước quất đổ vào, thông đạo đang chật hẹp bỗng mở rộng ra, rồi co rút lại, chủ động phun ra nuốt vào ngón tay y. Thẩm Lục Tử kinh ngạc tiếp tục cho thêm một ngón tay vào, khẽ nheo mắt ngắm nhìn nhụy hoa ửng đỏ đang hút lấy ngón tay của mình, xung quanh một tầng hơi nước sáng lấp lánh lên.

Đây là cảnh tượng đẹp nhất trong đời y từng thấy qua. Mà cảnh đẹp này lại do chính tay y tạo nên, chỉ một mình y mới có thể nhìn thấy được, sở hữu được.

Lý Tùng Tử cả người run rẩy không thôi, cảm giác ướt át lạnh lẽo, cảm giác bị trều sấp, cảm giác tê dại, cảm giác bị xâm nhập, tất cả mỗi lúc một gia tăng hơn...

Đúng lúc ấy thì dường như kẻ kia đã phát giác ra đâu là nơi mẫn cảm của hắn, trước mắt hắn hào quang chợt lóe sáng, phân thân mềm nhũn đột ngột ngừng đầu một lần nữa, dục vọng như cơn triều dâng ào ào đổ vào, thân mình vận vẹo dữ dội hơn, làn da nóng bừng bừng lên.

“Là nơi này sao?” – ngón tay Thẩm Lục Tử khẽ xoa nhẹ nơi ấy, thuận thế đẩy thêm ngón tay thứ ba vào.

“Ngô... A...” – ý chí lần thứ hai tan tác thành bọt nước, ngoại trừ rên rỉ thì không bật ra thêm được thanh âm nào khác.

Chuột nhỏ thế là đã mất đi năng lực phản kháng rồi, chỉ có thể mặc tình biến bản thân thành thức ăn ngon cho mèo xơi mà thôi.

Thời cơ tốt nhất cuối cùng cũng đã đến, Thẩm Lục Tửu khẽ mỉm cười rút tay ra, thay vào nơi đang không ngừng co rút ấy bằng vật thể của chính mình.

Y cúi người, áp sát vòm ngực rộng lớn của mình xuống tấm lưng gầy, cẩn nhẹ vào gáy Lý Tùng Tử, khăn giòng tuyên cáo – “Tiểu tử, ngươi là của ta.”

Vừa ôn nhu vừa kiên định, một phen rồi đến một tắc, tiến vào, tiến vào, lại tiến vào, đóa hoa khẽ khàng hé nở, mở rộng đường cho y tiến vào tận nơi sâu thẳm nhất.

Cứ thế mà xâm nhập, cứ thế mà ám áp, cứ thế mà khiến lòng người phải đắm say.

Hai thân thể hòa nhập làm một, áp chặt vào nhau một li không rời.

Giờ khắc này, y bỗng nhiên cảm thấy kẻ bị lấp đầy không phải người bên dưới mà là chính mình. Dường như có một điều gì đó trong y vừa thức tỉnh, là cảm giác mê say, là tình cảm tìm được đúng nơi để trở về, một cách kiên định mà trở về.

Lý Tùng Tử hiển nhiên đã bị khuất phục, bị khuất phục ngay từ lúc ban đầu, đồng thời dưới sự khống chế của y, càng lúc càng khát cầu nhiều hơn. Hắn gắt gao vây chặt lấy vật thể kia, rồi chợt phát hiện chính mình vẫn chưa thỏa mãn, vẫn dè ép chưa đủ, tiếp tục vô thanh vô tức thúc giục người phía trên phải loạn động hơn nữa.

“A, đừng nóng vội! Cái này cho ngươi đây.” – Thẩm Lục Tửu cười nhẹ, bắt đầu đóng đưa thất lưng.

“Ân... ân... hừ... A a...”

Có lẽ là vì nguyên nhân này mà tiểu tử kia thuận lợi tiếp nhận sự xâm nhập của y, phản ứng so với mong muốn của y là rất tốt, hai người hợp nhau đến mức không cần bàn cãi gì thêm.

Vừa hoan nghênh vừa dâng hiến, vừa đưa vào vừa đẩy ra, mãi mãi không thay đổi, có thể khiến cho thế gian phải hỗn loạn, là thứ hoa lửa sáng nhất mà không kẻ nào có thể kháng cự, tiện đà dùng lửa hỏa thiêu cả một dải đồng hoang, thiên lôi địa hỏa va chạm vào nhau, tạo nên thứ pháo hoa rực cháy cả bầu trời.

Thẩm Lục Tửu chạm vào nơi sâu kín nhất, toàn thân rung động đến tận cùng.

Lý Tùng Tử cảm giác được chính mình bị khoái cảm chiếm lấy, như thể hắn bị quật cho tắt thở, rồi lại bị dựng đầu sống lại, lại chết, lại sống...

Chết đi sống lại, sống rồi lại chết đi, không hay biết rằng trời chiều đã ngả màu hoàng hôn.

Bên ngoài khoang thuyền, rặng mây đỏ phía cuối chân trời lặng lẽ buông mình nơi đằng Tây.

Màn đêm, rũ xuống.

Nhưng ánh lửa rừng của bọn họ dường như chỉ mới vừa nhen nhóm mà thôi.

Chu vi lăng hoa thấp, bích ba hàm nguyệt tu

Song song chá cô tê, thanh thanh toái linh lung

Phong phát mãn trì phù hoa lãng nhị, vân cù chính nùng sử, sạ thính đặc yển đề oanh lộng.

(Nơi cuối thuyền cảnh hoa buông thấp

Trăng khê thu mình giữa sóng biếc bao la

Đôi chim cô dưng chân ghé lại, riu rít gọi nhau

Gió thoảng lướt qua, rải nhụy hoa rơi đầy mặt nước

Chính tại nơi ấy vị ái tình nồng đượm lạc hoan

Chợt nghe có tiếng yển oanh véo von reo hót)

“Không... không được... ta chào thua...”

“Tiểu tử kia, mùi vị của ngươi sao lại thơm ngon đến thế.”

“A... dừng lại đi... ta sắp chết rồi...”

“Dừng vội... hai chúng ta... cùng chết... a...”

“A... A a a...”

A! Hừ hừ...

“Chẳng phải ngươi vừa mới xong sao? ... Sao bây giờ lại... dừng mà...”

“Ta vẫn chưa cảm thấy đủ, vĩnh viễn cũng không đủ.”

“Ta... không cần. Ta đâu phải là chó chứ...”

“Ngươi không phải chó, mà là ngựa. Ta đây đang cưỡi trên lưng một con ngựa hoang nhỏ.”

“A, dừng xoa nắn hông ta nữa, hông ta đâu phải nắm bột mì đâu.”

Chát!

“Không cho phép ngươi đánh, ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Hông của ta làm từ thịt đấy, đánh vào đau lắm.”

“Được, được, ta không xoa không nắn nữa, ta...”

“A, dừng... dừng cần! Ngươi muốn cần đứt hông ta sao?”

“Ta sao có thể cần đứt chiếc hông nhỏ đáng yêu này chứ, ta còn có rất nhiều việc muốn làm với nó mà.”

“Ngươi là cái đồ hùng lão tử hạ lưu hỗn trưởng... ngô... ân...”

“Còn có tinh thần đến thế sao? Vậy thì ta đây không cần khách khí nữa.”

“A... sâu... sâu quá...! Ngươi muốn giết chết ta sao? A a a

”

“Tiểu tử kia, ngươi thật sự quá sức tuyệt vời.”

Bóng đêm ngày một dày đặc, ánh trăng lạnh vắt ngang qua mạn thuyền, nhưng trong khoang của chiếc thuyền không người lơ lái, có một cảnh mai hoa kiều diễm, nước chảy bèo trôi, chậm rãi đưa mình đến nơi giữa hồ sâu thẳm...

Thắng Tuyết công tử nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của, lại càng ngồi mát ăn bát vàng đến chán chê, tận hưởng thú tiện nghi từ trên trời rơi xuống.

Hơn nữa, còn được đăng chân lại lên đăng đầu.

Y lấy cố giúp Lý tiểu đệ phát tiết hết được tính, danh chính ngôn thuận mà tái đi tái lại nhiều lần, khiến được tính sớm tan tác không còn một phân, lại còn cố gắng biến hóa hết tư thế này đến tư thế khác. Y cứ thế “xả thân cứu người”, hoàn toàn không biết xấu hổ tiếp tục ăn no uống say.

Lần đầu tiên kinh qua chuyện long dương đã phải dốc toàn lực ra mà ứng phó. Lý Tùng Tử đến cuối cùng thì đến khí lực để gào thét cũng chẳng còn, chỉ có thể mơ mơ màng màng nghĩ rằng, hóa ra tên hỗn đản này không phải muốn tiền gian hậu sát, mà là muốn cưỡng gian hắn đến chết mới thôi. Hắn chỉ kịp nghĩ đến đó rồi ngất đi.

Thẩm Lục Tửu vốn không hề muốn gây sức ép cho hắn đến vậy, nhưng chạm vào rồi thì chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi, mỗi lần đều tự nhủ là lần sau chót, nhưng chỉ cần nhìn thấy dấu vết hoan ái trên thân thể xinh đẹp kia thì thú tính lại trỗi dậy. Đến chính y cũng phải vừa xót xa, vừa tự giễu cợt bản thân là một con dã thú động dục.

Trong cuộc đời y, đây là lần đầu tiên không thể khống chế chính mình. Quả thật là đáng giận mà.

Mãi cho đến khi hậu đình của Lý Tùng Tử nứt ra một tia máu, ấy là do da thịt non nớt yếu ớt chịu không nổi một quãng thời gian dài ma sát, trầy xước, thì y mới chịu dừng lại hành vi thú tính.

Ai, cuối cùng vẫn là không cẩn thận khiến tiểu tử thụ thương rồi.

[1]vô câu vô thúc: , ý là không cần lo lắng e ngại gì.

[2]khi nhược úy cường: , khi dễ người yếu đuối, sợ hãi người mạnh mẽ.

[3]bụng to: ý ghép với câu trên. Bởi các vị đại nhân thường phượng phi phúc hậu, có cái bụng to, mà người đại nhân đại lượng sẽ không chấp nhặt với người nhỏ. Ở đây là Lý Tùng Tử muốn nịnh Thẩm Lục Tửu là người đại lượng.

[4]hào khí kiên vân: , ý chỉ có hào khí ngất trời, sánh cùng gió mây.

[5]tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dưa: nguyên văn là câu Đóa liễu lôi công, ngộ liễu phích lịch, tức là tránh được thiên lôi, lại gặp nhằm sét đánh. Ở đây người edit dùng tục ngữ tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa để thay thế.

[6]dục tiên dục tử: ý chỉ những khoái cảm trong cơn hoan lạc.

[7]thi ân bất cầu báo: làm việc có ơn không cần báo đáp, thực tế trong QT là câu “Đại ân bất ngôn tạ”, cũng cùng một ý nghĩa.

[8]cuồng phong sậu vũ: , gió lớn mưa rào.

5. Chương 5

Dùng thăm bao phủ lấy Lý Tùng Tử đang kiệt sức hôn mê, Thẩm Lục Tửu thi triển khinh công rời khỏi thuyền hoa, trở về nơi y cư ngụ tại kinh thành, hay còn có tên gọi khác là phủ đệ của Lâu Sơ Vân đại học sỹ.

Khi đó, đã là đêm của ngày thứ ba.

Ở trên thuyền hoa, bọn họ không hề biết ngày đêm, chỉ sớm chiều giao triền bên nhau, ý loạn tình mê, miệt mài hoan hảo. Thẩm Lục Tửu nhân những lúc tạm nghỉ, ép Lý Tùng Tử ăn chút điểm tâm, uống chút nước quất... Khụ, cũng có thể nói, đây là lý do hàng đầu để Lý Tùng Tử có thể anh dũng nghênh địch đến phút cuối cùng.

Trở về nơi ở, Thẩm Lục Tửu phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm để tắm rửa. Lâu Sơ Vân nghe báo Thẩm thiếu gia đã về, lại còn mang theo một vật gì đó rất lớn, thì hiếu kỳ tìm đến xem thế nào.

Hắn cùng với hạ nhân đang khiêng nước bước vào phòng, phóng mắt nhìn vật thể được bao bọc kỹ lưỡng nằm trên giường mà hỏi – “Người mang cái gì về đây vậy?”

“Là một con ngựa hoang nhỏ.” – Thẩm Lục Tửu không buồn giấu giếm.

Lâu Sơ Vân hiển nhiên đã nghe phong phanh về chuyện dây dưa của biểu đệ với Lý Ngũ, bây giờ nghe y nói liền nhướn mày bảo – “Ta thật sự chẳng biết nên nói gì cho phải nữa.”

“Vậy thì đừng nói gì cả.”

“Người sẽ ăn nói thế nào với Lý gia đây?”

“Ta tự biết chừng mực.” – Thẩm Lục Tửu mỉm cười, thập phần tự tin, thậm chí còn lộ ra sự thỏa mãn nữa.

“Người có hiểu được hiện nay bản thân đang có biểu cảm thế nào không?”

“Ta đại khái cũng biết được.”

Lâu Sơ Vân chưa từng thấy ở y có thứ biểu tình ôn nhu lẫn kiên định thế này, chỉ còn biết lắc đầu đi đến bên giường, tò mò xốc thẩm lên nhìn – “Người đã làm gì hắn thế?”

Thẩm Lục Tửu gạt ngang, phủi phủi trở lại như cũ – “Chẳng sao cả.”

“Sao lại quẩn lại như cái bánh chưng thế này? Người không sợ sẽ khiến con ngựa hoang của người khó chịu đến chết sao?” – Lâu Sơ Vân chế nhạo – “Tiếc thương đến thế à, chỉ nhìn một cái cũng không cho, người có ích kỷ quá không đấy?”

“Huynh hiểu ta mà, ta chưa bao giờ là người hào phóng cả.”

“Đúng vậy, bụng dạ hẹp hòi, so với lỗ kim còn nhỏ hơn nữa. Tiểu hài tử bất quá cũng chỉ mời người ăn một đĩa thịt gà thái lựu xào ớt, thế mà người đem người ta ra ăn thôì chưa đủ, ăn không hết còn gói lại mang về đây nữa. Xem ra người đi buôn chuyến này là một vốn bốn lời rồi.” – Lâu Sơ Vân châm biếm – “Được rồi! Việc riêng của người ta không quản, chỉ khuyên người đừng đùa với lửa kéo có ngày phỏng tay, lại còn liên lụy cả ta. Ta còn chưa muốn ra mặt chống lại lũ đại gian thương của Lý gia đâu.”

“Biểu ca, đã khiến huynh thêm phiền toái rồi.”

“Người gặp phiền toái không phải ta mà là người đấy. Lý gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người đâu, tự mà lo lấy thân đi.” – Lâu Sơ Vân nói xong phất tay bỏ đi, chẳng thèm quản nữa,

Thẩm Lục Tửu đóng cửa lại, mang Lý Tùng Tử vẫn đang hôn mê ôm lấy, cẩn thận đặt vào giữa dục dũng, giúp hân tẩy trừ thân thể xinh đẹp, rửa sạch hết dương tinh còn sót lại trong cơ thể. Y khắc sâu vào tâm khảm giây phút dương tinh của bản thân tràn vào trong cơ thể của tiểu tử kia, như thể một phần con người y cũng tiến vào trong ấy. Trong khoảnh khắc, niềm hạnh phúc không lời nào tả xiết phủ tràn khiến y không còn là chính mình.

Sau khi tẩy trừ sạch sẽ, y ôm hân quay về giường, đặt hân nằm sấp rồi bắt đầu xoa dục lên hậu đình đã thương tổn.

“Không... ta chào thua...” – Lý Tùng Tử mơ màng tỉnh lại, cảm giác được ngón tay ai đó vụng động nơi hậu đình mình, thấp giọng kháng cự.

“Ngoan nào, đừng cử động, ta chỉ muốn giúp người thoa thuốc thôi.” – Thẩm Lục Tửu nhẹ nhàng ghì hân lại, cẩn thận thâm nhập vào hậu đình sưng tấy, thoa dục lên.

Tràng bích ầm áp nhanh chóng thít chặt lấy ngón tay y, khiến dục hỏa y lần nữa khởi động. Y đành phải nỗ lực ức chế nó, lòng không khỏi kinh ngạc tự hỏi sao Lý Tùng Tử lại ảnh hưởng đến mình như thế, có thể dễ dàng trêu chọc y nổi lên tà ý đến thế.

Sau khi thoa dục xong, y lấy tiết khó và trung y mặc vào cho hân, đỡ hân nằm ngay ngắn lại.

“Ta phải về nhà.” – Lý Tùng Tử nửa mơ nửa tỉnh, lẩm bẩm nói.

“Ừ, chờ người tỉnh dậy, ta sẽ đưa người về.”

“Nhưng ta phải về ngay bây giờ.”

“Nghe lời nào, trước hết ngủ một giấc cho ngon đi đã.”

“Ta không quen giường này, ngủ không được.”

Thẩm Lục Tửu vươn tay lấy chiếc gối lần trước đã mang đi, nhẹ nhàng kê dưới đầu Lý Tùng Tử bảo rằng – “Đây là gối của người, vậy đã có thể ngủ chưa?”

“Ừ hử, người...” – giọng nói bắt đầu chỉ còn là những tiếng thì thầm không đầu không đuôi – “...không phải sẽ phiền gian hậu sát chứ?”

Y hoàn toàn không nghĩ tiểu tử kia còn nhớ rõ việc này, bèn mỉm cười nhẹ giọng trả lời – “Ta cương gian người còn chưa đủ mà, cho nên tạm thời sẽ không thực hiện về sau đâu.”

“Cái gì, còn chưa cương đủ ư?” – Lý Tùng Tử hoảng sợ hỏi. Hân đã bị làm đến sắp chết thế này mà vẫn chưa đủ ư?

“Nếu người không chịu ngủ thì ta sẽ tiếp tục làm đấy” – y nhẹ nhàng đe dọa.

Lý Tùng Tử vội vàng nhắm tịt mắt lại. Lúc này vì nguyên khí đại thương nên hân tạm thời không thể phản kháng, đành ngoan ngoãn nghe lời, một chút cử động cũng chẳng dám.

Thẩm Lục Tửu dịu dàng hôn lên trán hân, rồi tới môi hân, ôm chặt hân vào lòng, bắt đầu nhắm mắt lại, cùng nhau chìm vào giấc mộng đẹp.

Trong giấc mộng, mèo trắng nói với chuột nhỏ rằng – “Ta không giết người, người làm vật cưng của ta có được không?”

Chuột nhỏ méo mặt khóc than hỏi lại rằng – “Có con chuột nào lại đi làm vật cưng của mèo không?”

“Người làm đi thì tự nhiên sẽ có.”

“Ta đâu có bảo là sẽ làm.”

“Không được, người nhất định phải làm.”

“Vậy người còn hỏi ta làm cái rắm gì nữa?”

“Lại đây! Chỉ cần người ngoan ngoãn làm vật cưng của ta, không nghĩ đến việc chạy trốn thì ta sẽ đối xử tốt với người.” – mèo trắng vươn vuốt kéo chuột nhỏ đến trước mặt, thè lưỡi liếm liếm bộ lông của chuột nhỏ.

Chuột nhỏ ban đầu vẫn còn rất sợ, sợ rằng mèo trắng liếm xong sẽ ăn luôn nó, sau bắt đầu thoải mái thuận theo, thậm chí còn chủ động giương bụng lên, đôi mắt đen lách khép lại thành một đường thẳng, chân sau thoải mái đưa qua đưa lại.

“Người gầy quá.” – mèo trắng dùng chân khều khều bụng của chuột nhỏ – “Sau này thức ăn của ta sẽ mang chia cho người một nửa, nhất định phải nuôi người trở thành một con chuột béo ú bụ bẫm, lúc xoa mới cảm thấy thích.”

“Người không phải muốn ta đi ăn chuột đấy chứ?” – chuột nhỏ hoảng sợ kêu lên – “Ta không muốn ăn đồng loại của mình đâu.”

“Ngu ngốc, ai muốn ăn chuột nào? Chuột khó ăn muốn chết.”

“Vậy sao người lại bắt ta?”

“Để chơi.”

Chuột nhỏ khóc không ra nước mắt, chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào để mình rơi vào vuốt của con mèo nanh ác này.

“Ta muốn ngủ!” – mèo trắng áp sát vào chuột nhỏ, cong người bao lấy chuột nhỏ vào bộ lông xù mềm mại của mình, co cụm lại mà ngủ.

Chuột nhỏ dù muốn cũng không dám chạy, chỉ còn biết dựa vào bộ lông rậm rạp kia, đấu tranh nội tâm lâu thật lâu, cuối cùng đi đến một kết luận rằng, kỳ thật làm thế này cũng không có gì sai cả. Thế là, quyết định cùng nhau ngủ.

Bọn họ đã quên thiên địch tức là người chết ta sống, thủy hỏa bất dung, thế nên bọn họ lại dựa sát vào nhau mà ngủ, chìm sâu trong hương vị ngọt ngào, an nhiên tự tại.

Mặt trời lên cao.

Có tiếng ùng ục, ùng ục gì đó... Lý Tùng Tử đang ngủ ngon bị làm rộn, khiến hắn không có cách nào tiếp tục ức hiếp Chu Công, không khỏi tức giận tỉnh mộng, vốn định mở miệng mắng vang rằng kẻ nào làm ồn ã không cho ta ngủ. Tiếng rì rầm lại vang lên, nơi phát ra âm thanh hình như là sát bên tai thì phải, cẩn thận lắng tai nghe, á, hóa ra là từ bụng mình mà ra.

Hắn theo bản năng muốn ngồi dậy, chợt phát hiện toàn thân đau nhức, thân thể hư nhược, cứ như bị mấy chục con ngựa giày xéo lên vậy. Kỳ quái, hắn làm sao thế này?

Bụng trống rỗng thì đầu cũng rỗng theo.

Hắn ngậy người ra nhìn một chặp, thần trí bắt đầu thanh tỉnh lại, nhận ra hoa văn khắc trên thành giường không giống bình thường, quay đầu nhìn thì đập vào mắt là một gian phòng hoàn toàn xa lạ.

Hắn đang ở đâu thế này? Hắn nhíu mày nhớ lại, rõ ràng lúc ấy đang cùng Vương Khang đi du hồ, rồi hắn co chân đá Vương Khang văng ra khỏi thuyền, kế tiếp thì Thẩm Lục Tửu xuất hiện, tiếp nữa thì...

Một quang cảnh thê thảm xẹt qua trước mắt hắn như đèn kéo quân[1], khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên biến sắc, thân tình tức giận rống lên – “Tên họ Thẩm hùng lão tử, biến thái, vương bát đản, quân rùa đen kia! Ta phải giết người!”

Ôt... ôt..., trống bụng càng lúc càng kêu to. Vận lực một chập thì càng đói bụng, hần chỉ đành vô lực nằm sắp xuống thôi.

“Công tử, người tỉnh rồi, nô tỳ đến hầu hạ người.” – cửa phòng xích mở, một tiểu nha đầu đi vào hầu hạ hần. Nàng ta mang đến một chiếc y bào màu tím bằng gấm thượng hạng giúp hần mặc vào, rồi lại đưa hần đến ngồi trước gương để chải tóc. Y phục được làm bằng loại gấm mềm mại nhẹ nhàng như mây, nơi cổ tay có thêu hình một đóa hoa lê, hương hoa tươi mát thanh nhã, giống hệt như hương vị trên người Thẩm Lục Tửu vậy.

“Đây là đâu?” – thái độ Lý Tùng Tử xem như đã trấn tĩnh lại, không cuồng bạo thộp cổ nha đầu kia, cũng không lo sợ nghi hoặc như con thỏ chết. Hần chính là Lý Ngũ gia đại danh lừng lẫy, hoành hành khắp đường ngang ngõ dọc ở kinh thành, là “cực ác tiểu bá vương” (tự phong), là kẻ đứng trước núi băng mặt không biến sắc mà (phải vậy không?).

“Bẩm, là Lâu phủ.” – nha đầu trả lời.

“Lâu phủ? Là nhà của ai?”

“Bẩm là phủ đệ của Lâu Sơ Vân, Lâu đại học sỹ.”

Ái chà, hóa ra không phải sơn trại của thổ phi... rột rột... ôi, đói bụng quá đi! Xem ra phải ăn cái gì đã rồi mới nói sau vậy.

“Tiểu tử kia, dậy sớm thế? Đã đói bụng chưa?” – Thẩm Lục Tửu tay xách thực hạp tiến vào, nhẹ nhàng bày biện mọi thứ lên bàn.

Lý Tùng Tử nghe tiếng liền cố sức ngoảnh sang, dùng ánh mắt phần hận tốt độ để nhìn y. Hần thấy Thẩm Tiểu Bạch mặt mày rạng rỡ, thần thái phi dương, bộ dạng vui sướng nhìn mình, khiến kẻ đang đói khát cảm thấy thập phần chói mắt, hận không thể một nhát cắn chết y. Nhưng mùi hương thơm nức mũi của thức ăn khiến ruột gan hần cồn cào, thật sự chẳng thể làm ra vẻ kiên cường nữa.

Nha đầu vội vàng giúp hần buộc trên búi tóc một đoạn tử cấm lê hoa[2] rồi cúi người lui xuống. Lý Tùng Tử lạnh lùng ngồi vào bàn, trông qua thấy thức ăn đa dạng, còn có món hần thích nhất là cháo ngó sen và cá sốt chua ngọt, nước miếng liền ứa ra.

Hần lưỡng lự giữa việc giao chiến với việc ăn no bụng hồi lâu, cuối cùng quyết định đặt thức ăn lên hàng đầu, tạm thời thỏa hiệp, ngừng chiến.

Hần liền bưng bát, so đũa, há to mồm mà ăn. Mặc kệ tiếp sau đó là muốn trốn, muốn ồn ào, muốn giết người phóng hỏa hay làm cái gì thì cũng phải chờ no bụng rồi mới tính. Hần đói sắp chết rồi.

“Ăn chậm một chút, cẩn thận kéo mắc nghẹn.” – Thẩm Lục Tửu ôn tồn nói.

Lý Tùng Tử hững hờ cầm cúi và cơm. Nếu người ta là sắt, thì ăn cơm là mài sắt, phải ăn no thì mới có khí lực, đủ khí lực rồi thì mới có thể chạy trốn hay giết người. Thẩm Lục Tửu ngồi bên cạnh hần, ôn hòa chăm chú nhìn, vẻ mặt nhu hòa, chỉ còn thiếu mỗi việc xoa đầu hần, bảo rằng – “Ngoan nào, ăn nhiều một chút đi.”

Lý Tùng Tử hoàn toàn không hiểu được, y phục trên người mình vốn là của Thẩm Lục Tửu mang ra sửa lại. Giờ đây y thấy hần mặc y phục của mình, cũng như y được ôm hần vào lòng thì có cảm giác thỏa mãn cực kỳ, như thể chiếu cáo thiên hạ rằng:

Đây là người của ta, của ta.

Nói trắng ra, đây là hoàn toàn giống với khi động vật đực dùng nước tiểu của mình để ghi rõ vùng sở hữu vậy.

Khụ, cảm thú quả nhiên không hổ là cảm thú, ngay cả hành vi cũng có dã tính đủ cả mười phần, chỉ có một chút khác biệt, ấy là Thăng Tuyết công tử một cảm thú biết cách ngụy trang làm người là thế nào.

Bọn họ cứ thế một người vui đầu ăn, một người lẳng lặng ngắm nhìn, giữa hai người là một khoảng thời gian sóng yên gợn lặng hiếm có.

Từ nay về sau, giữa Thẩm đại hiệp và Lý tiểu đệ đến những ngày hạnh phúc khoái hoạt ... cũng không có.

Thế gian làm gì có những chuyện tốt đẹp đến thế, tiện nghi đến thế, hà hiếp người ta một lần rồi hạnh phúc khoái hoạt chứ? Nếu thế thì tất cả tội phạm cường bạo trên đời này đều có thể được ban tặng huy hiệu danh dự rồi.

Cho dù không phải là cường gian thì cũng không thể không nghi ngờ là tội dụ dỗ gian dân.

Lý Tùng Tử phải làm thế nào đây?

Làm giống như con gái nhà người ta, khóc lóc sụt mướt tìm đến cái chết? Gì cơ, vậy thì chẳng thà trực tiếp giết tiểu gia ta cho rồi.

Thế kêu cha gọi mẹ, gào trời gào đất, vừa khóc vừa đòi thất cổ thì sao? Vậy ta có cần nằm lăn ra ăn vạ đòi tiền lãi luôn không?

Hay là nhân cơ hội này lớn giọng đòi tiền bồi thường thuốc men lẫn phí tổn tinh thần? Khoan, cái này phải đợi về nhà cùng lão Đại bàn tính đã, chứ hấn đây nào đâu biết gậy bàn tính chứ.

Hấn ăn no, uống đã rồi buồng bát, xoa xoa cái bụng nhỏ tròn vo, khôi phục lại nguyên khí, hai mắt nhú lại, đột nhiên vung tay một cái, toàn bộ chén bát rơi vỡ loảng xoảng.

Ta trở mặt đây!

Lý Tùng Tử nhảy lên ghế, một tay chống nạnh, tay kia xĩa vào giữa cái mũi anh tuấn của Thẩm Lục Tử, mũi miệng xì khói gào lên – “Người là đồ chó má dê tiện, hạ lưu, vô sỉ, dơ bẩn, âm hiểm, tiểu nhân, mặt người dạ thú, không bằng loài heo chó. Người có tin ta đào mồ mười tám đời tổ tông nhà người lên không...” (đã tính lược một ngàn ba trăm từ)

Khí thế ngất trời, dáng vẻ bệ vệ, hành văn lưu loát, tiểu tử tông Lý gia mang mười tám đời Thẩm gia tát cả đào mồ ra mà chửi, chửi đến máu chó đầm đìa, vô cùng nhuần nhuyễn.

Ai nha, Lý tiểu đệ của chúng ta đầu chỉ to được có bấy nhiêu đó, tâm trí cũng chẳng phải thông minh gì, chỉ biết đơn thuần tự tìm hình thức, cảm thấy cần gì tìm hình thức biểu diễn phức tạp, nếu là khóc lóc thảm thiết thì chỉ bằng cứ tát một bát máu chó đi cho thống khoái.

Thẩm đại công tử vẫn chỉ mỉm cười không động đậy, lại còn rót một chén nước đưa sang – “Có khát không? Uống một ngụm rồi tiếp tục mắng.”

Dĩ nhiên Lý Tùng Tử đang cháy khô cả cổ không chút nghĩ suy, một phen đoạt lấy ngửa cổ dốc ừng ực vào yết hầu, cảm thấy cực kỳ ngọt ngào... là nước quất!

“Mồ tổ cha ông nội nhà người, muốn đâm sau lưng ta sao?” – hấn phần uất vút cái chén xuống, nổi trận lôi đình. Hấn thề cả đời mình sẽ không bao giờ uống thứ nước quỷ quái này nữa.

“Nước quất này có vấn đề gì sao?” – kẻ nào đó làm ra vẻ mặt vô tội.

“...” – Lý Tùng Tử hoài nghi liệu mình có thể bị đứt mạch máu mà chết không.

“Chẳng phải là người thích uống nước quất sao?”

“Ai nói với người là ta thích uống nước quất chứ?”

“Ta còn biết được người có tửu lượng rất tốt nhưng không thường uống rượu, thích ăn bánh đường, hoàng đậu, cháo ngô sen và cá sốt chua ngọt, thích mặc y phục màu tím, mỗi đêm trước lúc ngủ phải uống một bát sữa dê nóng.” – y biết rõ mọi thứ như lòng bàn tay, thùng thỉnh liệt ra – “Trừ bấy nhiêu đó ra, ta nghĩ hấn còn nhiều điều ta chưa biết. Ta sẽ chờ người nói cho ta biết vậy.”

Y nhìn mình sao? Lý Tùng Tử mặt mày tái mét, hoàn toàn không ngờ rằng nhất cử nhất động của mình đều bị y nắm rõ, thậm chí còn thấu suốt đến tận cùng kìa.

Hấn không rét mà run...

Và Lý Tùng Tử cảm thấy y chính là một kẻ điên.

Mà căn bản đối xử với một kẻ điên không thể cường ngạnh, nhất là một kẻ điên nham hiểm như Thẩm Lục Tửu, có đánh vào cũng như đánh vào gối bông, chẳng được cái quái gì cả.

Thẩm Lục Tửu thấy biểu tình hần thiên biến vạn hóa, ngẫm sơ qua cũng có thể hiểu ngay, không kèm được thích thú, hỏi lại – “Người ăn no chưa?”

“Để làm gì?”

“Nếu đã ăn no thì chúng ta cùng làm vài chuyện khoái nhạc đi.”

Lý Tùng Tử tức thì vọt xa ra ba thước, kinh hãi né tránh. Kẻ kia không phải sẽ tiếp tục cưỡng gian hần đấy chứ?

“Cái kia... cần phải thương lượng cho tốt đã.” – đã không cứng được thì phải mềm thôi, hần bèn tính toán đến việc đàm phán.

“Chúng ta có thể vừa làm vừa thương lượng mà.”

“Ta không muốn cùng người làm, có nghĩ cái gì cũng đừng hòng.”

Thẩm Lục Tửu thấy hần bắt đầu hiểu sai lệch ý mình trong bụng đã tức cười, thế mà vẫn dùng thứ biểu tình cực kỳ tối nghĩa hỏi lại – “Người nói xem ta đây là muốn làm việc gì nào?”

“Mặc kệ là việc gì thì ta cũng không muốn làm với người.”

“Chỉ cần là người thì dù là làm việc gì ta cũng muốn làm cùng.”

“Ta đi mao xí người cũng muốn làm cùng sao?”

Dù cho là lời lẽ thô tục nhưng từ miệng nhỏ nói ra cũng đều rất thú vị. Thẩm Lục Tửu nhẹ nhàng trả lời – “Ta rất vui lòng cùng người đi mao xí.”

“Người vui nhưng ta không vui.”

“Người càng không vui thì ta lại càng vui.”

Lại nói năng như thể hai kẻ dở hơi rồi. Lý Tùng Tử trợn trắng mắt lên, tên hỗn đản này rõ ràng là cố ý muốn làm khó hần. Không được, không thể lại bị y xỏ mũi dắt đi nữa. Hần hít sâu vào, cố buộc mình trấn tĩnh lại, trong lòng tụng đi tụng lại phải đàm phán trong hòa bình, phải đàm phán trong hòa bình...

“Khụ khụ...” – hần hắng giọng đả thông cổ họng rồi bắt đầu đàm phán trong hòa bình – “Chuyện xảy ra hai ngày trước bỏ qua đi, chúng ta cứ coi như nó không phát sinh ra. Ta đây khoan hồng độ lượng, coi như là bị chó cắn phải một nhát, không thêm so đo với người. Hai chúng ta xem như huề nhau, không ai nợ ai, người thấy thế nào?”

“Đại trượng phu dám làm dám chịu, ta tuyệt đối không trốn tránh những chuyện phát sinh về sau.” – Thẩm đại hiệp nhân cơ hội này biểu hiện khí khái nam nhi, tiện đà dùng lời lẽ chính nghĩa phản bác lại – “Huống hồ đây là ta xả thân cứu người. Ta còn chưa tính toán đòi người hồi đáp, thế mà người lại có ý phải sạch sẽ. Người xem ta là gì vậy chứ?”

“Hừ, ta căn bản đâu có cần người cứu chứ.”

“Hừ hừ, bản lĩnh qua sông đoạn cầu thật là cao nhỉ.”

“Ta không có!”

“Được, xem như người không có. Nhưng người đã nói ra, vậy người xem thử ân tình người thiếu ta nên tính thế nào đây?” – rõ là được voi đòi tiên mà, có khác gì ăn tươi nuốt sống người ta đâu.

Lý tiểu đệ địch không lại miệng lưỡi lợi hại của Thẩm đại công tử, phòng mang trọn má cũng không cách chi cãi nổi, chỉ biết xấu hổ đỏ mặt tía tai, trong lòng hừng hực lửa hận

Mẹ ơi, căn bản là không thể nào cùng một kẻ mặt người dạ thú vô liêm sỉ nói tiếng người được mà.

Đàm phán trong hòa bình lần thứ hai thất bại, Lý Tùng Tử nhin không được nghiêng rằng, từ lúc bắt đầu đến giờ rõ ràng là không thể bình tĩnh cùng y trò chuyện, không khỏi nổi giận quát lên – “Người rút cuộc là muốn thế nào chứ?”

Thẩm Lục Tửu bỗng nhiên nghẹn lời, đối với vấn đề này lại sinh lòng dao động. Đến lúc này y chợt muốn tự hỏi chính mình rốt cuộc là muốn gì. Phải chăng chỉ là muốn khi dễ, đùa bỡn với tiểu tử này thôi?

“Khi dễ ta vui lắm sao?” – Lý Tùng Tử phản nộ chất vấn.

“Thật sự là rất vui.” – Thẩm Lục Tửu thản nhiên trả lời.

“Người... người thật ra là có cừu hận gì với ta vậy chứ?”

“Có lẽ do kiếp trước ngươi nợ ta.”

“Ta nợ ngươi cái gì?”

“Giết cả nhà ta, cưỡng gian lão bà của ta.” – trí nhớ của Thẩm đại công tử chỉ cần nghe qua là thuộc, đã lọt vào tai là không quên, nói khó nghe là lão tử ghi nhớ mỗi hận của ngươi đến tám đời.

Lý Tùng Tử vừa nghe đã khí huyết bốc cao, suýt tí nữa chấn động thất kinh. Nếu cứ thế này thì nếu không phải bị đùa đến chết cũng sẽ bị chọc cho tức chết mà. Hắn chợt cảm thấy mất hết khí lực, tinh thần mệt mỏi, chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi nữa.

Nếu nói Lý Ngũ gia hắn là tiểu vô lại thì Thẩm thiếu trang chủ chắc chắn càng vô lại hơn hắn gấp chục lần. Dù cho hắn có hao tâm tổn trí đến đâu vẫn không thể đầu lại kẻ biến thái quyết tâm đưa hắn vào chỗ chết, vậy thôi dứt khoát ngừng đầu cho rồi.

“A, ta sợ ngươi rồi. Cầu xin ngươi buông tha cho ta có được không?” – vất hết tôn nghiêm, quăng hết khí phách, lần này hắn thật sự ăn nói khép nép, chỉ thiếu mỗi việc quỳ xuống dập đầu thôi.

Thẩm Lục Tửu nguyên bản vẫn tưởng rằng tiểu tử kia ngựa non háu đá không biết sợ là gì, không nghĩ đến hắn lại khuất phục cầu xin tha thứ.

Vậy có nên buông tha cho hắn không?

“Người đã nói vậy thì...” – y lộ ra biểu tình thương cảm.

Lý Tùng Tử thấy thế, từ trong mắt ánh lên tia sáng hy vọng.

“Cũng không phải là không thể.” – bây giờ là biểu hiện châm chọc.

Ánh sáng trong mắt Lý Tùng Tử càng rực rỡ hơn.

Nhìn bộ dạng hai mắt sáng rỡ, ngoan ngoãn đáng yêu của tiểu tử kia thì Thẩm Lục Tửu rất muốn cười, càng cố ý cho hắn một tia hy vọng, đưa hắn lên tận mây xanh.

Giả sử hai người thật sự dừng lại ở đây, chuyện nhỏ hóa không thì kẻ bụng dạ đen tối kia chẳng phải là người tốt sao? Nhưng tên họ Thẩm này lại không phải thiện nam tín nữ, hoàn toàn không có chút lòng dạ từ bi nào. Cuối cùng, y làm như đang vỗ về nữ nhân, đưa tay vuốt đôi gò má hồng hào của Lý Tùng Tử, ra vẻ ngả nón, mỉm cười bảo rằng – “Nhưng thật có lỗi, ta không hề tính toán sẽ buông tha ngươi. Ta khuyên ngươi mau sớm nhận mệnh, ngoan ngoãn đi theo bốn đại gia, bốn đại gia sẽ thưởng cho ngươi nhiều ngọt ngào.”

Thắng Tuyết công tử dùng ngữ điệu tao nhã nói ra những lời ác bá kịch liệt, ác bá đến mức cả người lẫn thần đều phải cảm phẫn.

Ánh sáng hy vọng trong mắt Lý Tùng Tử nhất thời tắt ngóm, thần tình phút chốc hắc tuyến xuất lên đầy đầu, khóe miệng run rẩy, lòng thầm mắng rằng – “Đồ hùng lão tử nhà ngươi so với ta còn thích hợp làm thổ phỉ lưu manh hơn. Xem như ngươi lợi hại!”

Đã sớm đoán rằng kẻ này chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha mình, nên chuyện tới nước này xem như đã bị bức đến không còn có thể bức hơn nữa, cuối cùng nhin nhin cũng không thể, bèn cắn chặt răng, quyết định sử dụng một tuyệt chiêu sát thủ mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không dùng —

Ấy là hai tay bùng mặt, ngồi thụp xuống, và khóc!

“Van xin người thả ta đi có được không? Ô...” – hắn cố tỏ ra bộ dạng đáng thương, tranh thủ chiếm lấy sự đồng tình của y, tự bản thân cảm thấy ghê tởm muốn chết, nội tâm không ngừng chửi rủa. Người là cái đồ hỗn đản trướng ung. Ta trừ cho người uống nước sặc nước, ăn cơm nghẹn cơm, ra khỏi cửa bị sét đánh chết, sinh con ra không có hậu môn, bị kẹt cứng không cách nào thải ra.... (lại tính lược thêm hai nghìn chữ nữa).

Bình thường nếu hắn đã xuất ra tuyệt chiêu sát thủ này thì không ai không hoảng, mọi người sẽ lập tức đỡ dành hắn, để mặc hắn cần gì cứ lấy, trăm ý ngàn ý đều thuận theo, chưa bao giờ dám buông một tiếng “không”.

Đáng tiếc hắn lại không chú ý rằng Thẩm Lục Tửu chẳng phải những người kia, nên căn bản sẽ không thể bị hắn lừa. Nhưng dù sao cái chết đã lơ lửng treo trước mắt, chỉ có thể ngựa chết cố chữa thành ngựa sống, cứ khóc trước đã rồi nói sau, ai thêm quần xem bản thân có phải hành động hệt như nữ nhân không chứ.

Hắn còn âm thầm vận sức tự ngắt đuôi mình một cái, đau quá... ô ô...

Trên thực tế, Thẩm Lục Tửu đã xơi tái hắn một lần rồi, mà còn là phi thường xơi tái, cho nên cũng chẳng cần dùng loại ngữ khí đáng ghét với hắn làm gì nữa. Hắn châm chọc khiêu khích y bằng kiểu ư hử khóc than như các cô các chị, y chỉ lẳng lặng điềm tĩnh ngưng mắt nhìn hắn, sau đó dùng một loại phương thức mà y cho là trực tiếp nhất để đỡ dành hắn.

Y nâng mặt hắn lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, nhắm nháp đôi dòng lệ ngọt ngào, ôn nhu nhỏ giọng – “Tiểu tử kia, bộ dạng người lúc khóc thật sự là rất đáng yêu. Chà, cuối cùng hóa ra ta đã trêu cho người bật khóc rồi.”

Thật là khinh người quá đáng mà!

“Người... người... người... người... Người là tên đại biến thái!” – Lý Tùng Tử toàn thân run lập cập, đuôi thì đau nhói, nước mắt phút chốc từ giả hóa thật.

Lần này thì hắn khóc thật rồi.

Không nên tự ngược đãi cấu da ngắt thịt mình, một giọt lệ nóng hổi lạnh tanh rơi xuống, vừa khóc vừa gào – “Đồ hùng lão tử nhà người, đồ hùng lão tử nhà người...” – trừ bỏ câu này, những lời khác đều nghẹn ứ nơi cuống họng không cách chi phát ra được.

Ô... cút con bà mày đi, sao ta lại bị một tên ma đầu ức hiếp thế này? Ô ô ô...

Thẩm Lục Tửu nhìn gương mặt xinh đẹp nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, lồng ngực chột nổi sóng to, ào ào kéo qua biển lớn.

Thật sự... thật sự... rất là đáng yêu!

Quả thật đáng yêu đến mức trời long đất lở!

Nếu giờ phút này đây y đắm chiêu yên lặng ngắm nhìn thì đó là do trong lòng bối rối không thể diễn tả thành lời, chẳng để ý rằng từ tận sâu thẳm tâm hồn đang có một thứ tình cảm cuộn cuộn trào dâng.

Y vừa muốn sủng ái hắn, vừa muốn khi dễ hắn.

Y muốn nhìn thấy hắn cười, nhưng cũng muốn nhìn thấy hắn khóc.

Y muốn ôm nhuôm hôn hắn, lại càng muốn cuồng bạo xâm phạm giữ chặt lấy hắn.

Có lúc cảm thấy hắn rất đáng yêu, có khi lại cảm thấy hắn rất đáng ghét. Những khi ấy, y chỉ muốn điên dại mang hắn ra ăn tươi nuốt sống, tàn phá đến tận cùng...

Từ lúc y chào đời đến nay chưa từng bao giờ tràn ngập mâu thuẫn đến thế.

Y nhìn hồi lâu rồi từ tốn mở miệng nói – “Tiểu tử kia, chúng ta cùng ở bên nhau đi.”

“Cùng ở bên nhau cái gì cơ?” – nhóc con kia đang thút thít khóc, nhất thời phản ứng không kịp.

“Là cùng ăn cơm với nhau, cùng ngủ với nhau, cùng khóc với nhau, cùng cười với nhau, cho dù là làm việc gì cũng là làm cùng nhau cả.” – Thảm Lục Tử nhấn thêm một bước – “Ta muốn cùng người chung sống, bên nhau trọn cả cuộc đời.”

Lý Tùng Tử ngây ra như phỗng, lệ tuôn còn chưa kịp gạt, chiếc miệng nhỏ nhắn sợ đến nỗi không khép lại được.

“Chúng ta cùng ở bên nhau đi!” – người kia kiên nhẫn lặp lại – “Có được không?”

Cùng ở bên nhau để mỗi ngày đều bị y đùa bỡn sao? Đừng có nói giỡn chứ!

“Được cái đầu người ấy!” – nói rồi tức thì xoay người nhảy dựng lên, tay đâm chân đá, mang võ lâm cao thủ Thảng Tuyết công tử đập té lăn quay trên mặt đất – “Ai muốn cùng người ở bên nhau chứ. Có là kẻ điên mới muốn ở cùng với tên rùa đen đáng ghét như người ấy.”

Thảm Lục Tử để mặc hấn trút giận, không hề phản ứng hay né tránh, đưa thân ra hứng chịu mọi quyền cước mà cảm thấy ngọt ngào tận đáy lòng, trơ mắt nhìn Lý Tùng Tử hét to một tiếng – “Người đi chết đi” – rồi khóc toáng lên bỏ chạy.

Thảm đại công tử ngồi bệt trên mặt đất, chẳng vùng dậy đuổi theo, nội tâm sớm đã rối loạn đến cực đỉnh.

Y, Thảm Lục Tử, Thảng Tuyết công tử, Hoa Tín sơn trang Thiếu trang chủ, lúc này quả thật đã...

Gặp vận hạn rồi!

[1]đèn kéo quân: đèn kéo quân là một đồ chơi hết sức gần gũi của trẻ thơ mỗi dịp Thu sang và nhất là trong dịp Tết trung thu. Cây đèn mô phỏng một đoàn người hoặc vật nối tiếp chạy vòng tròn khi được đốt sáng, và bắt nguồn từ trò chơi đánh trận giả trong đó các bé chia làm nhiều đội, mỗi đội cử một người làm vua hoặc tướng, những người khác làm quan và quân lính cùng nhau đi thực hiện việc cứu người, đánh giặc hay tìm hiểu đời sống dân dã.

[2]tử cẩm lê hoa: vải gấm màu tím có hoa văn hoa lê.

6. Chương 6

“Ngũ gia, cuối cùng người cũng về rồi.” – Tiểu Trúc Tử đang gác trước cửa lớn, thấy chủ nhân từ xa vội tiến lên nghênh đón – “Mấy ngày rồi người không về nhà, cũng không dặn lại là đi đâu, khiến tất cả mọi người đều lo lắng ra ngoài tìm người. Nếu như người không trở về thì Đại gia sẽ đi báo quan đấy.”

“Chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?” – Lý Tùng Tử đáp qua loa, chẳng nói thêm điều gì, một đường thẳng tiến vào tắm phòng, trèo lên giường vui người vào chăn.

Gương mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt và hành vi khác thường của hấn khiến Tiểu Trúc Tử lo lắng chạy theo hỏi han – “Ngũ gia, Ngũ gia, người làm sao vậy?”

“Đừng ồn ào nữa, để cho ta yên tĩnh một chút.” – thanh âm nhuốm đầy vẻ mệt mỏi, hữu khí mà vô lực.

Tiểu Trúc Tử không dám ồn ào nữa, vội vàng chạy đến báo cho Đại chủ tử biết.

Lý Tùng Ngân nghe chuyện vội vàng chạy đến, thấy đệ đệ ở trên giường quần thành một cái núi chần bèn cười nhẹ, trêu chọc – “Sao cũng học theo Nhị ca làm một con ba ba rồi?” – tiện thể trách thêm một câu – “Người khiến cho mọi người lo lắng muốn chết.”

“Thực xin lỗi!” – giọng nói hấn khàn đục nghẹn ngào đầy ủy khuất.

“Đừng rúc vào trong đó nữa, mau ra đây cho đại ca nhìn một tí nào.” – Lý Tùng Ngân ngồi xuống giường, vỗ vỗ vào núi chần kia.

“Đại ca...” – hấn lộ đầu, hé ra một đôi mắt ngập tràn lệ, đôi gò má ngượng ngùng, mũi đỏ rực, vẫn đang si sà si sụt, rõ ràng là vừa mới khóc xong.

Sắc mặt Lý Tùng Ngân chợt trầm lặng – “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Tùng Tử im lặng không đáp, chỉ cúi đầu, lâu thật lâu vẫn chẳng nói lời nào.

Hắn không biết có nên nói hay không, cũng không biết phải mở lời ra sao.

Lý Tùng Ngân thấy hắn mặc y phục lạ chưa từng thấy qua, trên người lại phảng phất hương lê hoa, ngoài mặt thanh sắc bất động, nhưng trong lòng cũng đã sinh nghi, tiếp tục truy hỏi hắn – “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Có phải là có ai đó bắt nạt ngươi không? Đại ca sẽ làm chủ giúp ngươi.”

Thẩm Lục Tửu bắt nạt ta!

Lý Tùng Tử cắn chặt vành môi dưới, lời muốn nói vướng ở cổ họng như một mảnh xương gà, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng không xong, vô cùng khó chịu.

“Ai da, lúc trước ngươi cái gì cũng kể cho đại ca nghe, sao bây giờ lại bắt đầu giấu giếm rồi.” – Lý Tùng Ngân thở dài.

Lý Tùng Tử nghe những lời yêu thương của đại ca, tất cả những gì vướng mắc trong lòng như được tháo bỏ, càng nghĩ càng xấu hổ và giận dữ, không khỏi cảm thấy bị thương. Cuối cùng, dường như không thể nhẫn nhịn hơn, liền ôm lấy lão Đại, lần thứ hai thất thanh khóc lớn:

“Ca ca... ca ca... mộng của đệ đệ huynh đã nở hoa rồi! Oa oa oa —”

“Cái gì? Là kẻ nào dám vuốt râu hùm thế chứ?” – Lý Tùng Ngân biến sắc, giận dữ như Thiên lôi phóng sét, mắt tóe lửa, đằng đằng sát khí – “Đệ đệ, muội muội của ta từ nhỏ đến lớn có ai không phải là bảo bối mà ta yêu thương nhất chứ. Hiện giờ lại có kẻ dám cả gan ra tay độc ác thế này, ta phải rút gân lột da hắn, xẻ thịt róc xương hắn, khiến cho hắn phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này, khiến cho hắn hiểu thế nào là sống không bằng chết, chết rồi không bằng chết thêm lần nữa.”

Lý Tùng Tử lại không như lúc bình thường nổi cơn thịnh nộ, dáng vẻ có chút thâm trầm khiến người ta phải sợ hãi. Bỗng nhiên hắn không hề muốn Thẩm Lục Tửu bị rút gân lột da, xẻ thịt róc xương gì cả, có lẽ chỉ cần đánh cho một trận là đủ rồi.

“Nói! Là kẻ nào?” – Lý Tùng Ngân lớn tiếng truy hỏi – “Đại ca sẽ lập tức cho người đi đánh gãy chân chó của hắn, chém cụt tay của hắn, móc mắt hắn ra, rút lưỡi hắn, cuối cùng sẽ mang hắn đi thiến thành thái giám để trả thù cho ngươi.”

Á, lão Đại nói thật đấy hả? Lý Tùng Tử nghe qua chợt đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Là...” hắn ấp úng muốn nói, nửa chừng lại thôi – “Là... là...”

“Là ai?”

“Là... Thẩm...”

“Nói mau lên!”

“Là... Thẩm Lục Tửu.”

“Hừ hừ, ta phải cho cái tên Thẩm Tửu gì đó...” – y đột ngột khựng lại, quay sang hỏi lại – “Tiểu Ngũ, ngươi vừa mới bảo là Thẩm Lục Tửu ư?”

“... Phải!”

“Không phải trùng tên trùng họ?”

“Không phải!”

“Không phải là ai khác giả mạo hắn?”

“Cũng không phải” – tiểu đệ lắc đầu nguây nguậy.

“Xác định chính là người đến từ Hoa Tín sơn trang?”

“Chính là Thẩm Lục Tửu, Thẩm Lục Tửu, Thẩm Lục Tửu.” – hắn đập rầm rầm lên giường, tức tối đến sắp chết!

Lý Tùng Ngân bấy giờ mới vỡ lẽ ra. Ngẫm lại thì thế gian này nếu có người thứ hai tên là Thẩm Lục Tửu hoặc dám giả mạo đại danh của y, thì đầu kẻ đó không bị chặt xuống làm quả cầu để đá mới lạ ấy.

“Như vậy thì...” – Lý Tùng Ngân trầm ngâm. Phần nộ đương nhiên phải có rồi, nhưng trong lòng thì vội vàng hình thành một bàn tính, tính lợi tính hại trước sau kỹ càng.

Lượng tiểu phi quân tử, vô gian bất thành thương[1].

Chà! Cuối cùng thì cũng đã tính xong, trong lòng đã có một ván cờ, y bèn xoa đầu Tiểu Ngũ trấn an – “Ngoan, đừng khóc nữa, ca ca ta bây giờ lập tức tìm hẩn *tính toán sổ sách* đây.”

Hoàn hảo sao vừa đúng lúc ấy thì Tiểu Oa Tử bước vào thông báo – “Đại gia, Thẩm Thiếu trang chủ đến nhà.”

Hung thủ tự đưa mình vào rọ rồi, là chịu đòn nhận tội cũng tốt, kẻ ác nhân giả vờ cáo trạng trước cũng tốt, dù gì cũng chẳng thể khiến Lý Tùng Ngân từ bỏ ý định. Không bóc lột của y vài lớp da thì không được rồi.

Lý Tùng Ngân phóng mắt thấy thứ mình thích lại sắp đến, nhãn thần rạng rỡ ánh hào quang, cười lạnh hạ lệnh – “Đến đúng lúc lắm! Mau đóng cửa thả chó!”

“Dạ!” – Tiểu Oa Tử nhận lệnh rồi chạy ra hô to – “Người đâu! Đại gia bảo đóng cửa thả chó.”

Cách đó không xa, Tiểu Trúc Tử vội xông ra hô to – “Đại Hoàng và Tiểu Hoa đều chạy rộng ra ngoài rồi, không có ở trong nhà.”

“Đại gia, chó không có ở nhà!” – Tiểu Oa Tử chạy về báo, sau đó thành thật hỏi lại – “Nhưng nhà ta có nuôi mèo, thả mèo có được hay không ạ?”

“Thả mèo ra làm gì?” – Lý Tùng Ngân hắc tuyến không thể kiềm nén được, xuất lên đầy đầu.

“Dạ, để nó cào cấu y, mèo mập nhà ta hung dữ lắm, cả Đại Hoàng lẫn Tiểu Hoa đều đánh không lại nó. Nếu không thì nhà ta cũng có nuôi gà, có thể thả luôn không?”

Thả gà làm cái quái gì chứ? Thả ra để y vật lông làm chói lông gà ư? Lý Tùng Ngân không thể nhịn được, cặp mắt đảo lia đảo lịa, tự trách bản thân mắc mớ gì nuôi dưỡng một lũ người hầu xuẩn ngốc vậy chứ, đến cả việc phô trương thanh thế nghe cũng không hiểu, chẳng thể phối hợp ăn ý được.

“Ta bảo là chạy nhanh đón y vào đây!”

Đang lúc định rời khỏi phòng thì thấy Lý Tùng Thanh cùng Lý Tùng Bạch bước đến ngạch cửa, đều là vì lo lắng huynh đệ của mình mất dạng mấy hôm, giờ nghe báo Ngũ gia đã về nên liền chạy đến xem tình hình.

“Lão Nhị, Tiểu Lục, các người ở đây với Tiểu Ngũ, ta đến tiền sảnh gặp *khách nhân quan trọng* một lát.” – Lý Tùng Ngân cười nhạt, nói năng cường điệu, nghe như có gió lạnh thốc qua sau gáy.

Hai huynh đệ Tùng Thanh và Tùng Bạch tiến vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Lý Tùng Tử.

“Ngũ ca, huynh có sao không?” – Lý Tùng Bạch cầm tay ca ca hỏi han, vẻ mặt non nớt tràn đầy vẻ âu lo.

“Ta không sao! Thật xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng rồi.” – Lý Tùng Tử xoa đầu thẳng bé, đàn hương toát ra từ người đệ đệ khiến hẩn cảm thấy vững dạ không ít, lòng cảm thấy bản thân khiến đệ đệ kém những năm tuổi lo lắng thì thật là vô dụng.

Lý Tùng Thanh yên lặng quan sát hẩn một lúc lâu, sau đó quay sang bảo – “Tiểu Lục, đệ đến bảo trù phòng tần cho Ngũ ca một con gà hầm táo đỏ, thuận tay lấy chút thức ăn đến đây.”

“Dạ!” – Lý Tùng Bạch ngoan ngoãn rồi đi.

Lý Tùng Thanh ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ trán hẩn xem nhiệt độ cơ thể, thoáng thấy những vết hồng ngân không được che đầy kỹ càng, trong bụng không khỏi than thầm. Y không khỏi thầm nghĩ sao đến cả Tiểu Ngũ cũng cùng nam nhân quần quít dây dưa. Liệu có phải hay không y nên nhân lúc nào có cơ hội bàn với lão Đại xem xét lại phong thủy nơi mộ phần tổ tiên Lý gia.

“Nhị ca?”

“Có chỗ nào không khỏe ư?”

“Dạ, thất lưng đệ đau quá.” – Lý Tùng Tử thành thật trả lời.

Lý Tùng Thanh lo lắng hỏi lại – “Có chỗ nào bị thương không?”

“Bị thương?” – hắn không biết vì sao Nhị ca mình lại hỏi vậy.

“Khụ, mới rồi Nhị ca nghe được đệ nói chuyện với Đại ca.” – giọng điệu khản đặc tràn đầy bi thương, vang vọng khắp cả Lý phủ. Tiểu Ngũ đáng thương phải chịu cảnh mộng nở hoa thật kinh thiên động địa xiết bao.

Gương mặt Lý Tùng Tử lập tức đỏ gay, nóng đến mức tưởng chừng có thể tự nướng chín mình, ấp úng cả buổi chẳng nói nên lời, trên mặt chỉ có mỗi chữ “thẹn thùng”. Lúc này nếu có người cho hắn một cái xéng thì chắc chắn hắn sẽ cầm lấy, tự đào một nắm mồ chôn mình, vĩnh viễn không bao giờ trỗi lên gặp ai nữa.

Vốn rất ít khi nhìn thấy tiểu bá vương của Lý gia có bộ dạng xấu hổ quẫn bách như thế nên Lý Tùng Thanh cảm thấy gai cả mình, cân nhắc đôi lát rồi hắng giọng bảo – “Việc kia... khụ, lúc nam nhân cùng nam nhân làm việc đó, nếu trước đó không chuẩn bị kỹ càng thì sẽ rất dễ bị thương... Khụ khụ... mà nếu đã bị thương thì có thể sẽ bị sốt, giống như bị phong hàn vậy, không tốt cho cơ thể đâu.”

“Nhị ca... Sao huynh lại biết rõ việc này đến thế?”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ...” – Lý Tùng Thanh ho sặc sụa một tràng, mặt mũi đỏ dừ như ớt khô, chốc lát sau mới lúng ta lung túng mà đáp rằng – “Đệ biết Nhị ca thích đọc sách mà, đây là trong sách có nhắc đến đấy.”

“Thật vậy sao? Có loại sách nói về mấy chuyện này à?” – Lý Tùng Tử hoài nghi hỏi lại.

“Tiểu tử ngươi có ánh mắt vậy là sao hả?” – Lý Tùng Thanh cốc đầu đệ đệ mình, lãng sang chuyện khác – “Nói thật xem nào, đệ và Thẩm Lục Tửu thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Tùng Tử lại một phen ỉu xiu, đôi con ngươi ầng ậc nước như sắp tuôn lệ đến nơi, gân cổ lên mách ca ca – “Y khi dễ đệ!”

Tiểu Ngũ có biết hay chẳng bộ dạng nhỏ bé yếu ớt này của hắn đáng yêu xiết bao, càng khiến người ta muốn khi dễ hắn nhiều hơn.

Lý Tùng Thanh cố nhịn cười, dùng tư cách huynh trưởng mà quở trách – “Bọn ta bây giờ đều biết là y khi dễ đệ rồi. Nhưng tại sao trước đây đệ không nói ra? Chẳng lẽ Lý gia chúng ta không đủ sức bảo vệ người trong nhà sao?”

“Đệ không dám nói.” – hắn thấp giọng phân trần.

“Y uy hiếp không cho đệ nói ư?”

“Không có!”

“Vậy đệ sợ cái gì mà không dám nói?”

“Đệ không biết nữa.”

“Y có đánh đệ không?”

“Không có!”

“Thế y có mắng chửi đệ gì không?”

Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu – “Cũng không có.”

Dù rằng Thẩm Lục Tửu đối với hắn thập phần gian ác, bất kỳ khi nào có cơ hội cũng đều đùa bỡn hắn, khiến hắn nộ khí xung thiên, nói chính xác hơn là lửa giận bốc cao tận chín tầng mây, nhưng khi bình tĩnh hồi tưởng thì y chưa từng thô bạo với hắn, thậm chí còn có lúc rất ôn nhu, cẩn thận chỗ che cho hắn. Rồi hắn đột nhiên nhớ đến chuyện của vài hôm trước. Khi ấy vì lại lần nữa trùng hợp gặp tên kia, nên hắn quỳnh quáng bỏ chạy, không chú ý dưới chân có một hòn đá to khiến hắn vướng chân. Lúc đó, nếu không phải Thẩm Lục Tửu níu hắn lại kịp, chỉ e hắn đã vồ được một con ếch to ngay trước mặt mọi người rồi.

“Ai nha, ai biết đâu người vừa thấy ta thì đã bỏ chạy có cớ thế chứ. Đã vậy thì phải cẩn thận một chút, nếu ngã bị thương thì sao.” – Tiếng thở dài hôm ấy thật sự ôn nhu, cực kỳ ôn nhu.

Lại còn hai ngày trước ở trên thuyền hoa làm việc kia, Thẩm Lục Tửu dường như cũng sợ sẽ khiến hấn đau, không ngừng nhỏ giọng hỏi – “Có đau không?”, “Có chỗ nào không thoải mái không?”, “Như thế này có dễ chịu hơn không?” ... Khụ, chúng ta liệu có thể lý giải đây cũng là một hình thức ôn nhu không?

Mà mới này hấn nổi điên tung quyền tung cước với y, y chẳng những không đánh trả mà đến cả một tiếng kêu rên cũng không có, chỉ để mặc hấn khóc lóc om sòm xuống tay, biến y trở thành một cái bao cát đứng ngất.

—— Tiểu tử kia, chúng ta cùng ở bên nhau đi.

Lời lẽ vừa bá đạo vừa ôn nhu, thanh âm trầm thấp cứ quấn quanh bên tai.

—— Ta muốn cùng người chung sống, bên nhau trọn cả cuộc đời.

Lý Tùng Thanh để ý thấy gương mặt của hấn ngây ngẩn nhu hòa liền hỏi tiếp – “Y có bắt buộc đệ làm những việc đệ không muốn làm không?”

“... Nhị ca, huynh nghĩ rằng mộng của huynh và mộng của đệ có cái nào tình nguyện nở hoa không?” – Lý Tùng Tửu hỏi ngược lại. Dù sao thì mọi người đều đã biết cả rồi cần chi khổ sở giấu giếm gì nữa làm gì. Chẳng thà cứ nói phớt ra rồi sẽ từ từ phục hồi danh dự lại sau. Cái kiểu xấu hổ của bọn nữ nhân vốn chẳng phải tác phong của tiểu gia ta.

“Khụ, khụ, ta là đang hỏi trừ chuyện đó ra.”

Hấn lại nghĩ ngợi rồi bĩu môi bảo – “Hừ, y cứ bám lấy đệ không tha, cứ hệt như một tên biến thái cả ngày rình rập đệ, không ngừng bắt nạt đệ.”

“Thật vậy sao?” – Lý Tùng Thanh cuối cùng cũng đi đến kết luận – “Chà, nghe qua sao cứ như là y đang theo đuổi đệ vậy.”

Thẩm Lục Tửu theo đuổi hấn? Lý Tùng Tửu nhất lời cứng đờ cả người. Nam nhân theo đuổi nam nhân ư? Có lộn không vậy?

—— Tiểu tử kia, chúng ta cùng ở bên nhau đi.

Bên tai hấn lại chợt thoáng đâu đây câu nói ấy, mà nay bình tĩnh nghĩ lại, quả thật rất giống với câu “Gả cho ta đi!”. Lý Tùng Tửu chợt luống cuống, so với lúc bị trêu đùa thì càng khiến hấn cảm thấy thúc thủ không cách phản đòn, như thế...

Thật đáng sợ! Thật sự rất đáng sợ mà, a a a ——

“Khụ, vậy... đệ có bị thương hay không?” – Lý Tùng Thanh đưa vấn đề trở về lúc bắt đầu.

Hai gò má Tiểu Ngưu lại nóng lên, nhỏ giọng đáp – “Hình như là có... nhưng y đã giúp đệ thoa được rồi.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” – Lão Nhị không biết đang liên tưởng đến việc gì, mặt mày bất giác cũng đỏ theo.

Huynh đệ đôi bên đỏ mặt nhìn nhau, không khí xấu hổ ngập tràn cả một gian phòng.

“Dù cho có thế nào thì Đại ca nhất định sẽ làm chủ giúp đệ. Nhưng cách hành xử của lão Đại thì đệ cũng biết rồi đấy, kêu cửa tài lại đặt cửa xui[2]. Những việc huynh ấy hy vọng thì lại là điều đệ không muốn nhất. Vậy nên đệ nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi.” – Lý Tùng Thanh chợt ám chỉ sâu xa. A, dường như đây chính là kinh nghiệm của riêng hấn, kinh nghiệm vô cùng đau thương.

Lý Tùng Tửu không nói gì, chỉ im lặng suy tư.

Ở một nơi khác giữa tiền sảnh, gian thương đối đầu với đại hiệp, mặt cửa, mướp đấng gặp nhau[3].

Lý Tùng Ngân dùng tư thế gian thương nói rằng – “Vớ vẩn, người nghĩ có thể dễ dàng uống trà lấy từ hoa cúc của đệ đệ ta thế sao? Đừng vọng tưởng! Món nợ này người tính sao đây?”

Thẩm Lục Tửu ra vẻ thành khẩn đáp rằng – “Tại hạ chính là đến đây để thanh toán.”

“Được, một khi đã vậy thì chúng ta tính toán cho rõ ràng đi.”

Hai người liền bước vào mật thất nghị đàm. Cả quá trình đàm phán của họ cực kỳ cơ mật, chẳng ai rõ là bọn họ nói những gì, chỉ biết khi mở cửa bước ra thì ai nấy đều có vẻ rất hài lòng, xem ra là song phương đạt thành giao dịch, thậm chí cơ hồ còn muốn bắt tay thể hiện sự vừa ý nữa.

Lý Tùng Tử vốn có hơi sợ hãi trong lúc đàm phán lão Đại nhà mình lỡ lời bị tên hỗn đản họ Thẩm kia đánh chết. Nói đi nói lại thì dù gì Thẩm Tuyết công tử cũng là một giang hồ đại hiệp, võ nghệ cao cường, còn lão Đại nhà chúng ta cũng lắm chỉ là một phường con buôn, chỉ bằng một chiếc bàn tính mà muốn địch lại người ta, chỉ e tay còn chưa đưa ra thì đã bị hạ đo ván. Nếu thật sự so chiêu thì ai thắng ai thua đã quá rõ ràng.

Vậy nên khi Lý Tùng Ngân không thương không tích bước đến nhìn hấn, hấn liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức bởi vì một câu nói mà hít mạnh vào thêm lần nữa.

Ấy bởi lão Đại của Lý gia nói rằng – “Tiểu Ngũ, hai ngày nữa người cùng Thẩm Thiếu trang chủ khởi hành đến Hoa Tín sơn trang.”

Hả? Lý Tùng Tử rớt cả cằm xuống đất, suýt chút nữa hai mắt tối sầm lại, nhưng hấn thật sự hận không thể đập đầu một cái chết ngay cho hết chuyện.

Lão Đại căn bản là nhân cơ hội này mà định giá hấn mang đi bán mà.

Quả nhiên không hổ là kẻ miệng kêu tài mà tay đặt xù. Tuy nhiên, chiêu này của y kỳ thật cũng có thể sớm đoán ra được, bởi trong thương khố của y, mông của các đệ đệ cũng là những vật phẩm hoàn toàn có thể đầu tư.

Lão Nhị của Lý gia trong lòng cảm khái một câu, đưa tay xoa đầu “hòn đá” bên cạnh mình, tán gẫu thêm đôi ba câu rồi che miệng ngáp dài, quyết định trốn về phòng tìm giấc mộng đẹp.

Nói tóm lại, không cần biết tình hình diễn biến thế nào, nhưng số trời đã định thì có muốn trốn cũng trốn không thoát. Chẳng cần nói đâu xa, tỷ như Lý Tùng Thanh ấy, nếu có thể thoát thì sớm đã chạy mất dạng đến chỗ nào để tiêu dao rồi, chẳng phải sao?

Lại là một ngày hoa nở chim hót, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an đây mà.

Một buổi sớm mai, chợt có tiếng thét gọi long trời lở đất – “Tiểu Ngũ ——”

Kế tiếp có một tiếng động thật lớn, cửa phòng Lý Tùng Tử chớp mắt biến thành đồng gỗ vụn, một thân ảnh kiêu diễm hoảng hốt chạy vào, nhào đến bên giường, cật lực ôm lấy cổ người đang nằm trên giường.

“Tiểu Ngũ khổ mệnh của tỷ, sao đệ chết oan uổng vậy chứ? Vì sao đệ không cố cầm cự một lát, để Tứ tỷ về nhìn mặt đệ lần cuối chứ? Đệ như vậy làm sao ra đi nhắm mắt được đây?”

Khen thay cho kinh thành đệ nhất đại mỹ nhân Lý gia Tứ tiểu thư, dù nàng đang gào khóc thảm thiết như cha chết mẹ chết nhưng lại không hề tổn hại gì đến vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của mình. Nhưng có điều biểu tình nàng nhìn qua chẳng có vẻ gì là đau khổ, ngược lại chỉ thấy vì gắng sức quá mà thành có phần dữ tợn.

“...” – Người trên giường sắc mặt cứng đờ, hai tròng mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép, tự nhủ thầm nếu bàn tay đang siết quanh cổ hấn mà không buông ra thì hấn cầm chắc sẽ như mong muốn của nàng, chết không nhắm mắt.

“Tứ tiểu thư, người mau buông tay để Ngũ thiếu gia còn thở nữa” – Tiểu Trúc Tử ở bên cạnh quệt mồ hôi nói.

Lý gia trước đây vẫn gọi nàng là Tứ tiểu thư, dù sau này nàng đã gả đến Lục vương phủ, trở thành Lục Vương phi thì vẫn là nữ nhi của Lý gia. Đây là chủ ý của Đại chủ tử Lý gia nên mọi người vui vẻ vâng theo, đối xử với nàng y như trong quá khứ.

Một khi đã bước vào cửa nhà Lý gia thì đời đời là người của Lý gia. Đây là gia huấn của nhà họ Lý, từ chủ tử cho đến nha đầu hay gã sai vặt đều thuộc nằm lòng, tạo nên một tập thể đoàn kết một lòng một dạ.

Vị nữ nhân Lý gia này ra ngoài nhưng vẫn không quên nhà mẹ ruột, tự nhiên luôn nắm được mọi chuyện trong Lý phủ. Lúc này, nàng liếc nhìn sắc mặt tím ngắt hết như tên của tiểu đệ liên buông tay, quay sang véo đôi gò má bầu bĩnh, kéo tay hắn ngọt ngào cười nói – “Nghe Tiểu Thúy bảo nhóc con người tuyệt thực, không chịu ăn uống. Giỏi thật, dám học đòi người ta tự đoạn ngọc tiêu à?”

Hóa ra Lý Tùng Tử nghe Đại ca nhà mình bảo hắn phải đến Hoa Tín sơn trang cùng Thẩm Lục Tửu, cảm phần đến mức tự nhốt mình trong tắm phòng, dùng chiêu tuyệt thực để kháng nghị (kỳ thật cũng chỉ mới có bữa tối hôm qua thôi). Nhưng Lý Tùng Đồng nghe được tin này đã ba chân bốn cẳng chạy về nhà mẹ đẻ, dự định khuyên ngăn đôi câu.

Mà phương thức khuyên can của nàng, chính là cách mà chúng ta vừa thấy, muôn phần ngập tràn thâm tình tỷ đệ.

“Đoạn cái gì đệ nghe không hiểu.” – Lý Tùng Tử bị véo đau mà không dám phản kháng.

“Nào, để Tứ tỷ kể cho người một điển tích. Ngày xưa có một nam nhân hèn hạ tên là Đường Vi Cao đi ngang qua hạ lưu khúc sông kia, cùng với một tiểu nha đầu tên Ngọc Tiêu nảy sinh tư tình. Nam nhân hèn hạ kia hứa sẽ lấy nàng làm thê tử, còn tặng cho nàng một chiếc vòng cẩm thạch làm vật đính ước nữa. Nữ nhân khờ dại kia đợi mất tám năm mà ngay cả một bóng dáng cũng không hề xuất hiện, cuối cùng đành tuyệt thực mà chết, hóa thành một nữ quỷ tìm kẻ kia đòi món nợ ân tình, đoạt lấy sinh mệnh con của hắn.” – hai câu cuối là Lý Tùng Đồng tự biên ra, vừa nói vừa nhéo má đệ đệ, giọng đầy mỉa mai – “Việc này gọi là đoạn ngọc tiêu, có hiểu không? Bảo người chăm chỉ đọc sách mà người không nghe, thế so sánh người giống lợn có khi còn là sĩ nhục lợn ấy chứ.”

“Thật là một điển tích ngu xuẩn. Đệ ăn thịt heo là được rồi, sao lại có cái gì ngọc tiêu chó má ở đây thế?” – Lý Tùng Tử oa oa kêu khóc – “Đừng véo nữa mà! Tỷ đừng tưởng đệ không đánh nữ nhân đấy, mau buông tay ra!”

“Ồi ời ời, ta sợ quá! Mau đến đây, có giỏi thì đánh chết ta đi!” – ta ngắt, ta véo, ta bầu, ... ha ha ha, thật sự là chơi rất vui mà.

Lý Tùng Tử giận lên thì có gan nói chứ không có gan làm. Tứ tỷ tuy chỉ hơn hắn có hai tuổi nhưng lại có tư thế hết như lão Đại hơn hắn những mười tuổi. Đặc biệt, nàng ta lại rất thích chơi trò véo má hắn, khiến đôi gò má của hắn cứ bị véo đến đỏ ửng cả lên.

“Mau buông tay! Đau quá”

“Không đau bản cô nương ta mới sợ đấy.”

Đây, khách quan ngài xem chắc là hiểu được Lý Ngũ gia kiêu căng ngang ngược là do đâu mà ra, còn chẳng phải là thành quả của Lý Tứ tiểu thư giáo huấn từ nhỏ đấy ư?

Luận về kiêu căng thì Lý gia Tứ tiểu thư chỉ hơn chứ không kém.

Luận về ngang ngược thì Lý Ngũ gia chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn thôi.

Nhưng nếu luận về tùy hứng mà làm bậy thì tỷ đệ hai người thật sự rất hợp rơ, là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng phân cao thấp.

“Nào, đến đây, Tứ tỷ tự mình xuống bếp làm món điểm tâm người thích nhất. Ngoan nào, mau ăn đi!”

Lý Tùng Tử giật mình né tránh không kịp, cái miệng nhỏ nhắn đã bị bóp cho mở ra, rồi bị nhét vào một khối điểm tâm có đủ chua ngọt đắng cay. Lý Tùng Đồng gọi đó là bánh đường trắng nhưng hình dạng ra sao thì chả biết.

“Ăn, người mau ăn cho ta, nếu dám nhè ra ta sẽ khiến người ngay cả giày của bản cô nương cũng phải nuốt vào đấy.”

Phương thức yêu thương của Tứ tỷ nhà hắn thật khiến hắn không chịu nổi, chỉ đành gào khóc – “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau tha cho tiểu đệ đi! Oa oa oa ——”

Và vì nghe thấy tiếng khóc thê lương từ phòng Lý Ngũ truyền ra nên bọn hạ nhân Lý gia ai nấy trong lòng chua xót, miệng lầm rầm cầu trời khẩn phạt rằng – “Ngũ gia ngài hãy sớm siêu sinh đi!”, “A di đà phạt, thiện tai thiện tai!”

Sau khi gào khóc thảm thiết, Lý Tùng Tử bị ép đến mức sống dở chết dở, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu ăn. Bởi vì nếu không ăn, chỉ e Lý Tùng Đồng thật sự sẽ bắt hắn phải ăn hài của nàng, hoặc giả là một thứ gì đó khủng khiếp hơn, tỷ như yếm của nàng...

“Nghe bảo là mông người nở hoa có phải không?”

Phụt —— Lý Tùng Tử lập tức phun ngụm cháo táo đỏ đang nuốt xuống.

“...” – Lý đại tiểu thư không có công phu của đại cao thủ, trốn không được ngụm cháo giúp rửa mặt kia, gân xanh nổi đầy trên mặt.

“Á, á, á...” – Lý Tùng Tử phì cười, nhưng sau đó đã đỏ mồm hôi rùng rùng – “Nghe nói táo đỏ là thánh phẩm dưỡng nhan sắc đấy... Đau, đau, đau...”

Sau khi bạo hành một phen, Lý Tùng Đồng vội lau mặt sạch sẽ rồi nói tiếp – “Ta nói đệ ấy, từ nhỏ đã nghịch nghếch như thế, bây giờ đến cả mông cũng bị người ta làm cho nở hoa, bảo Tứ tỷ biết phải làm sao đây? Còn không thì hoặc là ta dọn về Lý gia, hoặc là đệ dọn sang Vương phủ ở. Nếu không đặt đệ trong tầm mắt mình để trông chừng thì ta không an tâm.”

“Tứ tỷ... Tỷ chỉ cần nói chuyện là tốt rồi, có thể nào đừng vừa nói vừa nắm đầu đệ kéo tới kéo lui không? Có khi đệ ngốc là do như vậy đấy.”

“Không cho phép cãi!” – không kéo thì không kéo, ta quay lại véo khuôn mặt nhỏ nhắn của người vậy.

“Tứ Nương, muội cũng đừng tỏ lòng thương yêu nó nữa. Nếu còn thương thì biết đâu chừng sẽ mất nửa cái mạng nhỏ đấy.” – Lý Tùng Ngân vừa vào đến cửa, mỉm cười giải thoát Tiểu Ngũ khỏi bàn tay ma quỷ của nữ nhân ưa bạo lực kia.

“Đại ca, huynh sao không chiếu cố tốt Tiểu ngũ vậy? Huynh cũng thừa biết nó là đứa ngốc nhất nhà mà.” – Lý Tùng Đồng gây khó dễ cho Đại ca của nàng.

“Tứ tỷ thúì, tỷ đừng có mà cường điệu cái sự ngốc của đệ.” – Kẻ ngốc nhất Lý gia thẹn quá hóa giận, thở phì phì lên tiếng kháng nghị – “Đệ không ngốc mà cũng không cho tỷ nói đệ ngốc.”

“Người chính là một tên ngốc, đồ đầu heo!”

“Được rồi, muội mau đến chỗ Tiểu Lục đi, gần đây nó lại phát bệnh đấy.”

“Cái gì?!” – Lý Tùng Đồng cả kinh, vội túm váy chạy đi – “Tiểu Lục! Đệ chờ tỷ tỷ đến gặp mặt đệ lần cuối đã nha.”

“Hứ, đồ nữ nhân điên!” – Lý Tùng Tử bĩu môi nhận xét.

“Nhưng sự quan tâm của nó dành cho người tuyệt đối không thua bất kỳ kẻ nào.” – Lý Tùng Ngân vừa nói vừa tiến đến ngồi bên cạnh hắn.

“Đệ đương nhiên có thể hiểu được.”

“Tâm tình đã tốt hơn chưa?”

“Tốt mới lạ ấy. Đại ca, lần này huynh thật sự rất quá đáng! Sao huynh có thể mang đệ đi bán vậy chứ?” – Lý Tùng Tử bất bình lên tiếng, cảm thấy như chính mình đã bị đẩy vào chảo lửa, đây là bức lương vi xương[4] mà.

“Chẳng lẽ Đại ca lại là kẻ vô lương tâm đến vậy sao?”

“Lương tâm của huynh sớm đã bị Đại Hoàng và Tiểu Hoa cắn nát rồi.”

“Ái chà, thật tình... Sao đệ chẳng hiểu dụng tâm cực khổ của ta chút nào vậy.” – Lý Tùng Ngân làm ra vẻ oan uổng, thở dài bảo – “Đại ca lúc bình thường dạy các người như thế nào, chẳng lẽ đã quên hết rồi à? Chỉ có người nhà họ Lý chúng ta khi dễ kẻ khác, không có bất kỳ kẻ nào được đề đầu cười cổ chúng ta. Nếu

chẳng may bất cẩn bị khi dễ, lại không có cách nào ăn miếng trả miếng ngay lập tức, vậy thì phải biết nhẫn nhịn.”

Các vị lão sư bình thường vẫn dạy học trò dù là kẻ nghèo mạt cũng không thể hèn hạ, gặp cường bạo cũng không khuất phục. Nhưng Lý Tùng Ngân lại dạy các em mình rằng đại trượng phu có thể duỗi cũng có thể cong, Hàn Tín còn có thể cúi đầu chịu nhục mà[5]. Làm người phải biết thời thế, giữ được rừng xanh, sợ gì không có củi đốt. Cần phải nhớ cho kỹ, ấy là quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Lý gia ta không sinh ra kẻ quân tử nào, cho nên không cần chờ đến mười năm, có oán có thù thì nhiều nhất mười ngày nửa tháng là có thể báo. Lão Đại của Lý gia đã tha thiết dạy dỗ như thế, các tiểu đệ, tiểu muội của Lý cứ vậy mà làm theo. Không ai có thể khi dễ người của Lý gia, cho dù có khi dễ được thì cũng chỉ là nhất thời, còn sau đó sẽ bị đòi lại cả vốn lẫn lời.

“Cho nên Tiểu Ngũ à, đệ cẩn thận nghe Đại ca nói đây.”

Lý Tùng Ngân bắt đầu công cuộc tẩy não của mình, dạy cho đệ đệ biết cách trả thù Thẩm Lục Tửu. Trước hết phải lôi hết tài sản của nhà y ra, kế tiếp khiến y thân bại danh liệt, tán gia bại sản, cuối cùng một cước đá văng y, bắt y phải ôm lấy chân người mà khóc cầu xin tha thứ, vậy thì mới khoái hoạt.

Lý lão Đại càng giảng càng lộ ra vẻ mất hết nhân tính, Lý Tùng Tửu ngốc nghếch càng nghe càng hưng phấn, hai mắt lần nữa sáng rực lên, như thể đã nhìn thấy thảm trạng của Thẩm Lục Tửu ngay trước mắt mình.

“Đúng vậy, đệ nhất định phải cho y nếm mùi đau khổ, để y biết đệ không phải kẻ dễ bị hà hiếp.” – hần chỉ tay lên trời, phát ra lời lẽ oai phong, hùng tâm tráng chí hùng hực thiêu đốt.

Haha, thật sự là một cú lừa ngoạn mục mà. Đây chính là bán người mà người bị bán còn ngồi giúp y đếm tiền nữa. Lý Tùng Ngân nhìn không được, che miệng cười trộm.

[1]lượng tiểu phi quân tử, vô gian bất thành thương: , , tính toán những thứ nhỏ nhặt thì không phải là kẻ quân tử, không gian xảo thì không phải kẻ thương nhân.

[2]kêu cửa tài lại đặt cửa xiu: , bản gốc là hỉ hoan bất án bài lí xuất bài, ý chỉ sự tráo trở thay đổi trong chớp mắt. Người edit đã tự tiện sáng tạo ra cụm “kêu cửa tài lại đặt cửa xiu” để thay thế. Tài xiu vốn là một trò cờ bạc, tài là cửa trên, xiu là cửa dưới, tùy theo người chơi đặt tiền vào cửa nào, lắc xí ngẫu ra tính điểm sẽ quyết định thắng hay thua.

[3]mạt cửa, mướp đấng gặp nhau: nguyên nghĩa châm tiêm đối mạch mang, ý chỉ hai kẻ ngang tài ngang sức, gian xảo như nhau đối mặt với nhau. Người edit mạn phép dùng cụm “mạt cửa mướp đấng gặp nhau.”

[4]bức lương vi xướng: nguyên văn là quan bức dân phản, bức lương vi xướng: , quan bức dân chúng làm phản, bức con gái nhà lành phải chôn thân trong kiếp xướng ca vô loài.

[5]Hàn Tín: Hàn Tín, còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng của Hán Cao Tổ Lưu Bang thời Hán Sở tranh hùng, có công rất lớn giúp Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm.

Về tích Hàn Tín chịu nhục là:

Hàn Tín xuất thân trong một gia đình nghèo hèn, thuở nhỏ bố mẹ mất. Trước khi lập nên chiến công, Hàn Tín vừa không biết buôn bán, vừa không muốn làm ruộng, ở nhà cũng không có tài sản gì, ông sống cuộc sống bần cùng và bị kỳ thị, thường đứng trước tình hình có bữa này không có bữa kia.

Để sống còn, Hàn Tín đành phải đi câu cá ở sông Hoài địa phương, một bà già giặt quần áo ở bờ sông Hoài nhìn thấy Hàn Tín không có cơm ăn, bèn chia thức ăn mang theo cho ông ăn. Như vậy mấy chục ngày liền, Hàn Tín rất cảm động, nói với bà già rằng: “Sau này cháu nhất định sẽ báo đáp bác.” Bà già tức giận mà nói: “Cháu là người đàn ông, không nuôi sống nổi mình, bác thấy cháu đáng thương mới cho cháu cơm ăn, chưa bao giờ mong cháu báo đáp bác.” Hàn Tín lấy làm xấu hổ, và quyết chí phải làm nên sự nghiệp.

Ở thành phố Hoài Âm quê của Hàn Tín, một số thanh niên coi khinh Hàn Tín, một hôm, một thiếu niên nhìn thấy Hàn Tín có vóc dáng to lớn lại thường đeo gươm, cho ông là kẻ hèn nhát, bèn ngăn ông ở phố sá sầm uất, nói: “Nếu mày gan dạ, thì dùng gươm đâm tao; nếu mày là kẻ hèn nhát, thì chui qua háng tao.” Mọi người xung quanh đều biết thiếu niên đó cố tình tìm cớ làm nhục Hàn Tín, họ không biết Hàn Tín sẽ đối xử thế nào. Hàn Tín nghĩ một lát, không nói gì, chui qua háng tay thiếu niên đó. Mọi người có mặt cười

âm lên, cho rằng Hàn Tín là một kẻ hèn nhát, không dũng cảm. Từ đó, câu chuyện “Cái nhục dưới háng” lưu truyền đến đời sau.

7. Chương 7

Độ đệ này của y như một dòng nước mát chứa đựng trong chén ngọc lưu ly, trong vắt tinh khôi, thanh khiết ngọt ngào, hỉ nộ ái ố đều phản chiếu rất rõ ràng, không đen tức là trắng, tính nét như một quả bóng da, càng dùng nhiều lực thì càng đàn hồi cao. Hắn chỉ biết một lòng nghe lời đại ca mình, khiến vị đại ca này cảm thấy khi dễ hắn rất vui. Chẳng trách sao mà Thẩm Lục Tửu lại thích bắt nạt hắn đến vậy.

Càng thích hắn thì càng muốn bắt nạt.

Nếu chọc cho hắn khóc thì lòng sẽ đau vô cùng, nhưng cũng sẽ ngọt ngào vô cùng.

Lý Tùng Ngân không khỏi nhớ đến cuộc nói chuyện hôm qua với Thẩm Lục Tửu.

Khi đó, Lý Tùng Ngân đã đi thẳng vào trọng tâm, bởi tất cả mọi người đều hiểu cả rồi, ta đây cũng không vòng vo. Mông của tiểu đệ nhà ta đâu phải thứ dễ dàng chiếm đoạt đến thế.

Thẩm Lục Tửu cũng rất thẳng thắn mà trả lời rằng – “Thỉnh trực tiếp ra giá đi!”

“Ta thích cùng với người hào sảng bàn việc làm ăn buôn bán. Kỳ thật ta cũng không cần nhiều lắm, chỉ cần phương thức phối huân hương trên người người cùng với tam sắc ngự tửu của Hoa Tín sơn trang, Bạch tửu Lao Nguyệt, Hoàng tửu Lâm Cúc, Lục tửu Sầu Ngọc. Trừ bảy nhiều đó ra, ta còn muốn một loại Tử tửu[1].

“Hoa Tín sơn trang không có loại rượu nào màu tím cả.”

“Cho nên người phải tạo ra một loại rượu mới, là màu tím. Người phải vì Tiểu Ngũ nhà ta ủ ra loại rượu này. Ngày người chưng cất được cũng là ngày ta mang Tiểu Ngũ hoàn toàn giao phó cho người.”

Một lời đã định, giao dịch đạt thành.

Hai người hài lòng đứng dậy vỗ tay đồng ý, nói mấy câu đã đạt thành hiệp nghị, đem Lý Tùng Tửu ra ngả giá.

“Người đối với Tiểu Ngũ nhà ta có thật tâm hay không?” – Lý Tùng Ngân đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thẩm Lục Tửu chỉ im lặng.

“Năm Tiểu Ngũ mười hai tuổi từng bị một tên hái hoa đâm tặc hãm hại qua. Tuy rằng chúng ta đã cật lực bảo vệ nó, nhưng vẫn vô ý để tên đâm tặc kia trà trộn vào phủ. Tiểu Ngũ suýt chút nữa bị hắn làm nhục, nếu lúc ấy không kịp phát giác thì người sẽ không thể thấy được một Lý Tùng Tửu ngày nay. Thế là ta cố gắng bồi dưỡng thể chất nó trở thành miễn dịch với các loại dược, bởi vì sự tình này chắc chắn không chỉ phát sinh một lần mà thôi, có rất nhiều kẻ thêm khát đứa nhỏ này. Ngoài ra, ta còn âm thầm phái thêm hai ảnh vệ theo sát bảo vệ nó. Nó không biết đến sự tồn tại của họ, họ cũng không can thiệp vào hành động của nó.”

“Vậy chuyện trên thuyền hoa kia người sớm đã biết?”

“Không, ta không biết. Bởi vì từ lúc người bắt đầu dây dưa với Tiểu Ngũ, ta liền rút toàn bộ ảnh vệ đi.”

“Vì cái gì? Người không sợ ta sẽ thương tổn hắn sao?”

“Người có thể thương tổn nó sao?”

“Người vì sao mà tự tin đến thế?”

“Trực giác! Trực giác của ta từ trước đến nay vô cùng chính xác.”

“Sao ta có cảm giác mình đã sập bẫy vậy?”

“Nếu người muốn nghĩ vậy thì ta cũng vô phương. Nhưng, người phải tin rằng ta không cho phép bất kỳ kẻ nào thương tổn đến đệ đệ, muội muội của ta. Lý gia chúng ta nhìn qua chẳng có gì, nhưng trên thực tế thì có của ăn của để, cũng có giao thiệp với vài người trên giang hồ. Huống hồ, Lý gia còn có một nơi hậu thuẫn lớn nhất trên thế gian này, không ai dám chọc vào. Cái được gọi là Hoa Tín sơn trang của người, ta đây vốn không thèm để vào mắt.” – Đường gia của Lý phủ cười lạnh buông lời đe dọa – “Ta khuyên người một câu, ở trên đời này, ta là người tuyệt đối không dễ trêu chọc đâu.”

—
“Tiểu Ngưu, hứa với Đại ca một việc!” – Lý Tùng Ngân đột nhiên cất lời.

“Hứa việc gì?”

“Mặc kệ là người ghét Thẩm Lục Tửu đến đâu cũng không được dùng phương thức thương tổn chính mình để báo thù, cũng không được hận y.” – Lý Tùng Ngân xoa đầu đệ đệ – “Đại ca không hy vọng lòng người sinh ra những thứ căm thù, cừu hận gì cả. Sống khoái hoạt mới là điều trọng yếu nhất của đời người. Có hiểu không?”

Cứ thế, Lý Tùng Tử vác theo hành trang, lấy danh nghĩa đại diện Lý gia đến Hoa Tín sơn trang bàn việc hợp tác, chẳng mang hầu cận nào theo, một mình cùng khắc tinh của hắn ra đi.

Thẩm Lục Tửu không để ý đến cái nhìn soi mói của người khác, kiên trì đòi hai người cùng cưới chung một con ngựa. Đáng thương thay cho chú ngựa kia, ngoại trừ việc gia tăng thêm trọng lượng còn phải chịu đựng việc hai kẻ đang nhún lên nhún xuống trên lưng mình không ngừng la hét cãi nhau ầm ĩ, ngẫu nhiên có lúc còn dẫm đá vài cái nữa.

Lý Tùng Tử vốn không thể có chuyện hòa nhã với y, suốt dọc đường đi cứ gặm gừ, có lúc còn giả vờ ngây ngô để bày trò chọc tức, không để cho ngày yên lành trôi qua. Nhưng Thẩm đại công tử thoát cái đã thay đổi, trở thành một tiên sinh tốt tính, thần sắc vui vẻ chịu đựng những trò đùa dai của hắn, không phát cáu lấy một lần, ăn nói thì ôn tồn hòa nhã, thậm chí còn tìm thấy lạc thú mới mẻ lúc hai người ở chung nữa.

Là một sự thú vị đến phát buồn nôn.

Y thích dùng những lời nói đến phát buồn nôn để trêu đùa Lý Tùng Tử, hơn nữa còn là ở những thời điểm rất đặc biệt, tỷ như lúc thấy trong chén trà vớt ra một con côn trùng đang nổi lênh bênh (mà ấy là con gián), liền làm vẻ cứng chiều mà cảm thán rằng:

“Người là một tiểu ma nhân.”

Phụt!

Lý Tùng Tử phun sạch trà ra.

Lúc tìm thấy trong y phục hoặc giày có kim khâu thì bảo:

“Người là một đứa nhỏ phiền não.”

Phụt!

Lý Tùng Tử cười sặc sụa.

Buổi tối trước khi đi ngủ, từ trong chăn bông chộp được một con chuột béo:

“Người là đồ tiểu yêu tinh câu dẫn người khác.”

Phụt!

Lý Tùng Tử phun sạch sữa ra.

Khụ, khách quan ngài đừng hiểu lầm là sữa gì bậy bạ nhé, là sữa dê mà Lý Tùng Tử nhà ta mỗi ngày trước khi đi ngủ phải uống ấy mà. Thẩm Lục Tửu biết rõ nếu hắn không uống thì ngủ không ngon, vậy nên đêm nào cũng mang đến một chén sữa dê nóng. Có thể nói làn da trắng trẻo mịn màng như thịt heo luộc của Tiểu Ngưu nhà chúng ta nhờ vậy mới có đó.

Cuối cùng, y tổng kết một câu rằng – “Ai nha, ta biết làm sao với người mới tốt đây?”

Hừm, không biết làm sao thì cứ cầm nguyên chén trà có côn trùng mà uống đi, mặc y phục và giày có găm kim vào đi, cùng con chuột kia tương thân tương ái đồng sàng cộng chẩm là tốt nhất. Lý Tùng Tử sợ hãi xoa cánh tay đang nổi hết cả da gà của mình, trong lòng không kèm được tiếng mắng mỗ, chết bà cái thứ hùng lão tử nhà người đi. Cái kiểu ăn nói ghê tởm vậy mà cũng nói ra được, khiến ta đến cả bữa ăn khuya hôm qua cũng phải ối ra sạch sẽ.

Thẩm Lục Tửu vẫn có thể duy trì nụ cười mỉm thản nhiên, không hề bị chính mình làm cho buồn nôn, da mặt sớm đã trăm tôi nghìn luyện đến mức dù dùng búa phang vào cũng không vỡ, dùng dùi đục vào cũng không thủng, so với tường đồng vách sắt còn rắn chắc hơn. Mỗi khi Lý Tùng Tử bị y chọc cho buồn nôn đến giờ tay giờ chân, da gà nổi đầy người thì y sẽ vui, chơi mãi chẳng chán, biến thành tâm ma của Lý Tùng Tử.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Lý Ngũ gia quả thật đã bị Thắng Tuyết công tử thắng thế tuyệt đối. Cái gọi là đường ngay nẻo chính cao một thước, nhưng tâm ma tà đạo lại cao những một trượng, đại để chính là thế này đây. Nhưng loại tra tấn đầy buồn nôn này lại cũng có tư vị rất ngọt ngào, so với việc Lý Tùng Tử được ăn bánh đường thì còn ngọt hơn, đậm đà hơn nữa.

Nghiêm túc mà nói thì Thẩm Lục Tửu đã chiếu cố vô cùng tốt đến Lý tiểu đệ, không chỉ là che chở mà còn cho ăn no mặc ấm, muốn gì có nấy. Đến nỗi việc các vị chờ mong nhất là vào đêm sẽ có một cảnh ép buộc Lý Tùng Tử làm chuyện kia cũng không có. Y đã cố gắng kiềm nén không thân mật tiếp xúc với hắn.

Ngày đầu tiên chỉ hôn lên trán và hai bên gò má hấn.

Ngày hôm sau hôn lên trán, hai bên gò má và thêm đôi môi.

Ngày thứ ba, hôn lên trán, hai bên gò má, đôi môi và cổ.

Ngày thứ tư, hôn lên trán, hai bên gò má, đôi môi, cổ và xương quai xanh.

Ngày thứ năm, hôn lên trán, hai bên gò má, đôi môi, cổ, xương quai xanh và ngực...

Mọi việc cứ thế tuần tự diễn ra, dùng phương pháp đun sôi ninh nhừ, mỗi một ngày qua đi, diện tích hôn càng được mở rộng ra thêm. Đến ngày thứ chín thì y đã hôn được toàn thân Lý Tùng Tử, ngoại trừ nơi dưới tiết khổ kia.

Ngày thứ mười, lại tiếp tục lặp lại như thế.

Mỗi ngày khi hoàng hôn buông xuống, Lý Tùng Tử sẽ bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vừa kháng cự vừa không kèm nổi lòng chờ mong, dường như hắn đã bị tư vị của thân thể kia hấp mất hồn rồi. Từng đêm, từng đêm trôi đi, cơ thể hắn từng phần, từng phần bị thiêu đốt, dày vò, khó chịu đến chết.

Mà mỗi ngày hắn đều giãy giụa phản kháng, nhưng mỗi ngày ấy đều bại dưới kỹ xảo cao thâm của Thẩm Lục Tửu, cuối cùng chỉ biết sa đọa trầm luân, những cái hôn môi ve vuốt cũng không đủ nữa. Khát vọng của hắn mỗi lúc mỗi nhiều, thậm chí còn chịu không nổi phải dung nhan đắm lệt.

Lý Tùng Tử cảm thấy chính mình đang từng bước bị bức đến điên loạn.

Thẩm Lục Tửu đang đợi, kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho nhóc con kia chủ động cầu xin y. Đây chính là tâm tính thích chinh phục của một nam nhân tàn bạo.

“Cầu xin ta đi, chỉ cần người cầu xin thì ta sẽ thỏa mãn người, cho người nếm thứ tư vị dục tiên dục tử.” – Mỗi đêm y đều âu yếm nỉ non bên tai tiểu tử kia, dùng những lời lẽ thô tục hạ lưu để khiêu khích. Nào là “Người có còn nhớ rõ cảm giác lúc ta ở bên trong cơ thể người không?”, hay là “Ta đã không ngừng đâm sâu vào nơi sâu nhất của người.”, hoặc giả là “Ta nhớ rõ nơi ấy của người nóng lên rất nhanh, hơn nữa vào thời điểm tiết tinh, dường như là muốn thít chặt lấy ta, tan lẫn vào ta. Tiểu tử kia, cầu xin ta, cầu xin ta lại tiến vào người đi, cầu xin ta lại hung hăng ăn người đi.”...

“Câm miệng! Người đi chết đi!” – một Lý Tùng Tử trước nay chẳng hề kiên chí bền gan, vậy mà lần này lại rất kiên cường bất khuất, cố sống cố chết nghiêng răng nghiêng lợi, cho dù lệ vương đầy mặt cũng không mở miệng cầu xin, trong lòng cảm thấy hận đến tận xương thủy một tên mặt người dạ thú.

Nhìn Lý Tùng Tử hai mắt ngấn lệ thì Thẩm Lục Tửu vừa cảm thấy phẫn khởi, vừa cảm thấy đau lòng. Y suýt chút nữa đã không thèm để ý đến hậu quả, cứ thế tách đôi chân kia ra, nhảy xổ vào nơi y đã ngày nhớ đêm mong đến mất cả hồn vía. May sao y vẫn còn đủ tỉnh táo mà tự kiềm chế bản thân, đợi chờ hần cầu xin mình.

Hai người cứ thế dùng ý chí co kéo đầu qua đầu lại, để xem là ai mở miệng nhận thua trước.

Lý Tùng Ngân từng hỏi y đối với Lý Tùng Tử có thật lòng thật dạ hay không.

Nói một cách thẳng thắn thì y quả đã từng mang ý định đùa bỡn ác ý trong đầu, chỉ muốn giáo huấn tên nhóc con lưu manh dám chọc giận y, cho hần biết thế nào là trời cao đất rộng thôi. Nhưng càng bắt nạt, càng khi dễ thì lại càng ngiên, đồng thời cũng bị hấp dẫn một cách sâu sắc. Bề ngoài có vẻ là trêu chọc hần, nhưng tận sâu bên trong cũng muốn yêu thương hần, chở che hần, để rồi sau đó nảy sinh ý định chọn hần làm bạn đời trăm năm.

Y không dám mạnh dạn nói ra chữ “yêu” kia, bởi chữ này nặng tựa ngàn cân, huống hồ trong lòng y biết rất rõ Lý Tùng Tử không thích mình, thậm chí còn sợ hãi, chán ghét, thống hận mình. Nhưng biết sao bây giờ, phàm là thứ y muốn, thì cho dù gai nhọn đâm sâu vào tay cũng sẽ cầm cho thật chặt, tuyệt đối không buông tay.

Y phải có được Lý Tùng Tử.

Là yêu cũng được, đơn thuần vì dục vọng cũng được, bởi đây đều là chân tình của y, là ý trời đã định như thế.

Mãi cho đến ngày thứ mười hai.

Lúc chạng vạng, bọn họ đến một khách điểm ở nơi hoang sơn dã lĩnh trọ lại qua đêm.

Khách nhân tại nơi đó chỉ có hai người bọn họ. Bà chủ khách điểm đang bước vào lứa tuổi trung niên nhìn thấy hai vị khách như tiên nhân bước vào, ánh mắt nồng cháy như đôi ngọn lửa, nhiệt tình khoản đãi, còn vô tình kéo thấp cổ áo, để lộ ra đôi bầu nhũ hoa, khe khàng lắc hông đẩy mông. Mụ ta liên tục rót rượu mời Thẩm Lục Tửu, trong lúc tiếp đãi không ngừng tìm cơ hội đụng chạm vào người y, chỉ thiếu mỗi việc nhảy lên đùi y mà ngồi thôi.

“Khách quan, tiểu điểm của ta tọa tại vùng hoang sơn dã lĩnh, chẳng có món gì ngon mà chiêu đãi, chỉ đành xin ngài lượng thứ cho thôi.” – mụ vừa châm rượu vừa ngả ngón, lại còn tỏ ra vô ý cọ đôi bầu ngực vào vai Thẩm Lục Tửu.

“Tại hạ nào dám!” – Thẩm Lục Tửu cũng không đẩy mụ ra, vẫn cứ xử nhả nhận lễ độ, đóng trọn vai diễn một công tử hoàn mỹ, phong độ đến mức khiến đầu óc mụ choáng váng.

Lý Tùng Tử trợn tròn mắt lên, đôi chân mày dựng thẳng đứng, cả người như thể bị giấm chua xộc vào, mắt chua, dạ dày chua, răng cũng chua, mà ăn cái gì vào cũng chua cả.

“Nhắm nhí, ngươi là cái đồ sắc lang, đồ cầm thú.” – bình giấm chua nhỏ hừ một tiếng, cười lạnh một hơi, món gì đưa vào miệng cũng cắn xé thành âm thanh. Hần làm như thể bản thân có thù oán sâu nặng với thức ăn, tay cầm đôi đũa chọc thẳng vào con gà quay tội nghiệp trên bàn – “Hử, ngươi dám thông gian với nữ nhân khác ư? Ta chọt ngươi chết, chọt ngươi chết.”

“Tiểu công tử thật là xinh đẹp quá đi!” – lão bản nương thấy hần bộ dạng giận dữ chẳng những không khó ưa, ngược lại còn rất đáng yêu, không kèm được muốn sờ mặt hần.

“Ta không phải là người mà ai cũng có thể tùy tiện sờ mó.” – Lý Tùng Tử nhe răng định cắn tay mụ một cái.

“Ái chà, dữ ra phết nhỉ?” – lão bản nương vội rút tay lại, cười khanh khách run rẩy cả người.

Thẩm Lục Tửu đưa mắt nhìn kẻ kia đang toát ra vị giấm chua thì không khỏi cười thầm, lòng thầm nghĩ ít nhất trong lòng nhóc con kia cũng có y.

“Tiểu công tử cũng uống một chút đi!” – lão bản nương rót một ly rượu cho Lý Tùng Tử.

“Ta không uống rượu.”

“A, không uống à? Không sao, dù sao thì tiểu công tử tuổi còn nhỏ, đợi lớn thêm một chút mới nếm tư vị của rượu và nữ nhân cũng không muộn mà.” – lão bản nương lại trêu tiểu bằng hữu.

Lý Tùng Tử hừ mũi, không cam lòng bèn khoe ra – “Hừ, rượu và nữ nhân ta sớm đã nếm qua hết rồi.”

“Ồ, vậy sao?” – lão bản nương liền vươn tới cọ bộ ngực vào người Lý Tùng Tử, cố tình câu dẫn – “Thế tiểu công tử cảm thấy tư vị của nữ nhân như thế nào?”

Ánh mắt Thẩm Lục Tửu thoáng chốc trở nên buồn bã.

Lý Tùng Tử vốn định mạnh tay đẩy mụ ra, nhưng rồi linh quang chợt lóe, cố ý nghiêng mặt toét miệng cười, đùa bỡn lại – “Đại tỷ hôn ta một cái thì ta khắc biết tư vị của nữ nhân thế nào thôi mà.”

Lão bản nương vừa cười vừa mở cờ trong bụng, quyết chí mở to cái mồm đỏ chót định hôn hắn thì đột nhiên lại té ngã chống vó, mà lại chẳng biết là kẻ nào ra tay đẩy mình.

“Vị đại tỷ này, tỷ không sao chứ?” – Thẩm Lục Tửu cố ý quan tâm hỏi han, còn kẻ có ý đồ là Lý Tùng Tử cũng kêu to đại tỷ này nọ, ra vẻ rất lo lắng.

Lão bản nương xấu hổ, vội vàng đứng lên, cười gượng gạo bảo rằng – “Không việc gì, là ta ngồi không vững thôi.”

Nói cách khác, ấy là Thẩm Lục Tửu ra tay nhanh quá nên người ngoài không nhìn thấy động tác của y ra sao cả.

“Thỉnh tỷ thay bọn ta an bài một gian phòng hảo hạng, chuẩn bị cả nước ấm nữa.” – Thẩm Lục Tửu nói.

“Ta có thể an bài hai gian phòng kia mà.”

“Một gian là đủ rồi. Đã gây phiền toái cho đại tỷ.”

Lão bản nương gương mặt thoáng chốc trở nên méo mó, coi như cũng thức thời, im lặng bỏ đi.

“Hừ, đừng tưởng là ta không biết mới rồi là thủ đoạn của ngươi.” – Lý Tùng Tử bĩu môi.

“Sao vậy? Nhớ tư vị nữ nhân rồi ư?” – một mùa chua loét ở đầu xộc thẳng lên, mà hình như người ủ giấm cũng đã thay đổi rồi.

“Ta là một nam nhân bình thường, đương nhiên phải tưởng nhớ tư vị nữ nhân rồi.”

Thẩm Lục Tửu cười lạnh không thành tiếng, lòng thầm nghĩ đêm nay sẽ cho ngươi biến thành một nam nhân không bình thường, từ nay về sau chỉ có thể tưởng nhớ tư vị của nam nhân thôi. Mà đương nhiên, nam nhân ấy cũng chỉ có thể là một mình Thẩm Lục Tửu ta mà thôi.

Sau khi dùng bữa, hai người về phòng nghỉ ngơi tắm rửa. Lão bản nương biết ý còn rải đầy hoa vào bồn nước, hương thơm tỏa ra nồng nặc.

Từ sau khi rời kinh, mỗi ngày Thẩm Lục Tửu đều kiên trì cùng tắm chung một bồn với Lý Tùng Tử. Lý Tùng Tử nhiều lần kháng nghị bất thành, chỉ có thể không cam lòng ngồi quay lưng giữa hai chân y, để y chà lưng xoa bóp giúp mình. Lúc mới bắt đầu thì thấy không tự nhiên, nhưng thật ra thì thoải mái quá chừng. Thẩm Lục Tửu thích giúp hắn tắm rửa, bởi lẽ trừ việc có cơ hội sờ sờ mó mó thì càng được hưởng thụ cảm giác ấm áp thân thiết, nhìn nhóc con kia ngoan ngoãn để y chà xát, thoải mái thả lỏng toàn thân, hai mắt lim dim như mèo con, cực kỳ đáng yêu.

Mà chẳng hiểu vì sao hôm nay cả hai đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lý Tùng Tử ngâm mình một lúc đầu đã ngoẹo sang một bên, ngáy khò khò.

Thẩm Lục Tửu thấy thế bèn ôm hắn bước ra, lau khô mình, mặc y phục giúp hắn rồi cẩn thận đặt hắn lên giường. Lý Tùng Tử đầu vừa giáp gối, không cần uống sữa nóng đã bắt đầu hà hiếp Chu Công. Thẩm Lục Tửu vốn tính toán đêm nay sẽ cho hắn một “món quà” đặc biệt, nhưng thấy hắn ngủ say, không đành lòng đánh thức hắn, bản thân cũng cảm thấy mệt mỏi, thế là ôm hắn đi vào giấc mộng, có việc gì sẽ tính sau.

Trong lúc y mơ mơ màng màng, trên người cảm giác được có ai đó đang vuốt ve cạo xát. Chà, đây là lần đầu tiên tiểu tử kia chủ động nhiệt tình như thế... Khoan đã, không đúng!

Y mở choàng mắt ra, tầm nhìn tuy chưa rõ ràng nhưng vẫn đủ để thấy người giở trò với y không phải nhóc con kia, mà là... lão bản nương.

“Cút ngay!” – y quát to, chợt phát hiện bản thân hoàn toàn vô lực.

“A, tỉnh rồi sao? Vậy cũng tốt! Nếu không thì lão nương ta đây phải cưỡng gian một con cá chết thì thật vô vị.” – mục cười một cách dâm dăng rồi cười lên lưng y.

Xem ra tình hình bây giờ chính là bọn họ bị hạ được.

Thẩm Lục Tửu nhanh chóng nhớ lại trong thức ăn hoàn toàn không có vấn đề gì, chẳng lẽ là ... – “Là nước tắm ư?”

“Thông minh lắm! Lão nương ta đây lần này không tiếc hao phí, hạ trong nước tắm ba loại dược vô sắc vô vị, Mông hãn dược, Nhuyễn cân tán và xuân dược, lại còn thêm hương hoa nữa. Cho dù ngươi là võ lâm cao thủ thì cũng đừng hòng phát hiện ra.”

Lại là xuân dược, lại đụng phải xuân dược nữa rồi.

Vùng Đông Bắc có ba vật quý giá, ấy là nhân sâm, điều bì, ô lập thảo[2], mà võ lâm thì có ba thứ không, không có mắt, không có tình, không biết hổ thẹn, hay còn gọi là đao kiếm không có mắt, cổ độc không có tình, xuân dược không biết hổ thẹn.

Cái gọi là lang thang chốn giang hồ chẳng phải chỉ là đao quang kiếm ảnh bay đầy trời, độc dược xuân dược phủ đầy nơi đây sao?

Mà những loại xuân dược cực kỳ lợi hại như Hợp hoan tán hay Hàm tiểu bán bộ diên thì có được dễ như ăn kẹo ăy. Ai cần chỉ việc đến hiệu thuốc nói với chủ quầy rằng mình cần một cân độc dược, hai cân xuân dược thôi. Chủ quầy sẽ ngay lập tức gói ghém thật cẩn thận, thuận tiện bán thêm cho người một bản hướng dẫn sử dụng, mà nếu có thêm mười gian tiền thì sẽ tặng kèm một ít giải dược độc nhất vô nhị, tặng hết thì thôi, tuyệt không chể nhả.

Mà đặc biệt xuân dược ở trong chốn giang hồ được xưng tụng là đứng đầu trong mười loại ám khí, dù là uống nước hay ăn cơm, chỉ cần sờ một cái hay hít hơi đều có thể bí mật ám toán. Cũng bởi thế mà từng có một nhân sỹ võ lâm bình luận rằng:

“Một đại hiệp chưa từng trúng xuân dược thì không thể gọi là một đại hiệp chân chính được.” (là hù dọa đấy, không có đâu).

Nhìn chung từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, phàm là người bị hạ xuân dược, nếu không phải từ quân tử biến thành cầm thú thì cũng từ nam tử hán biến thành tiểu mỹ nhân, nếu không phải hóa thành một cầm thú nhỏ chịu bị thượng thì cũng là tiểu mỹ nhân hóa ra dâm ma, cùng lắm cũng là tiểu thụ trở nên mãnh liệt hơn, quỷ súc càng hung tàn. Nói chung là tính tình đại biến, hết thấy mọi thứ đều sụp đổ như thiên kinh địa nghĩa.

Bởi thế, xuân dược rất là tốt!

Thứ vật dụng này tuy là đồ bỉ ố nhất trong số các thứ đồ bỉ ố, nhưng quả thật dù cho là trong cuộc sống đời thường hay bọn giang hồ chuẩn bị kéo nhau đi ức hiếp người lương thiện, mặc kệ người nghĩ là xúc tiến tình cảm, gia tăng tình thú, hoặc chỉ là vì muốn gian dâm hay bắt người cướp của, thì xuân dược đều phát huy được tác dụng, vừa dễ dùng vừa có hiệu quả cao, xem như là một món “lễ vật” cực kỳ tốt.

Nói đi cũng phải nói lại, Thắng Tuyết công tử lần này bị hạ xuân dược một cách đơn giản như thế tuyệt đối là chuyện vô cùng nhục nhã. Nếu để cho ba người còn lại trong “Tuyệt trần tứ đại công tử” biết được, khẳng định y sẽ bị chê cười cả đời.

“Tuy thứ xuân dược này chẳng phải thứ hảo hạng gì, nhưng ai ngờ đâu người lại thức tỉnh nhanh vậy chứ, quả không hổ là Thắng Tuyết công tử nhỉ?” – lão bản nương cười bỏ y phục của y, tay cầm lấy vật nhỏ đang chịu kích thích của xuân dược mà bảo rằng – “Người tuy rằng toàn thân vô lực, nhưng thứ này cũng ngóc

đầu dây nào có kém ai. Chà, thứ vật nhỏ này quả là trân phẩm hiếm thấy, lão nương ta đây phải tận lực hưởng thụ rồi.”

“Chà, mụ khen nhầm rồi. Nếu mụ muốn có một đêm phong lưu thì cần gì dụng nhiều tâm tư đến thế, chỉ cần nói một tiếng, tại hạ tất sẽ tận tâm tận lực cùng mụ mây mưa hoan hảo mà.” – Thẩm Lục Tửu không kinh cũng chẳng hoảng, không giận cũng chẳng hờn, khéo môi vẽ nên một nụ cười mỉm chết người, thanh âm trầm thấp ma mị – “Giải được cho ta, ta sẽ cho mụ biết thế nào là nhân gian cực lạc.”

Lão bản nương thêm khát đến chảy cả dãi, nhưng dù mụ có mê đắm nam sắc đến mấy cũng không ngu ngốc tin lời y nói, bèn đáp rằng – “Ai da, xem ra ngươi vẫn chưa rõ tình hình hiện giờ của mình là như thế nào. Thôi, đợi lão bản nương hưởng thụ ngươi xong sẽ giết người diệt khẩu. Tuy rằng đáng tiếc đấy, nhưng dù sao bọn ta cũng chẳng đánh lại võ lâm nhân sỹ như ngươi, chỉ có thể nén đau xót tiễn ngươi xuống làm con rết diêm vương thôi.”

Đúng là người tính không bằng trời tính, Thẩm đại hiệp lần này lật thuyền trong mương, quả thật sắp bị tiền gian hậu sát rồi. Thế này có tính là nhân quả báo ứng không?

“Còn tên nhóc con xinh đẹp này.” – lão bản nương liếc nhìn Lý Tùng Tử vẫn đang say giấc bên trong, mặt mày lộ vẻ gian ác – “Mang bán cho quan quán làm tiểu quan cầm chắc sẽ được một món hời to, nói không chừng còn có thể trở thành đầu bài đấy chứ. Đến lúc đó lão nương ta lại đi tìm, hưởng thụ hần.”

Thẩm Lục Tửu không thèm nhiều lời nữa, đôi mắt lóe ra sát khí đằng đằng.

Y muốn giết con mụ này!

Lão bản nương cũng không nói nhầm thêm, bắt đầu hưởng thụ trân phẩm của Thẩm đại hiệp, mấy tiếng kêu dâm dăng từ từ bật ra.

Thẩm Lục Tửu không bài xích mụ ta, bởi trong quá khứ cũng từng trải qua khoái hoạt với nữ nhân rồi. Nhưng lúc này đây y chỉ cảm thấy ghê tởm, âm thầm vận khí giải trừ được tính trong cơ thể mình.

Lý Tùng Tử ở bên cạnh đột nhiên trở mình, nhúu mày, xoay lại mở to mắt rồi mắng – “Nửa đêm nửa hôm mà còn làm ba cái trò bẩn thỉu không để cho ta ngủ. Còn không mau câm miệng lại cho ta.”

Á! Đang là lúc cao trào mà!

Lý Tùng Tử nhìn sững, cả người chợt đông cứng lại.

Ba người sáu con mắt, người trừng ta, ta dò xét người, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Tục ngữ thường có câu “bắt tận tay, day tận mắt”, “bắt gian tại giường”[3], thế mà trước mắt nay lại có một đôi cầu nam nữ ở sát cạnh bên giường, thậm chí còn khiến hần thức tỉnh. Rốt cuộc là có cần khoa trương đến thế không?

Lý Ngũ gia không khỏi lộ ra biểu tình chán ghét lẫn phẫn nộ, quát tướng lên – “Thẩm Lục Tửu, ngươi là cái đồ hỗn trướng vương bát đần. Nếu muốn cưỡng gian nữ nhân thì cút đi chỗ khác mà làm.”

Thẩm đại công tử nhịn không được kêu to lên – “Ngươi có bị ngốc không mà không thấy rõ ràng là mụ ấy đang cưỡng gian ta đấy chứ.”

Y cảm thấy oan uổng biết bao nhiêu bèn hò hét lên. Đường đường Thiếu trang chủ của Hoa Tín sơn trang, đời này chưa bao giờ chịu qua uất ức đến thế, thật là tức muốn chết luôn mà.

Lý Tùng Tử khựng lại, dò xét trong chốc lát rồi bĩu môi bảo – “Xì, ta đây mang giường tặng cho các người là được rồi. Các người cứ tiếp tục chơi đi, ta sẽ không quấy rầy đâu, phiền đại tỷ cứ cưỡng gian y vậy.” – hần xốc chăn bông lên, làm ra vẻ phải xuống giường.

Lão bản nương ghen hống nhìn theo trân trối, biểu tình cực kỳ hoảng sợ. Một tên nhóc con nhìn qua nhỏ bé yếu ớt là thế nhưng chẳng những không hề bị được lực khống chế, mà tinh thần càng minh mẫn, động tác linh hoạt cực kỳ.

Thẩm Lục Tửu tức giận đến tê tâm liệt phế. Đây là lần đầu tiên trong đời y cảm thấy bất lực đến vậy. Y đương nhiên không trông mong tiểu tử kia sẽ cứu mình, càng không mong chờ hần sẽ trình diễn một màn

biển cả giấm chua bốc hơi để chứng minh trong lòng hấn có mình, nhưng khi nhìn cảnh y cùng nữ nhân khác giao hoan cũng không cần mang giường đi tặng vậy chứ.

Lý Tùng Tử đảo mắt một vòng rồi lại hỏi – “Mà ta không thể lưu lại sao? Một tấm thân tuyệt mỹ thế này không xem thì cũng tiếc.”

Lão bản nương lúc bấy giờ đã hoàn hồn, cất lời ong bướm – “Tiểu huynh đệ cùng đến cũng được. Có thể một lần vui đùa cùng hai mỹ nam nhân hiếm thấy, lão nương dầu đời này có chết cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Thật vậy sao?” – hai mắt hấn sáng rỡ, nhấp nhấp nước bọt cười hắc hắc, giả vờ ra bộ dạng một tiểu sắc lang – “Vậy ta đây không khách khí nhé.”

“Người dám?” – Thẩm Lục Tửu bình thường vô cùng bại hoại, vô cùng trầm ổn, nay chỉ còn biết nhe nanh nói với một tên nhóc không hề bị mình uy hiếp.

“Có gì đâu mà không dám chứ, có người mới không dám ấy.” – nói rồi hai tay thành thực chộp vào bộ ngực lồ lộ của lão bản nương, ra sức vuốt ve – “Í da, ngực vừa mềm vừa tròn quá nha!”

Lão bản nương nhắm tịt hai mắt lại rên rỉ, vẻ mặt mê say, hoàn toàn quên mất phải phòng bị. Lý Tùng Tử mâu quang chợt lóe, vung tay chặt vào gáy mụ, khiến mụ đề sấp lên người Thẩm Lục Tửu, bất tỉnh nhân sự – “Nói vớ vẩn, cho mụ sáng mắt ra đi.”

Thẩm đại công tử không thể không thừa nhận y quả thật đã thử phào nhẹ nhõm một hơi.

Lý Tùng Tử đứng dậy, vung một cước đá mụ từ trên người Thẩm Lục Tửu văng xuống đất, liếc mắt nhìn kẻ này giờ vẫn nằm như con cá chết mà bảo – “Người cho ta là một tên ngốc không nhìn ra sao?”

“Không!” – Thẩm Lục Tửu thẳng thắn thừa nhận – “Từ trước đến nay ta luôn nghĩ người quả thật là một tên ngốc.”

“Cút xuống địa ngục với ông nội người đi. Một kẻ trúng bẫy nằm ngay đơ cán cuốc như người so với ta lại càng ngốc hơn. Sớm biết thế này đã không thèm cứu người, cho người bị mụ già kia tiền gian hậu sát.” – hấn nói rồi chen qua người Thẩm Lục Tửu nhảy xuống giường, cầm lấy dây thừng lão bản nương định dùng với hấn, trói gô mụ lại.

“...” – Thẩm Lục Tửu không nói gì, chỉ nghĩ y đường đường là Thẩm Tuyết công tử anh khí ngút trời, vậy mà hiện giờ lại bị một tên ngốc mắng mỏ, thật sự là nhục nhã, vô cùng nhục nhã.

Chẳng mấy chốc sau, lão bản nương tỉnh lại, kinh hoảng thấy mình bị trói nghiêng như đòn bánh tét, đang muốn há mồm tri hô thì ngoài cửa truyền đến một giọng nói – “Bà chủ, có chuyện gì vậy? Có cần bọn tiểu nhân vào hỗ trợ một tay không?”

Lý Tùng Tử phản ứng cực kỳ mau lẹ, nhanh chóng rút thanh kiếm Thẩm Lục Tửu đặt trên bàn, mũi kiếm chìa thẳng vào cổ họng lão bản nương, thấp giọng đe dọa – “Bảo bọn hấn cút đi. Nếu mụ dám mở miệng kêu cứu, có tin ta sẽ một kiếm kết liễu đời mụ không?” – mũi kiếm nhẹ nhàng vung lên, để lại ngay cổ mụ một vết thương nhỏ.

Lão bản nương mặt mày tái mét, vội vàng cao giọng đáp trả – “Lão nương đang vui thú, người cút xa một chút cho ta.”

Bọn thuộc hạ văng một tiếng rồi đồng loạt rút đi.

Thẩm Lục Tửu nhất thời phát hiện chính mình dường như đã coi thường Lý Tùng Tử. Tiểu tử kia trong thời khắc nguy hiểm có thể bảo trì sự bình tĩnh, có cách ứng đối chuẩn xác, không ngu ngốc cũng không lỗ mãng, nếu không muốn nói là rất thông minh linh hoạt.

“Còn không mau đứng dậy rời khỏi chỗ này, còn làm bộ làm tịch gì nữa? Hay là không thể vui thú đến tận cùng với con mụ này nên người còn tiếc nuôi?” – Lý Tùng Tử liếc xéo Thẩm Lục Tửu, tứ phía nổi lên vị chua loét.

“Được lực của Nhuyễn cân tán chưa hết, ta không có cách nào cử động được cả.” – Thẩm Lục Tửu có vẻ khó xử.

“Nhưng người to lớn như thế, ta làm sao khiêng người nổi.”

“Được tính của xuân được cũng còn chưa giải.”

“Vậy sao? Thế ta tổng mục già này cho người, để mục tiếp tục cưỡng gian giúp người vậy.”

“Ta chỉ muốn người thôi.”

“Người đi chết đi!” – Lý Tùng Tử thật muốn một kiếm kết liễu đời kẻ súc sinh háo sắc này.

Thẩm Lục Tửu không nói không rằng, chỉ phát ra những tiếng rên rỉ khổ sở.

Lý Tùng Tử nhú mày hỏi – “Làm cái gì mà kêu cứ như sắp chết thế?”

“Ta thật sự là sắp chết mà... a...” – thanh âm khàn đục lại tiếp tục vang lên.

“Xảy ra chuyện gì?” – Lý Tùng Tử buông kiếm, trở lại bên giường xem tình trạng y.

“Ta trúng... xuân được...”

“Vô nghĩa, người cho ta là kẻ điếc à? Ta chưa từng nghe qua có kẻ trúng xuân được mà chết cả.”

“Người không hiểu đâu. Xuân được của chốn giang hồ vô lâm hoàn toàn không giống với xuân được bình thường trên phố. Nếu không giao hợp với ai thì cầm chắc sẽ nổ tan xác mà chết... a...” – Thẩm Lục Tửu cố nén bộ dạng đau khổ, giải thích cho hần hiểu.

“Vậy thì người cứ nổ đi!” – Lý Tùng Tử nhún vai.

“Người nhẫn tâm vậy sao?”

“Có gì đâu mà không đành lòng chứ. Ta đây chỉ hận không thể cho người chết thôi.”

“Thật vậy sao?”

“Không chỉ mang người đi chưng chín mà ta còn phải mang người đi đun, đi luộc, đi chiên nữa kia.” – dù rằng bề ngoài ác mồm ác miệng, kỳ thật trong lòng Lý Tùng Tử đã sớm hốt hoảng rồi. Hắn quả thật đã từng nghe một thuyết thư tiên sinh kể rằng, xuân được trên giang hồ nếu không có giải được hoặc cùng người khác giao hợp thì sẽ nhanh chóng phát cuồng mà chết, hơn nữa là chết vô cùng thê thảm. Nào là học máu mà chết, hạ thể nát bung bét, cả người nhão nhèo nhoẹt, so với độc được còn đáng sợ hơn bội phần.

Lý Tùng Tử càng nghĩ càng sợ, cả người run rẩy, vội quay sang lão bản nương đang nằm trên mặt đất mà hỏi – “Mục già đáng chết này, mau đưa giải được cho ta.”

“Không có giải được. Huống hồ loại xuân được này kỳ thật...” – lão bản nương kêu quang quác lên, nhưng đột nhiên miệng không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào nữa.

“A!” – Thẩm Lục Tửu kêu thét lên đau đớn, thu hút sự chú ý của Lý Tùng Tử.

Lý Tùng Tử ban đầu chẳng hề để tâm đến, tâm tư vui sướng khi có người gặp họa. Tên Thẩm hỗn đản kia bây giờ kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, bất lực tựa như hắn lúc ở trên thuyền hoa kia vậy. Nhưng giờ đây thấy y chịu thống khổ tột cùng thì trong hắn bất giác cảm thấy hoảng hốt cực độ.

“Ta thấy... hay là để mục ta đến giúp người đi.” – Lý Tùng Tử lắp bắp đề nghị. Hóa ra hắn cũng đã mềm lòng, không muốn Thẩm Lục Tửu mất mạng.

“Ta tình nguyện chết!” – Thẩm đại hiệp liều chết không chịu.

“Vậy người rút cuộc muốn làm sao chứ?” – Lý Tùng Tử vừa gấp rút vừa tức tối, giậm chân hỏi dồn.

“Tiểu tử kia, ta chỉ muốn người thôi.... Trừ người ra ai cũng không được cả...” – biểu hiện của Thẩm Lục Tửu càng lúc càng thống khổ, trán nổi đầy gân xanh – “Nếu người dám để mục ấy đến gần đây, ta lập tức cắn lưỡi tự sát đấy.”

Bộ dạng này sao lại giống như một nữ tử tiết liệt bảo vệ trinh tiết của mình vậy chứ? Nhưng lời từ miệng Thẩm đại công tử nói ra, nghe sao cũng không cảm thấy đồng tình, còn khiến người ta cảm thấy buồn cười

nữa. Nhưng Lý Tùng Tử một chút cũng không cười nổi, chỉ biết nhìn chăm chăm y. Hắn nghĩ đến việc phải mang mộng mình ra cứu y thì cảm thấy vô cùng thiết thòi. Hắn không nghĩ sẽ cho Thảm Lục Tử ưu đãi lớn đến thế, nhưng đồng thời trong lòng cũng tự hỏi mình thật sự có thể trợ mắt nhìn y chết thảm sao.

Nên làm gì mới tốt đây?

Chẳng lẽ lần này hắn phải xả thân cứu người à?

Ái... ái chà... ái chà chà... Thôi đành vậy, cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Trái lo phải nghĩ một lúc, Lý Tùng Tử cuối cùng thỏa hiệp cùng lương tâm của chính mình, chống nạnh hai tay, hất cằm bày ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí, gây khó dễ Thảm Lục Tử – “Muốn ta cứu người cũng được, nhưng người phải cầu xin ta. Chỉ cần người mở miệng cầu xin thì ta sẽ bỏ công sức cứu người.”

Gậy ông đập lưng ông, người của Lý gia còn có thể không nắm bắt cơ hội để trả thù sao?

Nhưng quả thật người tính không bằng trời tính. Thảm Lục Tử lúc trước một đường nuông chiều Lý Tùng Tử ăn uống, gây sức ép tới lui mãi không thôi, ý đồ để hắn cầu xin mình, chẳng ngờ chớp mắt chính mình ngược lại phải cầu xin hắn.

“Cầu xin người!” – Thảm Lục Tử không chút do dự mở miệng – “Cầu xin người cứu ta với.”

Lý Tùng Tử khựng lại một chút, biểu hiện rất không hài lòng – “Ấy, sao người lại mở miệng cầu xin nhanh vậy chứ? Người là một đại hiệp chốn giang hồ mà, lẽ ra phải có cốt khí, dầu chết cũng không mở miệng cầu xin ai mới đúng chứ.”

“Ta chỉ cầu xin mỗi người mà thôi.” – chẳng sao cả, chỉ cần có thể đạt thành ý nguyện ăn “giải dược” thì so với cốt khí còn đáng giá hơn nhiều.

Hãy dà, không còn cách nào khác, đành phải trăn mình chịu đựng thôi.

Nhưng Lý Tùng Tử dốt lâu năm bỗng khôn đột xuất, linh quang lóe lên, ngồi xuống phía dưới cuối người Thảm Lục Tử, mở rộng hai chân thon dài của y ra.

“Người làm gì vậy?” – Thảm Lục Tử kinh hãi.

“Cứu người chứ làm gì. Ngoan nào, chịu đựng một tí, lát nữa sẽ xong ngay thôi ấy mà.” – Lý Tùng Tử học khẩu khí khi trước của y, nội tâm không ngừng cười ha hả. Oa ha ha ha ha, ta thật là hãnh diện quá đi, đã có cơ hội phản công rồi.

Thắng Tuyệt công tử rõ ràng đang bị báo ứng một cách tàn khốc, đúng như câu “Thiên lý tuần hoàn, báo ứng bất sang”[4]. Đây tuyệt đối chính là lão thiên gia mở to mắt mà giáng nhân quả.

“Khoan đã!” – gương mặt tuần tú của Thảm Lục Tử trắng bệch không còn chút máu, trong cái khó ló cái khôn, bèn kêu lên – “Loại xuân dược này chỉ có thể cùng giao hợp với nữ nhân mới có thể giải thôi.”

Lý Tùng Tử phồng mang trợn mắt bảo – “Mới rồi ta để cho cụ già kia đến giúp người thì người không cần, bây giờ lại bảo phải cùng nữ nhân giao hợp. Sao người lại trước sau bất nhất vậy chứ?”

“Ý của ta là người phải thay thế nữ nhân cùng ta giao hợp kia. Nếu không thì ta cũng sẽ chết thôi.”

“Đây là sự thật sao?” – Lý Tùng Tử không tin lời y nói, lần thứ hai ngoảnh sang lão bản nương đang cầm điếu kia mà hỏi.

Lão bản nương như muốn lắc đầu, bỗng nhiên chuyển sang gật lia gật lia.

“Rốt cuộc là thật hay là giả hả?”

Lão bản nương gật đầu như già tởm, sắc mặt tái mét như thể đang nhìn thấy quỷ.

Lý Tùng Tử quay lại, thấy Thảm Lục Tử mặt mày hồng hào được một ít – “Sắc mặt người hình như tốt hơn rồi đấy.”

“A... ta sắp chết...”

Quả thật là không còn biện pháp nào, Lý Tùng Tử trù trừ một lúc lâu, bên tai vang lên từng tiếng thở dài đau đớn, cuối cùng tự thân trút bỏ y phục, ngồi lên tấm lưng rắn chắc kia, mặt mày không nhin được đỏ ửng lên. Nếu Thẩm Lục Tửu đã không thể nhúc nhích được thì chính hắn phải chủ động thôi.

“Chà, lần này là đến lượt ta cười lên người người rồi.” – hắn vẫn cố quật cường nói cứng trong khi tim đánh trống vang hồi.

“Mời người... mau mà đến cười ta...” – người bị cười huyết mạch sục sôi mở lời thỉnh cầu, nhìn qua thấy y thật thống khổ, nói đúng hơn là vì không thể phát tiết dục vọng mà thống khổ – “Tiểu tử kia... mau lên!”

“Ngậm cái miệng thú vị của người lại.” – nhóc con gân giọng quát mắng nhưng ẩn sâu bên trong giọng nói ấy lại là vẻ đẹp đầy mỉa mai hoặc – “Người phải nhớ kỹ cho ta. Ta là ân nhân cứu mạng của người, sau này không được ăn hiếp ta nữa.”

“Ân... Ta không ăn hiếp người mà...” – chỉ là sẽ càng cố gắng yêu thương người thôi.

Ta không thèm để ý nữa! Lý Tùng Tử cắn răng cắn lợi, rướn người lên, đỡ lấy thứ đang ngạnh lên kia, cũng là thứ sẽ đi sâu vào bên trong cơ thể mình.

“Đừng nóng vội, nếu ta cứ thế mà tiến vào sẽ khiến người bị thương đấy.” – giọng nói của Thẩm Lục Tửu càng lúc càng trầm thấp, ôn nhu chỉ dẫn hắn – “Trước hết thấm ướt tay rồi khuếch trương độ rộng ra.”

Nghe y nói vậy, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lý Tùng Tử càng đỏ hơn, đỏ còn hơn cả quả cà chua chín nữa. Hắn chần chừ chốc lát rồi đưa tay vào miệng, dùng chiếc lưỡi hồng hào liếm tới liếm lui, sau đó mới đem ngón tay thấm ướt ấy tiến vào mở rộng hậu đình mình ra. Thân thể hắn tức thì nhớ đến khoái cảm lúc ở trên thuyền hoa, cả người không nhin được run lên bần bật, nhưng may sao mọi sự thuận lợi, hắn từ từ có thể tiến vào với một ngón tay, hai ngón tay, rồi ba ngón tay...

“Hôn ta!” – Thẩm Lục Tửu cơ hồ như đã phát điên – “Nhóc con! Mau hôn ta!”

Lý Tùng Tử ngoan ngoãn cúi người hôn lên môi y, đầu óc thoáng chốc trống rỗng, không thể hỏi gì, chỉ còn biết buông mình cho dục vọng dẫn dắt.

Hai người lúc trước đây đưa một quãng thời gian, hiện giờ củi khô nhen lửa, càng lúc càng không thể vãn hồi.

Mà hai người cũng đã hoàn toàn quên mất trong phòng còn có người ngoài, khiến lão bản nương vốn định hại người kia há hốc cả mồm ra, mặt mày ngây dại chứng kiến một cảnh long dương sống động diễn ra trước mắt, máu mũi phun trào như suối, không biết là nên khóc lóc vì cảm thấy bản thân xui xẻo cái ăn đến miệng bị giật ra, hay là nên mỉm cười vì may mắn gặp họa mà được phúc, có cơ hội mở rộng tầm mắt.

Trở mình như mây như nước, đẩy đưa như sóng như triều, hưng phấn chẳng quản đêm dài, một đêm giao hoan triển miên không dứt...

Sau đó chuyện sẽ như thế nào Lý Tùng Tử nghĩ cách nào cũng không hiểu được, vì sao mà dấu kẻ trùng xuân được là hắn hay không là hắn, thì kết quả cuối cùng vẫn là hắn bị ăn đến không còn một mẩu xương?

Tên nhóc con chẳng mấy khi thông minh mà lại đi đối mặt với tên họ Thẩm bụng dạ đen tối nào đó kia, nhất định sẽ trở thành một con ngựa gỗ bị cười lên cười xuống rồi.

Thân thể Lý Tùng Tử nhẹ nhàng lâng lâng như đang nằm giữa một tầng mây dập dềnh trôi, lại phảng phất như nằm trong vòng tay ôm ấp của mẫu thân. Lý Tùng Tử cứ thế an nhàn êm giấc mộng đẹp, mơ về mẫu thân mà từ lâu hắn đã quên mất diện mạo.

Mẫu thân âu yếm vuốt mặt hắn bảo rằng – “Tiểu Ngũ bảo bối, có giận mẫu thân không chăm sóc con được tốt không?”

“Con nào dám trách mẫu thân chứ. Các ca ca tỷ tỷ ai cũng chăm sóc con tốt cả. Nhưng chúng con nhớ người lắm.”

“A, trong tất cả các bảo bối thì mẫu thân lo lắng cho con nhất. Con từ nhỏ đã ngoan ngoãn, lại còn dễ bị lừa gạt nữa.”

“A, mẫu thân nói sao giống Tứ tỷ thế?” – Tiểu Ngũ bảo bối kháng nghị.

Mẫu thân hần cười ngắt, còn nói thêm – “Nhưng bây giờ thì mẫu thân không lo lắng nữa, bởi vì đã có một người khác có thể chăm sóc tốt cho con rồi.”

“Là ai vậy?”

Mẫu thân hần chỉ cười chứ không nói gì, bà nhìn hần một cách hiền từ, ôm hần vào lòng, khẽ xoa đầu hần bảo rằng – “Tiểu Ngũ bảo bối cả đời phải sống cho vui vẻ, hơn nữa còn phải thật hạnh phúc đấy.”

“Dạ, con nhất định sẽ sống thật vui, thật hạnh phúc mà. Mẫu thân không cần lo lắng đâu.”

“Tốt quá, tốt quá rồi...”

Chẳng biết ngủ bao lâu, nhưng khi Lý Tùng Tử chậm rãi mở mắt ra thì trên mặt có cảm giác ướt át. Hần khẽ đưa tay lên sờ thì thấy còn vương lại đôi dòng lệ nóng. A, mẫu thân...

Hần trừng mắt nhìn mới phát hiện mình đang nằm trong xe ngựa.

Hóa ra Thẩm Lục Tửu đã thuê một chiếc xe ngựa, sau đó bế Lý Tùng Tử đang mê man đặt vào giữa xe, một mình đánh xe, để cho hần ở lại bên trong an ổn nghỉ ngơi. Một đêm giao hoan miệt mài kia đã khiến tiểu tử kia mệt đến chết rồi.

Trên người có một chiếc chăn dày ấm áp, dưới đầu còn có chiếc gối quen thuộc. Mà nói đến chiếc gối này, thật không ngờ Thẩm Lục Tửu vẫn mang theo nó bên người, mỗi đêm đều lấy ra để dỗ dành Lý Tùng Tử ngủ.

Lý Tùng Tử ngây ngẩn người một lát rồi lồm cồm ngồi dậy, bò đến xóc màn xe, thấy trước mắt mình một bóng dáng cao lớn quen thuộc. Đột nhiên, trong hần dấy lên một thứ cảm giác an tâm.

Thẩm Lục Tửu quay đầu lại, mỉm cười nói nhỏ – “Đã dậy rồi sao?”

“Àn!”

“Có đói không? Hay là muốn tiếp ngủ nữa?”

“Mụ già kia sao rồi?” – Lý Tùng Tử hỏi mà hai mắt vẫn còn nhấp nhem. Hần sợ câu trả lời của Thẩm Lục Tửu là đã giết mụ ta. Dù sao thì hần vẫn là người sinh trưởng trong một xã hội có kỷ cương pháp luật, còn những chuyện tình phong huyết vũ trong chốn giang hồ vẫn chỉ là truyền thuyết trong sách vở. Mặc kệ thế nào thì với hần, giết người vẫn là tội lớn nhất, là phải mang mạng ra đền.

May mắn sao, Thẩm Lục Tửu chỉ trả lời rằng – “Đã đổi nghề rồi!”

[1]Bạch tửu Lao Nguyệt, Hoàng tửu Lâm Cúc, Lục tửu Sầu Ngọc, Tử tửu: rượu Lao Nguyệt màu trắng, rượu Lâm Cúc màu vàng, rượu Sầu Ngọc màu xanh lục, cuối cùng là một loại rượu màu tím. Đây có thể tính là một thứ sinh lễ mà Lý Tùng Ngân thách cưới Thẩm Lục Tửu.

[2]nhân sâm, điều bì, ô lap thảo: nhân sâm, da điều và cỏ ô lap. (tiếp trang sau)

Điều ở đây là một loài chuột to như con rái cá, đuôi to lông rậm dài hơn một tấc, sắc vàng và đen, sinh ở xứ rét, da nó làm áo mặc rất ấm, nên rất quý báu.

Cỏ ô lap thảo là một thứ cỏ mọc ở vùng Quan Đông. Tương truyền khi trời lạnh chỉ cần nhổ một nắm cỏ phơi khô bỏ vào giày thì sẽ có thể giữ ấm. Thứ cỏ này đã từng được nhà văn Kim Dung nói qua trong hồi 164 của tiểu thuyết Lộc Đỉnh Ký.

[3]bắt tận tay, day tận mặt, bắt gian tại giường: bản gốc là tróc tặc kiến tang, tróc gian thành song, tức là bắt trộm phải có tang chứng, bắt thông gian phải bắt được cả một cặp. Ở đây người edit mạn phép dùng tục ngữ Việt Nam.

[4]thiên lý tuần hoàn, báo ứng bất sáng: đất trời theo một vòng tuần hoàn, báo ứng phải nhận lấy đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

8. Chương 8

Nói đến lão bản nương, thì không thể không nhắc đến vài ba chuyện của đêm qua...

Lúc Lý Tùng Tử ngoảnh về phía mộ hỏi giải được, mộ đang nói nửa chừng đột nhiên á khẩu, ấy là Thẩm Lục Tửu đã sử dụng công phu điểm huyết cách không, điểm trúng á huyết của mộ, khiến cho nửa sau của câu nói không thể phát ra. Mà nửa sau ấy chính là, “Loại xuân dược này không giao hợp cũng không chết, chỉ cần chịu đựng một chút là được ấy mà.” Rồi đến khi Lý Tùng Tử hỏi mộ nhất định hẳn phải dùng tư thế của nữ nhân giao hợp, lúc ấy mộ thành thật lắc đầu, nhưng thoáng nhìn sang thấy Thẩm Lục Tửu lặng lẽ làm động tác cắt cổ, khiến mộ sợ đến mức vội vàng gật lia gật lịa, không dám lắc đầu lấy nửa cái.

Bởi vậy, chúng ta có thể suy đoán rằng được tính trong cơ thể Thẩm Lục Tửu từ lúc Lý Tùng Tử tỉnh lại, không bao lâu sau đã được vận công đẩy ra hoàn toàn. Cho nên, điều này cũng có nghĩa là những việc xảy ra sau đó đều là do đại hiệp biến thái bày trò cả thôi.

Thẩm Lục Tửu vốn muốn giết lão bản nương cũng như tất cả tay sai trong khách điểm, sau đó hủy thi diệt tích. Dù sao thì những kẻ này đều là bọn ác tặc thổ phỉ, cũng chẳng biết chúng đã sát hại bao nhiêu mạng người, chết cũng không đền hết tội. Nhưng chẳng ngờ lão bản nương hai mắt vừa nhắm vừa ngời ngời ánh sáng ngược lên nhìn y. Ánh mắt ấy không phải là sự sợ hãi khi đối diện với cái chết, mà là một thứ cảm xúc mừng rỡ đến phát điên, như thể một con sơn dương lạc lối tìm thấy đường về nhà.

Y bèn giải á huyết cho mộ, cố ý hảo tâm để mộ lưu lại di ngôn, nhưng mộ lại kích động nói với y rằng – “Lão nương ta thật sự quá cảm động. Hóa ra nam nhân và nam nhân cũng có thể có những cảnh xuân cuồng dã, tươi đẹp động lòng người đến vậy. Thẩm đại hiệp, ngài nhất định phải đối xử tốt với tiểu công tử, hai người nhất định phải hạnh phúc trọn đời bên nhau. Nếu vậy thì dấu lão nương có chết cũng an lòng.”

Thẩm Lục Tửu nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, lòng nghĩ thầm lão bà này chắc là đêm qua bị cảnh long dương hoan hảo kia khiến cho phát điên rồi. Nhưng cũng vì những lời nói cảm động lòng người này của mộ, Thẩm đại hiệp nhất thời thay đổi chủ ý, quyết định tha cho mộ một con đường sống. Thẩm Tuyết công tử ngoài mặt ra vẻ đạo mạo hạ thủ lưu tình[1], thực tế thì tùy tâm tình mà làm việc, không để ý đến những nhận định thiện ác như người bình thường, lại càng không có hứng thú làm cái việc thể thiên hành đạo. Y mặc dù không đến nỗi giết người lung tung, nhưng nếu y muốn giết ai thì kẻ đó đừng hòng tránh được. Cho nên có thể nói tính mệnh của lão bản nương lần này là từ trong tay Diêm Vương gia cướp về.

Từ miệng cộp đi ra đã cho lão bản nương một kinh nghiệm xương máu, mộ bèn chỉ tay lên trời thề sẽ cải tà quy chính, một lần nữa tìm kiếm lý tưởng sống đúng đắn, lần thứ hai phát triển sự nghiệp. Sau đó, mộ gói ghém hành lý, ngăn dậm độc hành không cần ai đưa tiễn, cứ thế bốn tẩu trên đường dài thênh thang.

Những kẻ còn lại trong khách điểm cũng vì thế mà tan đàn xẻ nghé, tìm đường tẩu thoát.

Ba năm sau, Thẩm Lục Tửu ngẫu nhiên nhìn đến một quyển nam phong tiểu thuyết, cũng là lúc nổ ra chuyện gian tình của Hoàng đế bệ hạ và Lễ bộ Thị lang, tạo nên một phong trào dâm thư cực kỳ thịnh hành. Mà trong số ấy có một tác phẩm miêu tả chuyện tình của hai nhân vật chính có điểm trùng hợp với chuyện của y và Lý Tùng Tử gốc ghé. Ngay giữa truyện có một đoạn viết về sự tình ở hắc khách điểm giữa vùng hoang sơn dã lĩnh, quá trình không mấy khác biệt. Sách này ấn hành bởi cơ sở kinh doanh của Lý gia, phần đề tựa có viết – “Chính mắt trông thấy, tuyệt đối là sự thật.” – nhưng đến lời bạt lại viết – “Lời phụ họa theo, mọi thứ chỉ là trùng hợp.”

Sau đó y lại nghe nói rằng tác giả quyển sách này sau đó vì thế trở thành một trong các tác giả ăn khách nhất của phong trào nam phong tiểu thuyết, luôn đi đầu ủng hộ vẻ đẹp nam phong. Nhưng đây là chuyện về sau, bây giờ tạm không nói đến.

Quay trở lại câu chuyện của chúng ta, Thẩm Lục Tửu thấy Lý Tùng Tử đã tỉnh, liền mang cương buộc ở đầu xe, sau đó tiến vào bên trong ôm Lý Tùng Tử nằm xuống trở lại – “Ngủ tiếp một lát nữa đi, khi nào đói thì sẽ ăn chút gì đó.”

Lý Tùng Tử không giãy giụa kháng cự như trước đây, lẳng lặng để cho y ôm mình. Có lẽ là do hắn vẫn chưa khôi phục tâm tình, mà cũng có thể là còn lý do khác nữa. Thẩm Lục Tửu thấy thế, trong lòng không

giấu nỗi niềm vui mừng. Tiểu tử kia ngoan ngoãn như vậy khiến y càng yêu thương dịu dàng, nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho hắn, ôn nhu hỏi – “Có phải vẫn còn đau hay không?”

“Người còn nói nữa sao?” – Lý Tùng Tử xẵng giọng, mặt mày nóng ran.

Hắn nhớ đến hôm qua mình cười lên người y không bao lâu thì y đã vọng động, tay bắt lấy mông hắn, không cho hắn cơ hội trốn thoát, thẳng tay đẩy hắn xuống bên dưới. Kể từ lúc ấy, Lý Tùng Tử cảm thấy chính mình lâng lâng như bay lên chín tầng mây, mãi đến khi Thẩm Lục Tửu tiến vào bên trong thì hắn mới từ trên những đám mây ngã lộn cổ trở xuống đất. Kể tiếp chính là một đêm hoan ca cuồng say.

“Người cần bản không hề trúng xuân được đúng không?” – hắn nghĩ đến vẫn còn giận, cảm giác như mình đã mắc mưu khiến bản thân phải nếm trải sự mệt nhọc này.

“Có, nhưng mãi đến khi ấy mới giải trừ hết được tính.” – Thẩm Lục Tửu trả lời, trong đó có một nửa là sự thật, nửa phần dối trá kia là được tính trong người y sớm đã giải, nhưng khi tên nhóc con kia vừa sợ hãi vừa chuyển động, cần trọng cười lên người y, khiến y không thể kháng cự được cơn dục vọng mới lộ ra dấu vết. Ái chà, quả nhiên là sắc dục lấn át trí khôn mà.

“Ông nội người, sớm giải không phải tốt hơn sao?” – hại ta mang cặp mông trắng nõn của mình ra làm giải được cho người, thật là buồn nôn muốn chết mà.

“Nếu sớm giải thì người sao có thể cười lên người ta chứ?” – y khẽ sát vào tai hắn mà nỉ non.

“Có khùng mới cười lên người người ấy.” – hơi thở ấm áp phả vào khiến tai hắn đỏ ửng lên.

“Ai da da, thế hôm qua là tiểu quỷ nào đã cười lên người ta đấy hả?”

“Đồ hùng lão tử nhà người, mau ngậm miệng lại cho ta.”

Thẩm Lục Tửu nhìn hắn cười không ngớt, tâm tình cực kỳ sảng khoái.

Lý Tùng Tử cảm nhận được lồng ngực y đang có những tiếng cười chấn động, tựa như tiếng sét vang dội giữa tiết xuân sang hoa nở.

“Người không cần ra ngoài đánh xe sao? Không sợ sẽ đi sai đường à?” – Lý Tùng Tử thuận miệng hỏi.

“Yên tâm, Đạp Tuyết sẽ tự biết đường về nhà mà.”

“Đúng rồi, chúng ta phải về nhà.” – Thẩm Lục Tửu trầm nghĩ – “Trở lại ngôi nhà mà chúng ta sẽ bên nhau trọn một đời.”

“Á, người đang sờ gì đó?” – cả người hắn nổi hết da gà lên.

“Là sờ một chiếc mông đáng yêu.” – kẻ kia mỉm cười.

“Buông tay ra!”

“Ta biết người còn đau nên giúp người xoa bóp mà.”

“Không cần người nhiều chuyện... Người, người, người,... không cho phép người sờ lên phía trước.”

“A, nơi này của người hẳn là càng mệt mỏi hơn, nên để ta giúp nó hồi phục lại nhé.”

“Người đi chết đi.”

Trải qua sự kiện ô long hắc điểm[2] kia thì giữa hai người cũng đã bắt đầu nảy sinh biến hóa, những khi ở cùng bên nhau càng lúc càng hàm ẩn một điều gì đó mờ ảo. Tuy rõ ràng là ngoài mặt vẫn tiếp tục cãi nhau, nhưng đằng sau đó lại là những ngọt ngào dây dưa không dứt.

Như thể một điều vô hình vô thanh bí mật gieo mầm, từ từ bám rễ.

Có một số việc chẳng cần nói thành lời, trong lòng cũng tự nhiên có thể hiểu rõ.

Thẩm Lục Tửu càng nghĩ càng thêm rõ ràng. Y nghĩ rằng, y đã tìm được một nửa mà y vẫn hằng chờ đợi.

Trái lại Lý Tùng Tử tâm tính đơn thuần kia hoàn toàn không suy nghĩ phức tạp như Thẩm Lục Tửu, tự suy diễn rồi đi đến kết luận, chỉ đơn giản là một kẻ thẳng ruột ngựa, yêu thích hay chán ghét thứ gì cứ tùy

hoàn cảnh mà quyết định. Hắn vốn là kẻ lười suy nghĩ, luôn quan niệm thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, cần chi chính mình tìm phiền não chứ.

Nếu nói cho rõ ràng hơn, thì giả sử như lúc này đây Thảm Lục Tửu bắt đầu lên kế hoạch đến tận hai mươi năm cuối cùng của cuộc đời sẽ sống ra sao, thì Lý Tùng Tử chỉ biết nghĩ tới hôm nay có món gì ngon để ăn hay không. Nói tóm lại, đây chính là một đại diện cho thứ gọi là “ngốc một cách tự nhiên”.

Tuy rằng không hề nhàn rỗi vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy, không có giữa đường thuận tiện bái phỏng thân bằng quyến thuộc hay bằng hữu, càng không đến quấy quả thế gia môn phái chi cả, hai người cứ thế đi theo lộ trình đã định, nhưng chặng đường vốn dĩ chỉ cần nửa tháng lại đi mất những một tháng mới đến nơi. Suốt dọc đường, những khi ngẫu nhiên cắm trại trong rừng, ngủ lại trong xe ngựa hay ngủ ngay ngoài trời thì Lý Tùng Tử đều cực kỳ mệt mỏi tựa đầu vào cánh tay rắn chắc hoặc ôm bụng Thảm Lục Tửu mà ngủ, ngủ một giấc thật an ổn giữa bầu trời đầy sao.

Cái gọi là cực kỳ mệt mỏi còn không phải là do kẻ vai áp má nữa sao?

Nếu nói như trong thi ca thì là “Dã hữu mạn thảo, linh lộ nương nương, hữu mỹ nhất nhân, uyển như thanh dương, giải cấu tương ngộ, dữ tử giai tang.”, còn nói trắng ra là cực kỳ dửng dưng vì đã có can đảm đánh dã chiến, đúng theo dạng “người làm cứ làm, ông trời trên cao cứ thế mà nhìn xuống”... (xấu hổ quá!)

Đồng hoang cỏ dại

Lộ vắng dặm sương

Mỹ nhân hiện diện

Đẹp tựa thanh dương

Tình cờ tương ngộ

Hòa hợp sắc cảm

Lý Tùng Tử mỗi lúc một thay đổi, đối với tình hình như thế không hề liệu mình chống cự (mà dù có chống cự cũng không được). Mặc dù hắn vẫn sĩ diện cố phản kháng một chút, nhưng nhìn qua lại giống như là làm bộ chối từ mà thật ra là đang hoan nghênh vậy.

Một khi đã trở lại Hoa Tín sơn trang thì bọn họ không thể tùy tâm sở dục thân thiết với nhau, nên Thảm Lục Tửu không muốn lãng phí khoảng thời gian này. Vì thế y không thèm đeo cái mặt nạ quân tử làm gì, cứ thế ăn sạch sẽ món ngon mang tên Lý Tùng Tử, đêm nào cũng ăn, ăn mãi không thể ngừng, hành hành hạ hạ tiểu tử kia đến chết đi sống lại không thôi.

Cũng bởi thế mà một ngày của Lý Tùng Tử trừ bỏ chuyện ăn uống vệ sinh, thì đại bộ phận là bị Thảm Lục Tửu ôm vào lòng say giấc, những lúc thần trí thanh tỉnh chẳng được bao nhiêu. Đến khi hắn nhớ tới việc phải tức giận kháng nghị thì lại bị đè ra nhấm nháp, thế là bên cạnh những tiếng mắng mủi lại kèm theo những tiếng rên rỉ kinh suyễn, lâu thật lâu, thậm thật thắm.

Lý Tùng Tử thật sự hoài nghi, rằng có khi bọn họ còn chưa đến được Hoa Tín sơn trang thì hắn đã đạn tấn cung tuyệt, tinh tấn nhân vong mà chết mất rồi...

Sự cảm thú của Thảm đại công tử thì tăng tiến theo cấp số nhân, mang hết tâm sức ra khai phá dạy dỗ, nên cơ thể xuân thì mơn mớn của thiếu niên kia tựa như một đóa hoa nở rộ, diễm lệ đến kinh người, tảo mác ra một thứ hấp dẫn chí mạng. Vì thế, khi bọn hắn tìm nơi khách điểm ngủ trọ, thì chắc chắn sẽ có việc ai đẩy dùng thảm bao bọc kín từ đầu đến chân một kẻ khác rồi ôm vào theo lối cửa sau, không để cho bất kỳ người nào có cơ hội nhìn trộm cả.

Cuối mùa hạ năm ấy, bọn họ rốt cuộc cũng đến được Hoa Tín sơn trang. Sơn trang sớm đã nhận được tin Thiếu chủ trở về nên đích thân tổng quản dẫn mọi người xuống chân núi chờ nghênh đón. Từ xa, mọi người đã kiếng chân ngóng cổ chờ đợi xe ngựa của Thảm Lục Tửu từ từ tiến đến. Mọi người vừa thấy Đạp Tuyết lừng danh của y vốn chỉ dùng để cưỡi, nay biến thành ngựa kéo xe thì cảm của ai nấy đều chảy dài xuống đất. Đến khi thấy Thảm Lục Tửu đỡ khách quý của Lý gia bước ra thì nhất loạt những chiếc cảm đó đều rớt xuống lộp độp. Lý Tùng Tử mặt mày mệt mỏi, cả người hồng hào phơn phớt, ẩn chứa bên trong thứ thần thái thu hút ánh nhìn của người khác.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều giật mình nhìn đến không chớp mắt.

Thẩm Lục Tửu nhìn thấy cảnh tượng đó thì nhú mắt nhú mày, tiện tay vợ lấy áo choàng bao bọc tiểu tử kia lại, nghĩ một đằng lại nói một nẻo – “Gần đây thời tiết chuyển lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn đấy.”

Nhưng lúc ấy mặt trời đang lên đến đỉnh, mọi người đều cảm thấy nóng bức đến đổ cả mồ hôi.

“Thuộc hạ cung nghênh Thiếu trang chủ trở về. Lão phu nhân đã ở tại đại sảnh chờ người cùng Lý công tử.” – Tổng quản vừa hoàn hồn đã lập tức cung kính bẩm báo.

“Được, chúng ta sẽ đến ngay.” – Thẩm Lục Tửu nắm tay dẫn Lý Tùng Tử đi về phía đại sảnh để bái kiến tổ mẫu của mình – “Nội tổ mẫu, tôn nhi đã về đây! Vị này là Lý Ngũ công tử.”

“Văn bối bái kiến lão phu nhân.” – Lý Tùng Tử mở lời, cũng xem như là kính cẩn lễ phép. Tuy rằng trong nhà hần không có trưởng bối, hần lại là kẻ không sợ trời không sợ đất, nhưng cũng không đến nỗi chẳng biết trên dưới lớn nhỏ.

Vốn muốn giúp tiểu lưu manh tạo ấn tượng tốt với tổ mẫu nên Thẩm Lục Tửu đối với biểu hiện này của hần không khỏi trong lòng thầm khen. Hóa ra tiểu tử kia cũng có chút giáo dục khiến y kinh hỉ.

“Lý công tử, đường xa vất vả rồi.” – Thẩm Lão phu nhân hiền từ nói, càng nhìn đứa trẻ xinh xắn càng thích, thân thiết kéo hần đến ngồi sát bên, cầm tay hần mà hỏi han ân cần.

Tuy rằng hiện nay Trang chủ của Hoa Tín sơn trang là phụ thân Thẩm Lục Tửu, nhưng lão nhân gia đã ngao du sơn thủy nhiều năm chưa về. Bởi thế nên quyền hành ở sơn trang đều thuộc về Thẩm Lão phu nhân và Thẩm Lục Tửu.

Hàn huyền được đôi ba câu, Thẩm Lão phu nhân thấy Lý Tùng Tử nhuốm vẻ mệt mỏi nên sai tổng quản dẫn hần về hậu viện nghỉ ngơi. Lý Tùng Tử theo thói quen liếc nhìn Thẩm Lục Tửu, thần tình có vẻ hơi chán chờ.

“Ngoan nào, đi nghỉ ngơi trước đi. Lát nữa ta sẽ đến tìm người.” – Thẩm Lục Tửu dịu dàng mỉm cười.

“Hứ, ai cần người đến tìm chứ?” – hần nhin không được, để lộ ra bản tính rồi xoay người rời đi.

Suốt một tháng qua, đây là lần đầu tiên họ tách khỏi nhau. Một chuyến hành trình hai con người trẻ tuổi sớm hôm bên nhau không rời, hiện giờ xa nhau ngược lại có chút không quen.

Thẩm Lão phu nhân nhìn qua đã thấu hiểu tường tận, ánh mắt chợt lóe lên, trầm mặc nghĩ suy.

Thẩm Lục Tửu tiện thể cùng tổ mẫu đàm luận chuyện hợp tác cùng Lý gia để sản xuất rượu, chưa hề đề cập đến quan hệ giữa y và Lý Tùng Tử, càng không nhắc đến thỏa thuận với Lý Tùng Ngân. Thẩm Lão phu nhân tôn trọng ý kiến của cháu mình, bảo rằng việc hợp tác với Lý gia là do y tự quyết định thì cứ thế mà làm, bà sẽ không nhúng tay vào can thiệp, bởi vì bà rất tin tưởng vào năng lực xử lý của Thẩm Lục Tửu. Mẫu thân Thẩm Lục Tửu chẳng may thác sớm, y là do một tay bà nội nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành, cho nên y đối với bà luôn thập phần yêu thương cùng kính trọng.

Sau khi bàn bạc công việc xong xuôi, Thẩm Lão phu nhân chuyển sang nói việc nhà. Bà mỉm cười ý nhị bảo rằng – “Đứa trẻ họ Lý kia thật là một người khờ khạo. Người mang con người ta về đây có phải là muốn chọn làm vợ không?”

Thẩm Lão phu nhân cực kỳ tôn trọng cháu của mình, không hề ép buộc y điều gì, để cho y có được tự do của chính mình. Mà ước chừng trên đời này bà là người hiểu rõ y nhất, vậy nên dĩ nhiên bà cũng rõ tính cách cháu mình trong ngoài không đồng nhất. Chỉ cần y không phá hoại, không làm những chuyện quá thương thiên hại lý hay mất nhân tính thì bà sẽ mắt nhắm mắt mở mặc kệ y, chẳng mấy khi hỏi đến.

Nhưng hôm nay nhìn thấy y và công tử Lý gia như thế rõ ràng là không tầm thường nên bà không thể không nói bóng gió.

Đối với câu nói có phần đùa cợt của bà, Thẩm Lục Tửu giật thót người, cẩn thận hỏi dò – “Tổ mẫu, hần là một nam nhân mà.”

“Người cho tổ mẫu của người là kẻ mù hay là kẻ ngốc thế? Chẳng lẽ ta không phân biệt được đâu là nam, đâu là nữ ư?”

“Tôn nhi không dám.”

“Người cũng đã dẫn vào cửa lớn rồi, còn có gì mà không dám chứ.”

Thẩm Lục Tửu cân nhắc một hồi, quyết định không giấu giếm nữa, thẳng thắn hỏi – “Người có thể chấp nhận cháu dâu là nam nhân không?”

Thẩm Lão phu nhân yên lặng nhìn y, phần y chỉ kiên định dõi theo cái nhìn của bà, ánh mắt không hề hoảng sợ hay tránh né.

Cần gì hỏi nhiều chứ, đáp án chẳng phải đã ở ngay trước mặt rồi đấy sao?

Một lát sau, Thẩm lão phu nhân dường như bị đả bại bởi khí thế của cháu mình, thở dài một hơi rồi tắc lưỡi nói – “Ài chà, không nhận có được không? Nếu mạnh tay chia rẽ các người, người chắc chắn sẽ mang hấn rời khỏi Hoa Tín sơn trang, đánh chết cũng không chịu quay đầu về.”

“Tổ mẫu, chỉ có người mới là người hiểu tôn nhi nhất.”

“Tính tình người thế nào tổ mẫu còn không rõ ư? Người trông yên chi hồng phấn như thế, chẳng lẽ tổ mẫu không nhìn ra người thích nam nhân hay nữ nhân ư?” – Thẩm Lão phu nhân lại thở dài – “Tổ mẫu vì thế đã từng vô cùng phiền não, cũng từng suy nghĩ đến một ngày nào đó người dẫn nam nhân về nhà thì có cần đánh gãy chân người, rồi đuổi nam nhân kia đi, để các người khỏi tìm cách trốn chạy hay không.”

“Tổ mẫu...”

“Đừng khẩn trương, tổ mẫu đã nói xong đâu, cần gì hoảng hốt.” – Thẩm Lão phu nhân trêu chọc – “Nhưng đứa trẻ họ Lý kia thật xinh xắn đáng yêu, tổ mẫu vừa nhìn đã thích. Tổ mẫu suy nghĩ thật lâu, hiện giờ cũng chỉ có thể nhìn thoáng đi. Cho dù là nam nhân thì chỉ cần các người đối đãi với nhau thật tốt, tổ mẫu đây liền giúp các người thành toàn. Còn về việc nói dối tông đường, dù sao thì đường huynh của người cũng có đầy con ra đấy, đến lúc đó, chọn một đứa cho người làm con thừa tự cũng không phải là không được.”

“Tổ mẫu, người suy nghĩ so với tôn nhi còn chu đáo cẩn thận hơn, đã nghĩ đến cả những sự tình lúc cuối đời nữa.” – Thẩm Lục Tửu cười khê, lúc này mới trầm tĩnh lại.

Nguyên bản y đã chuẩn bị tâm lý dù có trở mặt cũng tuyệt đối không thỏa hiệp. Một khi chuyện xảy ra, sẽ không ai có thể buộc y thay đổi, dù cho là thân tộc cũng vậy. Ai có ngờ đâu người có địa vị cao nhất ở Hoa Tín sơn trang chẳng những không gây khó dễ, mà còn vì y suy nghĩ chu đáo. Sự biết ơn của y dành cho bà đã không còn có thể dùng hai chữ “cảm kích” để diễn tả nữa. Trên đời này không ai có được may mắn bằng y cả.

“Nhưng còn chỗ phụ thân thì...?”

“Người trước hết đừng nói gì với phụ thân người cả. Chờ phụ thân người về, tổ mẫu sẽ từ từ nói cho hắn hiểu. Chà, con cháu đều có hạnh phúc của con cháu cả.” – Thẩm Lão phu nhân liên tục thở dài.

Bà đối với Thẩm Lục Tửu không phải là cố ý dung túng hay nhượng bộ, mà là bà hiểu rất rõ tính nết của cháu mình. Nếu quả thật cùng y rầy rà sinh chuyện, y chắc chắn sẽ bỏ đi khỏi Hoa Tín sơn trang, ruộng rẫy Thẩm gia, thậm chí còn kịch liệt đoạn tình, chỉ vì muốn cùng chú nhóc họ Lý kia dắt tay nhau đến tận chân trời cuối đất thôi.

Tính cách mạnh mẽ, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích này hoàn toàn là kế thừa từ mẫu thân đã sớm quy tiên của y. May mắn sao y bên ngoài kể tục được vẻ trầm tĩnh của phụ thân, nhờ thế mang hết những âm ngoan che giấu vô cùng hoàn hảo. Lại nói tới đứa trẻ họ Lý kia gặp phải thẳng cháu ngoài sáng sửa trong đen tối nhà mình, cảm chắc là đã bị khi dễ đến thảm hại rồi, ai da, thật sự là đáng thương mà. Thẩm Lão phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại càng yêu thương Lý Tùng Tử. Một đứa trẻ xinh xắn đáng yêu như thế thì ai có thể ghét nó đây, thương còn không hết nữa mà.

Thẩm Lục Tửu hướng về phía bà tạ lễ rồi cáo lui, chạy một mạch đến chỗ Lý Tùng Tử, cước bộ thoải mái, mỗi bước chân như hoa nở đầy đường.

Hoa Tín sơn trang tương đối rộng lớn, so với phủ đệ Lý gia ở kinh thành thì lớn hơn rất nhiều, diện tích chiếm cả một đỉnh núi, sân ngoài sân trong cách nhau một quãng đường khá xa. Thẩm Lục Tửu đặc biệt dặn dò tổng quản sơn trang an bài cho Lý Tùng Tử ở gần viện tử của mình. Y vốn định để hấn ở chung một chỗ với mình, nhưng sau khi suy tính trước sau không thể không kiêng kỵ. Dù sao nhóc con kia dùng thân phận khách quý của Lý gia để đến đây, chứ không phải làm nam sủng hay luyện đồng của y mà đến. Giả như hai người cùng ở chung thì tin đồn lẫn phiền toái ắt sẽ thi nhau kéo đến, thôi thì tránh hết đi cho nhẹ chuyện. Dù rằng chính y rất thích việc khi dễ hấn, nhưng lại tuyệt đối không thể chịu đựng việc người khác khinh bạc hấn, một chút cũng không. Ai dám cùng y tranh phần khi dễ nhóc con kia, y tuyệt đối sẽ khiến cho kẻ đó phải hối hận đến xanh xám mặt mày. Cái này gọi là quan viên được phóng hỏa, nhưng dân chúng không được đốt đèn. (không phải chứ?)

Nói tóm lại, nếu đã thấy rõ tâm ý của bản thân rồi, cũng đã nhận diện được mục tiêu rồi, thì cứ thế mà làm thôi.

Sự tình phải chậm rãi, cẩn thận mà tiến hành. Đánh cá phải biết thả lưới, kiên nhẫn đợi đến thời khắc tốt nhất mới cất vó thu lưới, vậy thì mới có thu hoạch tốt, chứ không phải nhận lấy một kết quả cá chết mà lưới thì rách bươm.

Y nhẹ nhàng đẩy cửa vào, trông thấy Lý Tùng Tử vẫn còn chưa lên giường nghỉ ngơi mà đang ngồi bên cửa sổ, ngăn người nhìn ra ngoài trời, vẻ mặt có đôi chút nhàm chán.

Lý Tùng Tử nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn, sau đó lại ngoảnh đi mặc kệ. Thẩm Lục Tửu tiến đến ôm chầm lấy hấn, đặt hấn ngồi trên đùi mình, cười hí hửng chạm môi vào môi hấn, lại khẽ cọ mũi vào đôi gò má, cúi đầu cắn nhẹ lên chiếc cổ trắng nõn.

Tiểu tử kia gần đây càng lúc càng trở nên mềm mại, da thịt trắng trẻo hồng hào, đôi mắt càng như mặt hồ đọng đầy nước, bội phần đáng yêu. Mỗi khi y nhìn hấn đều muốn ghé môi cắn một cái, thậm chí là mang hấn ra ăn. Y đối với việc mình có thể nuôi dưỡng hấn tốt như thế cảm thấy vô cùng thành công.

Người chăn nuôi mắt nhìn thấy lợn mình nuôi ngày một béo tốt thì cứ hay thích sờ vào gáy nó, ở ngay tại đó xoa tới xoa lui, ước lượng cân nặng của nó. Thẩm Lục Tửu xem chừng cũng gần giống vậy, mà lợn y nuôi chắc chắn là một chú lợn nhỏ được yêu thích nhất trên đời. Lý Ngũ gia đương nhiên là không béo, nhìn tổng thể vẫn là một con thú nhỏ, vậy nên chỉ sờ một chút đã đàn hồi lại, độ co giãn dễ đến mười phần cơ, lông mao cũng vừa đủ, so với trước kia thì mượt mà hơn. Da dễ hấn lại hồng hào, đáng vẻ nhu thuận, dù là ôm hay là sờ thì cũng vô cùng thoải mái, cảm giác cực kỳ dễ chịu.

“Cọ cái gì vậy? Người là chó đấy à?” – Lý Tùng Tử theo thói quen đẩy đầu y đi, nghĩ muốn tìm cách để y rời khỏi mình – “Hứ, người mới rồi đã ăn mấy cân đường hay sao mà lại cười ngọt ngào như thế? Gớm đến chết được! Không được cắn! Mau rút đi!”

“Ta mang người đến uống rượu xem một chút nhé.” – Thẩm Lục Tửu lại hôn môi hấn, mặt mày rạng rỡ như hoa nở, vô cùng tuần nhã.

“Ừ, tốt!” – hấn tuy rằng chẳng hề có mấy hứng thú, nhưng quả thật nhàn rồi cũng sinh chán nản. Hơn nữa, Thẩm Lục Tửu không giống như trước đây cùng mình tranh cãi tới lui, cho nên hấn thông minh chọn lựa cái gì cũng bảo tốt, chỉ cần y nói thì đều tốt cả.

Hứ, thật ra chẳng có chút gì là tốt cả, nhàm chán muốn chết ấy.

Lý Tùng Tử có khi thật sự muốn lăn lộn trên mặt đất để ăn vạ, ví dụ như để tranh cãi rằng cái này hoàn toàn không phải là bánh đường. Hấn thật sự muốn xem mình có thể giận tên Thẩm hỗn đản đang biến thành ông ba phải kia không, tốt nhất là có thể cùng y nháo một trận.

Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể tưởng tượng rằng nếu Lý Tùng Tử thật sự làm thế, thì Thẩm Lục Tửu nhất định sẽ bày ra vẻ mặt sủng nịch, cười một hơi rồi bảo – “Ngoan nào, ta lập tức sai người đi mua bánh đường thật về cho người ăn.”

“Ngoan cái đầu ông nội người ấy! Cái gì cũng ngoan thế? Ta nếu mà ngoan theo lời người nói thì cho ta đổi sang họ người đi, từ giờ sẽ gọi ta là Thẩm Tùng Tử ấy... Ừa, mà khoan..., như thế thì giống mang họ chồng thế...? Bỏ đi, phải nói là ba chữ Lý Tùng Tử sẽ phải viết ngược mới đúng.”

Nhưng Lý Tùng Tử dù trong lòng vẫn như trước thích nghịch ý bất tuân, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn theo Thẩm Lục Tửu đến xưởng rượu, hy vọng sẽ tìm thấy việc gì vui vẻ. Dù sao thì hắn cũng chẳng muốn cả ngày bị tên cầm thú kia đặt ở trên giường đưa tới đẩy lui chẳng chịu ngừng.

Xưởng rượu được đặt tại một khe núi, đi từ xa đã có thể ngửi thấy hương rượu nồng đậm, từng nhánh cây ngọn cỏ trong núi tựa hồ đều được ướp men rượu, chỉ nhìn thôi cũng đủ để ngất ngây rồi.

Thẩm Lục Tửu khẽ gật đầu với các thủ vệ gác trước xưởng, dẫn Lý Tùng Tử tiến vào. Ở bên trong là một gian phòng có bài trí bàn lớn đặt rất nhiều công văn của xưởng. Và những người ở đây đương thảo luận việc gì đó, liền đứng dậy hành lễ – “Thiếu trang chủ!”

“Ngũ gia!” – có ba người hướng về phía Lý Tùng Tử mà thủ lễ.

“Nhị Hoa, là người sao?” – Lý Tùng Tử thấy có người quen thì vừa mừng vừa sợ, cả người run lên bần bật, sôi nổi hơn hẳn.

“Đại gia phái tiểu nhân mang theo hai vị sư phụ chuyên ủ rượu đến đây học hỏi phương pháp ủ rượu của những người này.” – thanh niên nho nhã tên gọi là Nhị Hoa đáp. Người này thân mình đơn bạc có đôi chút yếu đuối.

“Các người đến từ bao giờ thế?”

“Dạ, đã đến từ nửa tháng trước rồi ạ.”

“Chà, đi nhanh quá nhỉ, bên phía ta đi những một tháng kia.”

Nhị Hoa ngoài mặt cười cười, trong bụng sớm đã tỏ tường mọi sự.

Nói đến các thuộc hạ đắc lực trợ giúp Lý Tùng Ngân trong việc kinh thương thì có bốn người, ấy là Đại Vinh, Nhị Hoa, Tam Phú, Tứ Quý. Bốn người này chuyên phụ trách quản lý sản nghiệp của Lý gia. Dĩ nhiên chắc chắn rằng lão Đại nhà họ Lý sẽ không thể mang việc làm ăn và chính sự giao cho Tiểu Ngũ ngốc nghếch, nhưng lại để cho một trong bốn vị quản sự đến đây, bấy nhiêu đủ để thấy hắn coi trọng chuyện này như thế nào.

Thẩm Lục Tửu thấy Lý Tùng Tử cùng người nhà hắn trò chuyện có vẻ hứng thú thì cảm thấy hài lòng, bèn quay sang cùng vị sư phụ chuyên ủ rượu đàm luận phương pháp chưng cất ra một loại rượu màu tím.

Muốn chưng cất ra rượu màu tím không có cách nào khác ngoài việc lấy những loại quả chín mọng có màu tím làm nguyên liệu chính, tỷ như quả nho. Sau khi ủ ra thành màu hồng có hơi ánh tím thì phải thêm một số nguyên liệu phụ trợ khác thì mới có thể tạo thành một màu tím thật sự[3]. Nhưng quả nho vốn là thứ quả sinh trưởng ở Tây Vực, tại Đại Thiệu chẳng có mấy nơi gieo trồng. Huống hồ đây không phải là việc chưng cất bình thường, mà là thứ rượu tượng trưng cho Lý Tùng Tử, nên hương vị cũng phải có những nét tương đồng như chính con người hắn.

Hơn nữa, còn phải trong một khoảng thời gian ngắn chưng cất hoàn tất.

Bình thường, việc ủ rượu lấy năm làm khoảng thời gian mà tính, ngắn thì hai, ba năm, dài thì mười năm. Mà Thẩm Lục Tửu tuyệt đối không thể chờ lâu đến nhường ấy.

Có một vị sư phụ từng ra vùng quan ngoại học hỏi cách chưng cất rượu bảo rằng, ở Tây Vực có một loại rượu được ủ trong thời gian ngắn, chỉ trong vòng từ hai đến ba tháng là có thành phẩm. Sau một hồi thảo luận, y quyết định sử dụng phương pháp mới, phái người thu mua nho, cũng định ra năm loại nguyên liệu phối cùng, chưng cất thử ba vò.

Bên này thảo luận vừa xong thì bên kia cũng đã hàn huyên được cả một lúc lâu. Thẩm Lục Tửu lấy đến hai chén rượu, đưa một chén cho Lý Tùng Tử, bảo – “Đi thôi, ta dẫn người đi thưởng thức rượu của Hoa Tín sơn trang.”

Lời vừa dứt thì mọi người ai nấy đều kinh ngạc, phần y chỉ nắm tay kéo Lý Tùng Tử đi. Lý Tùng Tử giằng khỏi tay y không được bèn kêu lên – “Không, ta không uống rượu.” – đáng tiếc là không có cách nào kháng cự được. Lôi lôi kéo kéo hồi lâu trên một con lộ ngắn, hai người tiến vào một sơn động.

Thẩm Lục Tửu thấp sáng ngọn đèn, ánh sáng lung linh tỏa tràn trong sơn động, khiến Lý Tùng Tử thoảng chốc mở tròn to hai mắt, cảm thấy vô cùng bất ngờ trước cảnh tượng đồ sộ nơi ấy. Hai bên vách núi được khoét rỗng tạo thành nơi chứa những vò rượu, sứ có, sành có, thùng gỗ có, kéo dài đến sâu tận bên trong. Xem ra kho rượu của Hoa Tín sơn trang quả thật danh bất hư truyền.

“Loại rượu này gọi là Đường Quán Tử[4]. Nào, mau uống thử xem.” – Thẩm Lục Tửu mở một vò, dùng loại muôi chuyên để thử rượu múc một ít, đổ một nửa vào chén của Lý Tùng Tử, nửa kia đổ vào chén của mình.

“Người nghe không hiểu tiếng người à? Ta không uống rượu.” – hần nhú mày hờn dỗi, cự tuyệt không uống. Nhưng rồi hương rượu thoang thoảng dẫn lên mũi đã hấp dẫn hẳn. Một kẻ hảo ngọt như hẳn thật khó có thể từ chối một thứ ngọt như đường thế này.

Thẩm Lục Tửu ngửa mặt uống cạn chén rượu của mình nhưng lại không nuốt vào, mà thỉnh thoảng lại kéo cằm Lý Tùng Tử dán sát vào môi mình, mang toàn bộ rượu từ trong miệng đẩy qua miệng hắn.

“Ừm...” – Lý Tùng Tử cầu nhàu kêu lên, hương vị ngọt ngào của rượu vừa chảy qua khỏi yết hầu thì bên trong dạ dày đã có một cỗ hỏa nhiệt trỗi dậy.

“Uống có ngon không?” – Thẩm Lục Tửu vươn lưỡi liếm những giọt rượu còn vương nơi khóe miệng nhỏ nhắn – “Một khi đã uống rượu thì sẽ không dừng được. Lý Tùng Tử, mau cho ta xem người rốt cuộc có thể uống được bao nhiêu nào.”

Lý Tùng Tử tức giận đẩy môi y ra xa, quệt mép mẩn – “Y như nước đá ngựa vậy, khó uống muốn chết.” – nhưng trong lòng thì gào thét rằng – “Ngon quá đi! Sao lại có thứ rượu ngon đến vậy chứ?”

Lòng nghĩ một đằng mà miệng nói một nẻo, tay lại càng là một hướng khác nữa. Hắn kháng cự không được bèn bưng chén rượu của chính mình lên uống cạn, sau đó mạnh miệng nói – “Hừ, thật là khó uống!” – Ngọt quá, ngọt quá!

Thẩm Lục Tửu khẽ cười, bắt đầu chọn lấy một vò rượu khác, tiếp tục múc đổ vào chén của Lý Tùng Tử.

Lý Tùng Tử miệng nói ghét nhưng tay vẫn không ngừng nâng chén, quả nhiên là không cách nào có thể dừng, càng uống càng hăng.

Người bình thường chỉ có thể uống được đến một phần ba chiều dài sơn động sẽ không còn cách nào chống đỡ, say đến càn khôn túy lúy, kẻ tửu lượng tốt nhất cũng chỉ có thể chống đỡ đến hai phần ba mà thôi, người đến được nơi tận cùng lại càng ít. Thẩm Lục Tửu chính là một trong số ấy, và y đang mong chờ Lý Tùng Tử cũng sẽ chiếm một vị trí trong ấy.

Lý Tùng Tử uống đến một phần ba sơn động thì bắt đầu say, uống đến hai phần ba sơn động thì đã tự mình lảo đảo, khi tiến càng đến gần nơi tận cùng thì cả người ngật ngưỡng. Nhiều năm trước hắn từng say một lần, nhưng chưa đến mức say như chết.

“Đây là Lao Nguyệt, là rượu tiến cống của Hoa Tín sơn trang.” – Thẩm Lục Tửu tuy rằng cũng uống, nhưng lý có lý không, quá nửa là đưa cho Lý Tùng Tử. Trong lòng y không khỏi tán thưởng tửu lượng kinh người của tiểu tử này.

Vàng sáng từ ngọn đèn dầu khẽ lướt qua, ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như ráng chiều, sóng quang nơi đáy mắt trong suốt như pha lê, đầu lưỡi phấn hồng khẽ đưa chuyển liếm đôi bờ môi, dáng người say rượu đầy thỏa mãn, lộ ra vẻ vừa tiên diễm vừa đáng yêu vừa hấp dẫn.

Thẩm Lục Tửu nhấp nước bọt, dục vọng bất giác trỗi dậy. Đối với Lý Tùng Tử y luôn có những ham muốn vĩnh viễn không thể lấp đầy, dù là ở bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào cũng có thể kích thích y một cách mãnh liệt.

Nhưng rồi y cố nén xuống, múc thêm một muôi khác – “Đây là Sầu Ngọc, là loại rượu tượng trưng cho ta, là một thứ rượu màu xanh biếc.”

“Á... rượu màu xanh ư... người cũng có thể uống thứ này sao... Á... a...” – Lý Tùng Tử tiếp tục chầm chọc, ngôn từ ba lấp lất bấp chằng nên lời, nhưng rồi vẫn uống cạn.

“Uống có ngon không?”

“...” – hẳn hoàn toàn lặng yên.

“Sao lại chẳng nói lời nào thế?” – cuối cùng cũng say rồi sao? Thẩm Lục Tửu ôm hẳn vào lòng, ngực áp sát vào ngực, tránh để cho hẳn té ngã.

“Ngon...a... ngon lắm...” – hẳn ngong nghịu lắm lắm, mãi hồi lâu sau mới nói thành tiếng – “Ồ... ngon quá!... Sao lại ngon đến vậy chứ?... Nào, một chén nữa đi...Ồ...ô...”

Thẩm Lục Tửu nghe thấy tiếng khóc, vội vã nâng mặt hẳn dậy, thấy hẳn đang nước mắt lưng tròng, từng giọt lệ, từng giọt lệ tuôn trào khỏi khóe mắt, khiến gương mặt đỏ ửng sưng nước.

Hóa ra nguyên nhân thật sự khiến Lý Tùng Tử không uống rượu bao giờ chính là một khi uống thì sẽ khóc, mà khóc thì sẽ không ngừng, cứ thế vừa khóc, vừa nói liên miên bất tận những lời loạn thất bát tao.

Thẩm Lục Tửu im lặng lắng nghe những lời hẳn nói, cuối cùng cũng đã hiểu đôi ba phần

“Ồ ô... họ Thẩm kia, người là cái đồ hùng lão tử... – Ta đời này chưa bao giờ sợ ai như thế cả. Người cút xuống địa ngục đi... – Ô ô... Người là một kẻ điên, hại ta sợ muốn chết luôn... – Người là cái đồ biến thái vương bát đần, ta ghét người lắm... – Mông ta đau quá, nhưng ta thật sự thoải mái muốn chết... – Ô ô... Ta còn cho rằng bản thân thật sự sẽ chết, ai ngờ đâu rốt cuộc lại thích đến vậy chứ... – ô ô...”

Thẩm Lục Tửu miệng cười toét đến mang tai, kèm lòng không dặng, cúi đầu áp sát môi vào chiếc miệng nhỏ nhắn kia, nuốt lấy toàn bộ những tiếng khóc đáng yêu của hẳn, dùng sức gắt gao ôm chặt lấy hẳn, chỉ muốn mang chính mình tiến vào bên trong cơ thể hẳn, để cả hai hòa lại làm một, vĩnh viễn không bao giờ tách ra nữa.

Ngọn đèn trên cao kia chậm rãi leo lét dần, ánh sáng duy nhất cũng lặng lẽ lụi tàn.

[1]hạ thủ lưu tình: xuống tay có nương tình.

[2]ô long hắc điểm: ý chỉ sự việc xảy ra ở một nơi xấu xa.

[3]chú thích này là để giải thích vì sao trong số lễ vật thách cưới, Lý Tùng Ngân lại đòi hỏi phải có một loại rượu màu tím. (tiếp trang sau)

Như chúng ta đều biết, rượu vang thường được chưng cất từ quả nho mà thành, và nhiều người cho rằng nho có màu tím thì sẽ dễ dàng ủ được loại rượu có màu tím. Trên thực tế thì cho dù là nho tím thì cũng chỉ có thể ủ ra rượu có màu đỏ huyết dụ, đỏ đô mà thôi. Vậy nên, việc Thẩm Lục Tửu có thể ủ thành một loại rượu màu tím, thì ấy chính là một báu vật hồng biểu lộ chân tình mà y dành cho Lý Tùng Tử.

Nói thêm về việc chưng cất rượu. Hiện nay trên thế giới, nổi tiếng nhất về rượu vang phải nói đến Pháp, đặc biệt là vùng Bordeaux. Rượu vang hiện giờ có ba loại, đỏ, trắng và hồng, vang trắng sẽ được dùng chung với các món hải sản hoặc thịt trắng (như thịt gà, thịt vịt...), còn vang đỏ sẽ được dùng chung với các loại thịt đỏ (như thịt bò, heo, cừu...). Về cách chưng cất thì nhìn chung có năm giai đoạn:

1. Ép nước: với vang trắng thì trước khi ép sẽ lột hết vỏ, với vang đỏ thì sẽ giữ phần vỏ lại ủ chung, sau đó mới vớt ra, riêng với vang hồng sẽ ngâm cùng vỏ trong vòng 12-36h rồi vớt ra.

2. Lên men: giai đoạn này sẽ để phần đã ép lên men

3. Phá thùng: Dồn rượu đã được lên men sang một thùng khác

4. Lọc hết phần cặn còn sót lại.

5. Đóng chai. (trang sau)

Các giống nho để chưng cất rượu khá đa dạng, nhưng giống nho tốt nhất để làm rượu trắng là Chardonnay, còn rượu đỏ là Cabernet – Sauvignon, ngoài ra còn có một số giống nho đỏ khác như Merlot, Pinot Noir...

Mỗi loại rượu vang thì có cách phục vụ và nhiệt độ phục vụ riêng, vang đỏ sẽ được uống ở nhiệt độ 16-180C, vang trắng và hồng thì ở nhiệt độ 8-120C, vậy nên khi trước khi uống thì vang trắng và vang hồng sẽ được ướp lạnh.

Dĩ nhiên, không phải loại rượu nào cũng được làm từ nho mà còn từ nhiều thứ khác như tinh bột khoai tây (Vodka), thảo dược và tinh dầu cô đặc (Tequila), đường mía (Rhum), lúa mạch (Whisky), trái cây (Liqueur).

Còn nếu nói về rượu của Trung Quốc thì càng có nhiều loại hơn, ví dụ như Mao đài tửu, Thiệu Hưng nữ nhi hồng, Thiệu Hưng trạng nguyên hồng, Trúc điệp thanh, Mai quế lộ, Bách thảo tửu, Bồ đào tửu, Ngũ gia bì... Về quy trình chưng cất thì vô cùng phức tạp, có loại phải trải qua 8 lần chưng cất mới ra được thành phẩm như Mao đài tửu.

Rượu của người Trung Quốc chia làm hai loại là Bạch tửu và Hoàng tửu. Bạch tửu chế tạo bằng cách chưng cất, độ cồn trên 30%, thường được hâm nóng trước khi uống nên còn gọi là thiêu tửu. Bạch tửu không tốt cho sức khỏe bằng hoàng tửu. Hoàng tửu chế tạo bằng cách lên men, có độ cồn dưới 20%, có thể chưng cất thành bạch tửu. Các tỉnh Chiết Giang, Phúc Kiến, Sơn Đông, Thiệu Hưng rất nổi tiếng về hoàng tửu.

Ngũ cốc làm rượu không giống nhau: miền Nam dùng gạo nếp; miền Bắc dùng lúa mì, đại mạch, cao lương hoặc hỗn hợp ngũ cốc. Ngoài ra, còn dùng nho (bồ đào), lê, cam, trái vải, sơn tra, mía v.v... Nước rất quan trọng vì nó góp phần vào sự lên men. Men rượu gọi là khức bính hay tửu dược. Hương vị riêng của rượu còn tùy thuộc độ kiềm của nước. Người ta dùng thêm một số thảo dược để tạo màu và hương vị đặc trưng. Loại rượu thảo dược có thể dùng làm gia vị nấu ăn. (tiếp trang sau)

Trên đây chỉ là một ít kiến thức về rượu mà người edit học hỏi được, chứ về thể giới rượu nói chung thì bao la bạt ngàn mà người edit kém cỏi không thể nào hiểu biết hết.

[4] Đường Quán Tử: nguyên nghĩa là bình đường, ở đây tên rượu là biểu thị tính chất của loại rượu ngọt như đường này.

9. Chương 9

“Tiểu tử kia, ta rất thích ngươi.” – lời lẽ nỉ non trầm thấp, hòa cùng sắc màu đen như nhung của bóng tối.

“Ô... sao ngươi lại thích ta?... Ô ô... ngươi đi thích lợn đi, không cần thích ta đâu... &%\$#@...”

“Nhưng ngươi đáng yêu hơn lợn.”

“Ô ô... ngươi thích ta nhưng sao lại ác thế chứ? ... %\$#@ ... Ân.... ngô...”

“Tiểu tử kia, ngươi thật sự rất đáng yêu. Ta nhìn không được.”

“A... nhanh lên... nhanh một chút... a... ta phải... ta phải...”

“Ngươi muốn cái gì? Mau nói cho ta biết đi!”

“Ta muốn ngươi tiến vào... A... đúng đúng, là như vậy đó... A a...”

“Tiểu tử kia, ta rất thích ngươi.”

“A... ta còn muốn mà, ngươi nhanh một chút đi... A a...”

“Tiểu tử kia, ngươi có thích ta không?”

“Ừ, ... đừng có ngừng lại chứ...”

“Tiểu tử kia, ngươi có thích ta không?”

“A... ngươi mau chuyển động đi chứ... Ô...”

“Tiểu tử kia, ngươi có thích ta không?”

“Ô ô... có, có thích mà! Nhanh lên đi... A...”

“Có thể ở bên ta cả đời không?”

“Được, có thể!... A...”

“Là cả đời bên nhau đấy! Ta không cho ngươi cơ hội đổi ý đâu.”

“Ừ,... nhanh nữa đi,... sâu hơn nữa... A a... ta muốn chết! Ta muốn chết! A a a——”

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia, ta rất thích người ... rất thích người ... rất thích người ... rất thích người...”

Lưu quang dịch thế, thiêu hoa thông thông

(Năm tháng lặng lẽ dần trôi

Cảnh xuân tươi đẹp vội chi trở mình)

Lý Tùng Tử rời nhà vào giữa tiết hạ sang, chớp mắt đã là thu tàn.

Trong suốt thời gian đó, Lý Tùng Tử đối với việc chưng cất rượu sinh ra hứng thú rất lớn. Ban đầu chỉ là nhàn rỗi không việc gì làm bèn đến xem Thẩm Lục Tửu và mấy vị sư phụ làm việc. Rồi nhàm chán sinh ra tâm tình dâng trào, cuối cùng thì tìm lấy sách vở về chưng cất rượu mà xem. Thẩm Lục Tửu thấy thế liền tự mình kiên nhẫn dạy hắn, vô tình phát giác ra hắn đối với việc ủ rượu rất có thiên phú, năng lực học tập vô cùng tốt, học một có thể suy ra ba. Y vốn tưởng rằng hắn suy nghĩ đơn giản, đầu óc trì độn, cả ngày hết ăn rồi lại nằm, bởi vậy cái nhìn đối với hắn có vài phần khác xưa, cho phép hắn được tha hồ nghịch ngợm ở xưởng rượu.

“Chưng cất rượu xem chừng so với uống rượu thì chơi vui hơn nhiều” – Lý Tùng nói thế rồi mỗi ngày bưng bưng khí thế theo Thẩm Lục Tửu đến xưởng chơi, lại còn hòa hợp với các vị sư phụ một cách hiếm thấy. Hắn không hề khi dễ người ta, dù rằng đôi khi không tránh khỏi “đánh chết cái nét không chừa”, buông lời trêu ghẹo ác miệng. Nhưng mọi người đều cho rằng đó là do tính tình trẻ con nên cười cười bỏ qua.

Và cũng bởi vì Hoa Tín sơn trang nhân khẩu đông đúc nên việc hai người lén lút thân mật thật sự rất thiếu không gian và thời gian. Thẩm Lục Tửu chỉ có thể nhân lúc ban đêm rón ra rón rén lên vào viện tử của Lý Tùng Tử, trái trổn phải né tai mắt của mọi người. Còn lúc ban ngày thì càng chỉ có thể tránh ánh mắt người khác để hôn nhẹ lên môi hắn, khẽ nghe thấy tiếng người hoặc thanh âm nào liền lập tức tách ra hoặc ôm thật nhanh, rồi thở dốc nhẹ nhõm.

Như thế này mà không gọi là yêu đương trộm thì gọi là gì đây?

Nhưng lại có một số điều mờ ám mà Thẩm Lục Tửu không hề kiêng kỵ, ấy là nắm tay Lý Tùng Tử, vuốt tóc hắn, giúp hắn gấp thức ăn hay thổi thức ăn nóng, vì hắn mà chọn những thứ hoa quả ngon, dùng tay hoặc tay áo lau hai gò má hắn. Đây đều là những cử chỉ mà chỉ giữa vợ chồng son mới có, khiến mọi người xung quanh dần dần quen với việc Lý Tùng Tử trong lòng y là rất đặc biệt, không cần ám chỉ gì cũng đủ hiểu.

Hơn nữa nhóm các sư phụ mỗi ngày trông thấy, lúc đầu còn ngạc nhiên, sau cũng xem như bình thường, thậm chí có khi còn mang ra trêu ghẹo nữa. Tỷ như nếu không thấy Lý Tùng Tử đâu, liền quay sang hỏi Thẩm Lục Tửu – “Thiếu trang chủ, vợ bé nhỏ của người hôm nay sao không cùng người đến vậy?” – một người khác sẽ tiếp lời rằng – “Vợ bé nhỏ gì chứ? Phải kêu là Thiếu trang chủ phu nhân mới đúng.” – Mọi người ai nấy đều cười vang, Thẩm Lục Tửu thì không bác bỏ một cách rõ ràng, cũng không cho rằng đó là hành vi ngang ngược vô lễ, thậm chí còn cùng bọn họ nói nói cười cười, long tâm đại duyệt[1].

Một thời gian sau, đêm trước hôm bọn người Nhị Hoa phải quay về kinh thành, Thẩm Lục Tửu bày một bàn tiệc rượu tiễn biệt, mời tất cả mọi người cùng dự. Khi ấy rượu và thức ăn đã được dâng lên nhưng Thẩm Lục Tửu và bọn họ cứ mãi trò chuyện, chẳng ai chịu ăn cả. Lý Tùng Tử nhà chúng ta không thể nén nhịn cơn đói hơn nữa, thấy ai cũng không buồn động đũa, bản thân lại không thể mặt dày ăn trước, đành phải dùng tay khều nhẹ lưng Thẩm Lục Tửu, ý bảo y mau mau dùng cơm thôi.

Ấy thế mà Thẩm Lục Tửu lại chộp lấy ngón tay búng bình của hắn, ngay trước mặt bao nhiêu người khê khàng cắn một cái, mắng yêu rằng – “Đừng nghịch nữa, sẽ dùng cơm ngay thôi mà.”

Cả một gian phòng bất giác yên ắng như mùa đông vắng bóng ve sầu.

Lý Tùng Tử ngốc nghếch không nhìn ra sự khác lạ của mọi người, chỉ tức giận mắng ngược lại – “Sao người lại cắn ta?”

Thẩm Lục Tửu mỉm cười đáp – “Bởi vì cắn người rất ngon.”

Những người có mặt ở đây đều trợn mắt nhìn nhau xấu hổ, lòng thầm nghĩ hai kẻ này thật sự rất trắng trợn, dám ở trước mặt người khác làm mấy trò khó coi này, đến một chút ngượng ngùng cũng chẳng có.

Thẩm Lão phu nhân vội vàng ho khan vài tiếng rồi bảo – “Nào, tất cả mau ăn đi!”

Kể từ giây phút ấy, mọi người ở Hoa Tín sơn trang đều hiểu rõ Lý Ngũ công tử không chỉ là khách nhân mà có đến tám chín phần là tình nhân của Thiếu trang chủ... Và thế là những thanh âm tan nát cõi lòng khắp từ trong ra ngoài Hoa Tín sơn trang vang lên không ngừng.

Nhưng dù vậy, Lý Tùng Tử lại không hề nhận ra sự ngụ ý của Thẩm Lục Tửu, càng không có bất kỳ chủ động nào. Cho dù khắp thiên hạ đều rõ, nhưng muốn hắn thừa nhận thì chi bằng cho hắn một nhát đao còn thống khoái hơn.

Từ ngày vị khách nhân quý giá này đến Hoa Tín sơn trang, cuộc sống của hắn trở nên vô cùng náo nhiệt tuyệt vời, ngoại trừ đôi khi cùng Thẩm Lục Tửu gây nên những cảnh tượng gà bay chó sủa, thì hàng ngày cũng coi như trôi qua sóng êm gió lặng. Còn Thẩm đại công tử thì vẫn như trước cứ trêu đùa hắn, cùng hòa thuận vui vẻ, chơi mãi chẳng biết mệt. Dưới sự chăm sóc cẩn thận ở nơi này, Lý Tùng Tử mau chóng thích ứng với cuộc sống mới, trí óc cũng sớm bị việc chưng cất rượu thu hút, vậy nên tất cả mọi ý nghĩ trả thù Thẩm Lục Tửu hết thảy đều bị quăng ra sau gáy, cũng không mấy hứng thú với việc phá làng phá xóm. Xem chừng, hắn bây giờ so với khi xưa càng thú vị hơn.

Thật sự mà nói thì hắn cũng không dám quá sức kiêu ngạo. Hoa Tín sơn trang là danh môn chốn giang hồ, bất luận là nam phụ lão ấu thì ai cũng có vài ba tuyệt kỹ, nói không chừng đến cả một ả nha đầu trong trù phòng hắn cũng đánh không lại nữa là. Mà mỗi người trong số họ ai cũng xem hắn như bảo bối, che chở còn không hết thì nói gì đến đánh, đánh hắn họ sẽ đau lòng lắm.

Ngày cứ thế trôi qua, nhưng Lý Tùng Tử dù sao vẫn không thể tránh khỏi tưởng nhớ đến thân nhân, thế là hắn bắt đầu cùng người nhà thư đi tin lại. Đôi lúc cũng chỉ đơn giản là thuật lại chuyện hàng ngày hoặc mách họ rằng Thẩm Lục Tửu lại khi dễ hắn nữa. Cuối thư bao giờ cũng không quên dặn họ đừng lo lắng cho hắn, vì hắn sống rất tốt.

Thu về chưa được mấy độ thì Lý Tùng Ngân biên thư đến bảo rằng – “Tiểu Ngũ, mấy hôm nữa đại ca sẽ đến thăm đệ.”

Tin tức này khiến Lý Tùng Tử hưng phấn mãi không thôi. Hắn nghĩ thẩm đại ca hắn là đến để dẫn hắn về nhà. Dù sao thì hắn đến đây cũng lâu rồi, mà bọn Nhị Hoa cũng đã về rồi, vậy có lý gì hắn phải tiếp tục lưu lại chứ.

Nhưng nghĩ đến việc về nhà thì hắn lại không thể nén được một tiếng thở dài. Là luyện tiếu ư?

Hắn luôn tự nhủ rằng mình không phải luyện tiếu Thẩm Lục Tửu mà là luyện tiếu số rượu hắn đã ủ, hắn còn chưa nếm thử số rượu ấy mà. Chà, khi nào về nhà, chắc chắn phải mang số rượu ấy theo cùng mới được.

Một ngày kia, Thẩm Lục Tửu dẫn đến một vị sư phụ chuyên may y phục, bảo với Lý Tùng Tử rằng – “Nhóc con kia, lại đây đo thân người nào. Ta giúp người may y phục mùa đông.”

Hoa Tín sơn trang tọa ở phương Nam, khí hậu mặc dù so với kinh thành ở phía Bắc có phần ẩm áp hơn, nhưng sau khi vào thu thì tiết trời cũng dần trở lạnh.

“Ta không cần may y phục mùa đông đâu. Đại ca của ta bảo rằng mấy hôm nữa sẽ đến đây. Đến lúc ấy ta sẽ cùng đại ca trở về nhà mà.” – Lý Tùng Tử không giấu được vui sướng mà chối từ.

Ánh mắt của Thẩm Lục Tửu thoáng hiện nét buồn, nhưng rồi vẫn ôn hòa đáp – “Thời tiết lạnh đấy, vẫn là nên chuẩn bị trước thì tốt hơn. Nhớ đâu đại ca của ngươi đến trễ thì ngươi vẫn có y phục mùa đông để mặc.”

“Ừ!” – Lý Tùng Tử nhanh chóng bị thuyết phục.

Đợi cho vị sư phụ kia rời đi, Thẩm Lục Tửu bèn kéo Lý Tùng Tử đến gần, ôm chặt hắn vào lòng mình.

“Mau thả ta ra! Giữa ban ngày ban mặt không sợ người khác nhìn thấy à?” – Lý Tùng Tử vội vàng đẩy y ra.

“Vậy thì cứ để cho họ nhìn đi!” – Thẩm Lục Tửu vác hấn lên.

“Á, mau thả ta xuống!” – Lý Tùng Tử cả kinh hét lên.

Thẩm Lục Tửu không thả hấn xuống, càng không chú ý đến ánh mắt mọi người, đi một mạch trở về tiểu viện của mình. “Tiểu tử kia, người đã đáp ứng sẽ cùng ta bên nhau cả đời. Vậy nên ta sẽ không để người rời khỏi ta, người dù chỉ là nghĩ cũng đừng hòng.”

Những lời ước hẹn trọn đời bên nhau kia Lý Tùng Tử căn bản không hề nhớ gì cả. Lúc ấy hấn say đến túy lúy căn khôn, làm sao còn nhớ bản thân mình đã nói những gì chứ.

Thẩm Lục Tửu ném hấn lên giường rồi nằm đè lên người hấn. Y muốn làm gì không cần nói thì ai cũng biết cả.

“Người tự dưng sao lại nổi điên lên vậy?” – Lý Tùng Tử giận dữ giãy giụa.

“Tiểu tử kia, người vẫn không muốn cùng ta bên nhau ư?” – Thẩm Lục Tửu níu chặt bờ vai hấn, buộc hấn phải đối diện với mình, chăm chú nhìn sâu vào mắt hấn, từ trong đáy mắt lộ ra một ánh nhìn nôn nóng.

“Ta... có điên mới nguyện ý ấy.” – Lý Tùng Tử đương nhiên không có chuyện ngoan ngoãn bảo nguyện ý. Nhưng lời vừa thốt ra lại cảm thấy kinh hoàng, chẳng hiểu vì sao bản thân mình đối với đáp án chân chính này lại nảy sinh do dự lẫn dao động.

“Chẳng lẽ người không nhận ra là ta thích người nhiều như thế nào ư?”

“Nhưng mà ta ghét người.”

“Không sao, ta sẽ khiến người thích ta.”

“Ta chắc chắn sẽ không thích người.”

“Người sẽ thích ta, nhất định một ngày nào đó sẽ thích ta...” – Thẩm Lục Tửu vừa nói vừa hôn lên đôi môi đỏ mọng của hấn, phát tay buông màn xuống.

“Người... bây giờ là ban ngày...” – Lý Tùng Tử đè nén tiếng rên rỉ, khó nhọc đẩy bàn tay đang khiêu khích của hấn ra.

“Chúng ta cũng không phải chưa từng làm những chuyện này vào ban ngày mà.” – Thẩm Lục Tửu trút bỏ phần y phục bên dưới của hấn, cởi cả tiết khổ, ngón tay bắt đầu tham nhập vào nơi ấy.

“Khi ấy không giống với bây giờ. Không được...”

“Đều giống nhau cả thôi. Mặc kệ là khi nào hay nơi nào, chỉ cần là người thì với ta đều là giống nhau.” – ngón tay y gia tăng thêm lực đạo, chạm đến điểm mẫn cảm nhất của hấn.

Lý Tùng Tử suýt chút nữa bật ra tiếng thét chói tai. Hấn vội vàng cắn chặt môi, tròng mắt căm giận với Thẩm Lục Tửu. Giữa ban ngày ban mặt sao có thể để người khác nghe được thứ thanh âm mất mặt này chứ, nếu thế thì hấn sẽ xấu hổ đến chết mất thôi.

Thẩm Lục Tửu đưa tay vuốt nhẹ môi hấn – “Đừng cắn! Cắn bị thương thì ta sẽ đau lòng lắm.

“Ghe tởm... A...!”

“Kêu lên thành tiếng đi. Ta muốn nghe thấy thanh âm của người.” – ngón tay y xâm nhập vào khoang miệng ướt át, dây dưa cùng chiếc lưỡi mềm mại.

“Không...” – ngón tay y khiến lời kháng cự của hấn trở nên mơ hồ.

“Tiểu tử kia, người nói thử xem, chúng ta như bây giờ gọi là gì?”

“Có gọi là gì cũng không đúng hết.” – hấn dùng sức cố cắn ngón tay kia.

Hai người mười phần thì hết chín là đã trải qua mấy chuyện này, đương nhiên là biết rõ đây gọi là gì. Nam nhi của Lý gia chỉ cần tròn mười lăm tuổi thì sẽ khai trai, ngoại trừ Tiểu Lục do thân thể yếu đuối, lại mộ đạo, còn lại thì không có bất kỳ kẻ nào là thuần khiết cả, ít nhất cũng từng ném trải vài lần.

Nhưng hắn dù có chết cũng không thể thừa nhận giữa hắn và Thẩm Lục Tửu có xảy ra chuyện gì. Đây chính là tự lừa mình dối người.

Ánh mắt Thẩm Lục Tửu càng lúc càng tối đen. Y rút ngón tay ra khỏi hậu đình hắn, nhanh chóng trút bỏ tiết khô của chính mình, chẳng thêm kiên nhẫn làm mấy việc âu yếm mà thẳng lưng tiến ngay vào.

Lý Tùng Tử bị đau, phần hận nhìn y, càng ra sức cắn y hơn.

Hai người thân trên vẫn mặc y phục, nhưng phần lỗ thể bên dưới lại dán sát vào nhau, so với trần như nhộng thì càng trắng trợn hơn.

Mà Thẩm Lục Tửu rõ ràng đã tiến vào nhưng sao cứ mãi bất động như thế chứ.

“Người sao lại bất động mãi thế?” – Lý Tùng Tử nhận ra vị máu tươi đang tràn đầy trong khoang miệng mình bèn lờ lững rằng ra. Hình như y đã bị hắn cắn bị thương rồi.

Biểu hiện của Thẩm Lục Tửu vô cùng thâm trầm, giống như đang vừa giận dữ, vừa đau khổ, ánh mắt phức tạp nhìn hắn. Vết máu từ ngón tay y loang lổ tràn qua đôi môi hắn, nhuộm thắm bờ môi ấy thành một màu đỏ tươi tiên diễm.

Lý Tùng Tử bị nhìn đến sợ hãi, trống ngực đập thành thịch, cảm thấy y so với chính mình đang rất vất vả. Hắn xem như là để xin lỗi, bèn thốt lên – “Đừng nhìn ta như vậy nữa? Muốn động thì mau động đi, còn không thì mau rút đi cho ta.”

“Tiểu tử kia, chúng ta cùng sống bên nhau đi.” – Thẩm Lục Tửu nặng nề nói.

“Những lời này rốt cuộc người muốn nói bao nhiêu lần nữa chứ? Ta nghe đến nhàm cả tai rồi.”

“Nói đến khi nào người nguyện ý mới thôi.”

“Người không nghe ta nói gì sao? Ta không muốn, không muốn, không muốn ... A!”

Thẩm Lục Tửu bắt đầu va chạm một cách mạnh mẽ.

“Ấn... A...” – ngoại trừ những tiếng rên rỉ thì sau đó không còn nghe bất kỳ lời nào nữa.

“Tiểu tử kia, mặc kệ người có nguyện ý hay không, nhưng người nhất định là của ta. Ta tuyệt đối sẽ không để người đi, vĩnh viễn không.” – Thẩm Lục Tửu bắt lấy cổ chân mảnh khảnh của hắn, đẩy mạnh ra hai bên, cơ hồ muốn xạc thành một đường thẳng, va chạm càng lúc càng thêm cuồng bạo – “Người cũng đừng nghĩ đến việc rời bỏ ta, vĩnh viễn không được nghĩ như thế.”

“Đau... đau quá... Dừng lại đi! Ta đau hàng... A...!”

Thật lâu, thật lâu sau đó, như thể trải qua một cơn trừng phạt thì mọi sự cũng êm xuôi. Lý Tùng Tử từ lưng đến toàn thân chỗ nào cũng đau, đặc biệt là hậu đình cùng hai bên đùi là đau nhất. Trước kia chưa bao giờ Thẩm Lục Tửu đối xử với hắn thô bạo đến thế. Mặc dù lần này hắn cũng đạt đến khoái cảm, nhưng hắn cảm thấy vô cùng phần hận, tựa hồ như vừa bị bạo hành qua vậy.

Thẩm Lục Tửu từ phía sau ôm chặt lấy hắn, khiến nỗi sợ hãi trong hắn từ từ biến mất, ngực y áp sát vào lưng hắn, nhưng lại không ôn nhu nỉ non, không vỗ về an ủi, cứ một mực thình lạng không nói tiếng nào.

Nửa khắc sau, vẫn là Lý Tùng Tử không thể kềm chế buông lời mắng – “Cái đồ hùng lão tử nhà người rốt cuộc phát điên cái gì vậy chứ? Rõ ràng là muốn làm thịt ta à?”

Mãi một lúc sau, Thẩm Lục Tửu mới từ tốn lên tiếng – “Nhóc con, chúng ta thành thân đi!”

Khoan đã, mình nghe nhầm gì ư? – “Người vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào!”

“Chúng ta thành thân đi!” – từng lời từng chữ vang vọng một cách rõ ràng.

“Nam nhân với nam nhân thì thành thân cái gì chứ?” – Lý Tùng Tử thật sự muốn tống cho y một quả đấm vào đầu.

“Đại Thiệu không hề thiếu nam nhân cưới nam thê hoặc nạp nam thiếp.”

“Đã vậy thì người đi lấy nam nhân đi.”

“Ta chỉ muốn thành thân với người thôi.”

“Người muốn nhưng ta không muốn.”

“Ta thích người.”

“Người là một đại nam nhân mà cả ngày cứ buông lời thích này thích nọ, không sợ người khác chê cười sao?”

– Lý Tùng Tử trợn mắt, mặt dần dần đỏ ửng lên.

“Thích một người thì có gì đáng để chê cười chứ?” – Thẩm Lục Tửu mạnh miệng.

“Ta ghét người.”

“Ta biết!”

“Vậy người còn quần lấy ta làm gì?”

“Là bởi vì ta thích người.” – Thẩm Lục Tửu thản nhiên đáp lời.

“Là thích khi dễ ta thì có.” – Lý Tùng Tử tức giận.

“Khi dễ cũng là một cách thức biểu hiện niềm yêu thích.”

“Đi chết đi! Sao da mặt người dày thế?”

“Làm gì có!” – lại tiếp tục quay lại chủ đề cũ – “Chúng ta thành thân được không?”

“Không!” – hần khẳng định như trảm đinh chặt sắt.

“Tiểu tử kia...”

“Đừng dài dòng nữa! Người mà còn nói cái gì thành thân với không thành thân thì chúng ta trở mặt đây.” – Tuy rằng Lý Ngũ gia mỗi ngày đều trở mặt với y ít nhất một lần, giờ có thêm một lần nữa cũng chẳng khác biệt gì lớn.

Lý Tùng Tử thường thường cứ rõ ràng là ta thích người thì lại bảo là ta ghét người. Lúc ban đầu có thể là chán ghét thật, rõ ràng là thế, nhưng bất tri bất giác lại như không hề ghét đến vậy. Sau này, mỗi khi Thẩm Lục Tửu nghe hần nói “Ta ghét người!” so với “Ta thích người!” cũng chẳng có gì khác biệt cả, lại còn như có một chút ý vị làm nũng trong ấy.

Cho nên người ta nói, da mặt dày là chuyện tốt. Da mặt đủ dày thì mới có thể kiên trì theo đuổi khát vọng, nói dễ nghe là không ngừng cố gắng, nói khó nghe là đẹp trai không bằng chai mặt. Mà mặt của Thẩm Tuyết công tử lại vừa dày vừa anh tuấn tiêu sái, xem chừng là tốt vô cùng.

Nhưng giờ này khắc này, lời Lý Tùng Tử nói không giống như bình thường, khiến Thẩm Lục Tửu không khỏi âm thầm thở dài, lần thứ hai trầm lặng, trong lòng suy tính trước sau – “Hừm, nếu người bảo không thành thân thì ta sẽ không làm sao? Vậy lúc ấy bản đại hiệp sẽ không gọi là Thẩm Tuyết công tử nữa. Lý Tùng Tử, mệnh người đã định rồi.”

Lý Tùng Tử cũng lười chẳng thèm để ý đến y. Thành thân? Mẹ ơi, tên hỗn đản này thật sự điên rồi. Cho dù nam nhân có thể thành thân với nam nhân thì hần cũng tuyệt không gả cho tên cầm thú này. Hần không điên đi làm việc danh chính ngôn thuận cấp cho y cái quyền khi dễ mình cả đời ấy đâu.

Lý Tùng Tử chỉ nghĩ đến việc “gả đi”, hoàn toàn không nghĩ đến việc “lấy về”. Bởi vậy người ta nói số hần là cái số bị đặt bên dưới để chịu đựng cũng không phải là không có lý đâu.

Tiết sương giáng[2], mùa đông sắp bắt đầu kéo về, Lý Tùng Ngân cũng y hẹn mà đến.

Lý gia lần này đến không chỉ có lão Đại, lão Nhị, Tứ nương mà còn có cả một nam tử tướng mạo anh tuấn, khí chất tôn quý cùng đồng hành. Lão Đại nói Tiểu Lục cũng rất muốn đến, nhưng sức khỏe nó lại kém quá, không tiện lặn lội đường trường, đành phải viết thư thay thế. Trong thư cũng không có gì ngoài việc ân cần hỏi han. Tiểu Lục bảo sẽ thay Lý Tùng Tử thành tâm cầu phúc, thỉnh Phật tổ phù hộ hần cả một

đời bình an hạnh phúc. Lý Tùng Tử đọc những lời chân thành tha thiết ấy, cảm động đến hai mắt đỏ hoe, trong lòng vô cùng nhớ thương đến vị đệ đệ nhân hậu hiền lành nhà mình.

Ngoài ra, Lâu Sơ Vân cũng theo đến.

Đúng lúc Lâu Sơ Vân nhìn thấy nam tử khí chất tôn quý kia thì giật nảy cả mình, vội vàng khuất thân hành lễ. Nam tử kia bèn đỡ hấn dậy, bảo rằng ở bên ngoài mọi việc tùy hứng, vậy nên cứ miễn lễ đi. Ấy vậy mà Lâu Sơ Vân vẫn muôn phần cung kính, không dám có bất kỳ thất lễ nào.

Thẩm Lục Tửu thấy tình cảnh đó, đối với thân phận của nam tử này trong lòng cũng có phỏng đoán đôi chút. Y lên hỏi biểu huynh rằng đó có phải là người ấy hay không.

Lâu Sơ Vân do dự một chút rồi gật đầu.

Quả thật là khách quý, là khách vô cùng quý. Nhìn thấy y và Lý Nhị kẻ sát thân mật, quan hệ có vẻ bí ẩn. Thế này thì khó trách sao Lý Tùng Ngân dám đồng ý bảo rằng Lý gia có được chỗ dựa vững chắc nhất trên thế gian.

Hoa Tín sơn trang nghênh đón tân khách, càng lúc càng thêm náo nhiệt.

Lý Tùng Tử lần này cùng thân nhân đoàn tụ thì như một con chó nhỏ quấy đuôi mừng rỡ, cả ngày bám sát ca ca tỷ tỷ, khiến kẻ họ Thẩm ở bên kia cực kỳ cô quạnh. Và cũng vì phải chịu đựng vắng vẻ nên tâm tư Thẩm đại công tử bắt đầu lên men, ăn giấm chua với tất cả mọi người. Nhưng đáng tiếc y lại không thể làm gì, chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt, tưởng tượng áng chừng hai chữ “ủy khuất” không hề dễ viết tí nào.

Nhưng dù sao thì y cũng không cần chịu ủy khuất quá lâu, chỉ cần nhẫn nại thêm vài ngày thì tiểu tử kia sẽ chính thức trở thành người của y, ai cũng không cướp được.

Khách nhân đến nhà ngày thứ ba cũng vừa dịp sinh thần lần thứ hai mươi lăm của Thẩm Lục Tửu. Năm nay y chỉ mời một số họ hàng thân thiết cùng các vị hảo bằng hữu, cũng chính là ba vị còn lại trong Tuyệt trần tứ đại công tử đến. Trước đó một hôm, Lưu Hỏa công tử và Tiểu Nhạn công tử tay trong tay cùng đến, riêng Hàn Lam công tử tính tình cô tịch chỉ sai người mang lễ vật sang, còn bản thân cáo bận không đến.

Khi Thẩm Lục Tửu giới thiệu Lý Tùng Tử cho nhị vị công tử làm quen, Tiểu Nhạn công tử bình sinh tính tình hài hước, gặp được Lý Tùng Tử đáng yêu liền trêu hấn – “Người so với nữ nhân còn đẹp hơn. Nếu người thật sự là một nữ oa thì bản công tử nhất định sẽ nghênh đón người vào cửa lớn làm chính thê, cung kính như đối với tổ tông vậy.”

“Cút ông nội người đi. Ta đây chính là tổ tông của người.” – Lý Ngũ gia không thèm nề mặt, mở miệng mắng, thậm chí còn tống cho y một cước. Cuộc đời hấn hận nhất ai nói mình giống nữ nhân, hấn mặc kệ kẻ kia phải hay không phải là đại hiệp thì cũng thế thôi.

“Hừ, đại hiệp thì có gì hay chứ? Trên đời này đại hiệp nhiều như sao trên trời, nào có chi quý hiếm chứ. Thẩm Lục Tửu chẳng phải là đại hiệp đấy sao, thế mà còn bị ta quát lên quát xuống còn gì.”

Ai nha, Lý Tùng Tử hình như đã quên rằng Thắng Tuyệt công tử là bởi vì thích người, xem người như tâm can bảo bối, cho nên mới mang tất cả những lời quát mắng ấy xem như là liếc mắt đưa tình, càng mắng càng ngọt ngào, càng đánh càng sáng khoái.

May mắn sao Tiểu Nhạn công tử không như Thẩm đại hiệp bụng dạ hẹp hòi kia, vô cùng khoan dung độ lượng chẳng thèm chấp nhặt hấn, chỉ lên cười bảo với Thẩm Lục Tửu rằng – “Vật nhỏ này tính tình xấu quá, vừa trêu một chút đã xù lông nhím lên rồi.”

“Huynh không biết đấy mới chính là điểm đáng yêu của hấn sao?” – Thắng Tuyệt công tử cười tủm tỉm hỏi ngược lại. Đây chính là người ta đang biện hộ “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” ấy mà.

“Quả thật rất đáng yêu!” – Lưu Hỏa công tử nheo mắt nhận xét – “Nhưng có một việc ta nghĩ mãi chẳng ra, đành phải hỏi thẳng vậy.”

“Có việc gì cứ hỏi đi.”

“Huynh ... phải chăng chỉ thích nam nhân?”

“Phải!” – Thẩm Lục Tửu thừa nhận không chút do dự.

“Hắc hắc, vậy đừng bảo là yến tiệc sinh thần này cũng là lễ bái đường thành thân của huynh đấy.” – Tiểu Nhạn công tử trêu.

“Đúng là như thế!”

Tiểu Nhạn công tử giật mình đánh thót, sau đó lắc đầu cười khỏ – “Bản công tử đây thật phục huynh quá.”

“Không dám!”

Yến tiệc sinh thần hôm ấy, mới sáng ngày ra Lý Tùng Tử đã bị lôi từ trên giường xuống sơ tấy, hần mơ mơ màng màng để nha đầu đến hầu hạ chải tóc thay y phục, cũng không chú ý đến bộ dạng khác thường của mình. Hôm nay họ mặc cho hần một bộ y phục đỏ, đầu đính kim quan, trông vô cùng long trọng. Sau đó, khi nha đầu muốn giúp hần thoa phấn thơm thì hần đột nhiên bừng tỉnh, nhảy dựng lên cự tuyệt. Mấy nha đầu vội ba chân bốn cẳng đề hần xuống, may mắn sao, đúng lúc ấy ca ca tỷ tỷ đi vào, giải cứu hần khỏi tay họ, bảo cái gì mà Tiểu Ngũ vừa xinh đẹp vừa sạch sẽ, đừng dùng mấy thứ phấn này sẽ làm hỏng da mặt hần.

Tứ tỷ ôm chặt lấy hần nói – “Tiểu Ngũ, nếu tên kia dám phụ ngươi thì phải mách với Tứ tỷ đấy. Tứ tỷ sẽ bảo Tứ tỷ phu mang mười vạn đại quân đến diệt hần.”

Á, mang mười vạn đại quân đến diệt ai vậy chứ? Tứ tỷ có nói ngoa không thế?

Đại ca xoa đầu hần dặn dò – “Tiểu Ngũ, phải sớm trưởng thành đi thôi.”

Nhị ca vỗ vai hần bảo – “Ai, ngoan ngoan đón nhận số mệnh đi, Tiểu Ngũ.”

Lý Tùng Tử bị hai vị huynh trưởng kẻ sát hai bên, bản thân lại như lạc giữa sương giăng mờ mịt. Đúng lúc ấy thì Thẩm Lục Tửu bước vào, trên người cũng vận một thân hồng bào kim quan, mặt mày lộ rõ vẻ vui mừng, gió xuân phới phới.

Lý Tùng Ngân cầm tay Tiểu Ngũ trao cho y – “Phải đối xử với nó thật tốt, nếu không Lý gia tuyệt đối không tha cho ngươi.”

“Nhất định rồi!”

“Các người đang nói gì vậy?” – Lý Tùng Tử nhú mày hỏi. Hần đối với tình cảnh này cảm thấy hết sức kỳ lạ, nhưng nhất thời lại chẳng biết là kỳ lạ ở điểm nào.

“Không có gì, mau đi thôi!” – Thẩm Lục Tửu lúc này trong lòng thầm biết ơn việc tiểu tử này tình tính mơ hồ, kết cấu của não bộ cũng đơn giản nên không liên tưởng được việc gì cả, để mặc y xỏ mũi dắt đi. Nếu ngược lại, với tính tình như con ngựa hoang của hần thì khẳng định là không dễ dàng qua mặt để thực hiện kế hoạch thế này.

“Đi đâu?”

“Tổ mẫu đang chờ chúng ta ở đại sảnh.”

“Ừ!”

Lý Tùng Tử cực kỳ thích vị lão bà bà rất mực yêu thương hần này, có khi còn thương hần hơn cả thương Thẩm Lục Tửu cơ. Đoạn thời gian sau này hần cũng giống như Thẩm Lục Tửu gọi bà là tổ mẫu, xem như bản thân mình cũng là cháu nội của bà.

Bọn nha đầu vội vàng hộ tống hai người rời khỏi tắm phòng, có một nha đầu khác mang hồng tán[3] đến che trên đầu Lý Tùng Tử. Hần ngay lập tức bảo hôm nay trời không mưa, che cái gì mà che rồi chạy như bay ra ngoài. Nha đầu kia vội đuổi theo, cố che cho hần thì hần lại trốn biệt không chịu. Nàng ta không còn cách nào đành quay sang cầu cứu Thẩm Lục Tửu. Thẩm Lục Tửu đón lấy rồi bảo rằng ô này không phải để che mưa mà là để chắn phân chim. Bởi vì hàng năm vào đúng tiết này sẽ có rất nhiều chim bay ngang Hoa Tín sơn trang, cho nên cũng sẽ có chuyện chim từ trên trời thả phân xuống đất. Người không phải là muốn...

“Ta che, ta che mà!” – Lý Tùng Tử gào lên rồi không dám chạy loạn bên ngoài phạm vi của hồng tán nữa.

Lại còn có thêm mấy nha đầu vừa cười vừa ném gạo, ném đậu đỏ vào hai người nữa chứ. Lý Tùng Tử nhìn bọn họ ném vui vẻ như thế, nghĩ rằng đây là đang đùa, bèn thích thú bắt lấy rồi cùng bọn họ nghịch ngợm một phen.

Sau khi rời khỏi viện tử có một hỉ bà[4] mở to mồm cười nói rằng – “Nào, nào, mau đến đập đi...”

Keeng... keeng! Một miếng sành bị Lý Tùng Tử đập cho nát bét rồi bước qua. Hừ, trên đường đi của hắn nếu có chướng ngại vật thì bất luận là thứ gì cũng vậy, cứ một cước đập nát là xong, cần gì quan tâm nhiều chứ.

Hỉ bà kinh ngạc nhìn rồi ba chân bốn cẳng đuổi theo, miệng la bài hải – “Nào nào, qua...”

“Kẻ nào không có mắt mang chậu than để đây cản đường cản lối vậy?” – Lý Tùng Tử tung mình nhảy qua, tiện thể vung chân đá chậu than bay thẳng lên trời, muội than tung tán tứ phía, khiến mọi người cuống quýt co giò dạt ra, vội vàng chạy đi lấy nước dập lửa.

Thẩm Lục Tửu không tránh khỏi phì cười trước cảnh tượng này, rồi một tay cầm ô, tay kia dắt người thẳng hướng đại sảnh mà tiến.

Trong đại sảnh ngoại trừ Thẩm Lão phu nhân còn có Lâu Sơ Vân, Lưu Hỏa công tử, Tiểu Nhạn công tử... Thanh niên tôn quý kia cũng có mặt, tọa ở vị trí quý nhân gần Thẩm Lão phu nhân. Thẩm Lục Tửu biết Lâu Sơ Vân không nói rõ với bà thân phận của thanh niên này, chỉ nói là một đại nhân vật, thế nên hắn nghiễm nhiên được tọa ở trên cao. Mà thanh niên kia cũng không chối từ, cứ thế ụy nghi mà tọa.

Hỉ bà lại nói – “Mau mau! Mau bái lễ thôi!”

Thẩm Lục Tửu không giải thích gì nhiều, chỉ dắt Lý Tùng Tử trước quay mặt ra ngoài bái lạy trời đất, sau chuyển sang quỳ lạy Thẩm Lão phu nhân, cuối cùng vòng tay thủ lễ với thanh niên kia.

Thanh niên vuốt cằm, mỉm cười bảo rằng – “Lý Ngũ công tử cũng xem như người nhà của ta, Thẩm Thiếu trang chủ nhất định phải trân trọng và đối xử với hắn thật tốt.”

“Dạ!”

Lý Tùng Tử cảm thấy khó hiểu vì đột nhiên ở đâu nhảy ra một vị thân nhân thế này, bèn giật nhẹ tay áo Thẩm Lục Tửu, ngơ ngác hỏi – “Hôm nay là sinh thần của người, vậy tại sao ta phải cùng người bái lễ?”

“Vì tổ mẫu thích người, hôm nay muốn nhận người là nghĩa tôn (5), cho nên cùng ta bái lễ một lượt.” – chà, hay thật, quả là một lý do không chê vào đâu được.

“Thật như vậy sao?”

“Đúng vậy! Ngoan nào, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Lý Tùng Tử vẫn cảm thấy kỳ quái, đang tính hỏi tiếp thì bên ngoài vang lên những tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc. Bọn trẻ nít nghe thấy vội kêu lên rồi kéo nhau ra ngoài xem, thân tộc bằng hữu cũng nhất loạt tiến lên chúc mừng Thẩm Lục Tửu. Thẩm Lục Tửu vội thay phiên đáp lễ, tay níu chặt Lý Tùng Tử không cho hắn chạy mất.

Lý Tùng Tử chạy chơi không được, càng nghe càng cảm thấy quái dị chẳng hiểu gì. Chẳng phải mỗi khi sinh thần là phải chúc “phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn” sao, sao lại có người chúc cái gì “Vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp” chứ? Hừ, học vấn so với ta còn kém cỏi hơn, lại còn chúc đùa “Sớm sinh quý tử” nữa chứ.

Hôm nay là yến tiệc mừng sinh thần của Thẩm Lục Tửu, cũng đồng thời là lễ nhập môn của Lý Tùng Tử. Tất cả mọi người ở đây đều biết rõ, chỉ duy mỗi tên khờ họ Lý kia là chẳng hay gì, tạo nên một tình cảnh mơ mơ hồ hồ giả chính mình đi, và dù có là mơ hồ thì cũng đã là sự tình danh chính ngôn thuận rồi.

Lập thê tử là nam nhân giữa thời Đại Thiệu thịnh thế không phải một việc quá sức kinh hãi thế tục. Thân bằng quyền thuộc dẫu rằng có ngạc nhiên, nhưng sau cùng vẫn có thể tiếp nhận. Dù rằng vẫn có người không dễ dàng gặt đầu nhưng cũng không bài xích. Huống hồ gì đây cũng là chuyện riêng của nhà người ta, bản thân cần gì nhàn rồi mua việc vào người chứ.

Về mặt Lý Tùng Tử chán nản, đầu óc đầy ắp nghi ngờ, vất vả lắm mới chịu đựng được cho đến khi mọi người chúc mừng xong. Khi ấy đã gần chính Ngọ, tiệc rượu cũng đã sắp đặt đâu ra đấy, ai nấy cùng ngồi vào bàn, nhìn chung cũng không nhiều, chỉ khoảng ba bàn mà thôi.

Thẩm Lục Tửu sai người đưa đến ba vò rượu đã ủ từ cuối hạ đặt bên cạnh bàn tiệc, rồi rót cho mỗi vị khách nhân một chén. Lúc trước y chọn dùng năm loại nguyên liệu địa phương phối hợp với rượu, lấy bí quyết của Hoa Tín sơn trang mà nói thì tuyệt đối sẽ không có chuyện thất bại, chỉ có là có uống được hay không, có thích hay không thôi.

Vò rượu vừa được mở thì hương thơm ngọt ngào đã lan tỏa ra, mang theo vị chua thoang thoảng, ấy là hương thơm của quả quất.

Thẩm Lục Tửu đứng dậy nâng chén hướng về phía mọi người mà nói – “Cảm ơn các vị thân bằng quyến thuộc đã đến tham dự lễ, rượu này là vì hôm nay mà ủ thành, Thẩm mạo xin được uống trước để bày tỏ lòng thành.”

Mọi người cũng cùng nâng chén đáp lễ, ai nấy đều tán thưởng hương vị chua chua ngọt ngọt, sắc tím ánh hồng lấp lánh, vừa giống rượu lại vừa giống nước quả. Thật là tươi mát động lòng người.

Lý Tùng Tử vốn thích nước quả, lúc này nhìn thấy thì tâm tình rất vui, quả thật không giống rượu cho lắm.

“Tiểu Ngũ, đệ cảm thấy rượu này thế nào?” – Lý Tùng Ngân đang ngồi cùng bàn cười hỏi. Hai ngày trước khi mới đến Hoa Tín sơn trang thì hắn đã sớm đánh giá loại rượu này, sau đó gạt đầu đáp ứng thỏa hiệp lúc trước, nói với Thẩm Lục Tửu rằng – “Tiểu Ngũ là của người!”

“Uống ngon lắm!” – Lý Tùng Tử thành thật trả lời.

“Đây là rượu của đệ đấy.”

“Rượu của đệ ư?”

“Là Thẩm Lục Tửu chưng cất cho riêng cho đệ, là một thứ rượu màu tím.”

“Gi cơ? Thật vậy sao?” – hắn khó nén nổi kinh ngạc.

Thẩm Lục Tửu sau khi kính rượu xong liền ngồi xuống bảo với hắn – “Uống có ngon không?”

“Ít nhất cũng không giống nước đáí ngựa.” – Lý Tùng Tử vẫn là thói cũ không chừa.

“Ái chà, lời người nói thật khiến lòng ta bị tổn thương đấy.”

“Được rồi! Không khó uống đâu!”

Thế là mặt mày Thẩm Lục Tửu hớn ha hớn hở cả lên.

Mà thật ra thì nhìn thôi cũng đủ hiểu là y đang rất vui mừng, từ lúc sáng sớm đã thấy cười mãi không thôi, tâm tình cực kỳ hưng phấn. Dù rằng là không hiểu vì sao nhưng Lý Tùng Tử cũng do đấy mà cảm thấy vui vẻ theo, bất giác nhìn y cười, trong mắt chợt thấy trông y hôm nay đặc biệt thuận mắt, tim đập rộn ràng, hương rượu nồng đượm phảng phất tỏa lan, vị rượu ngọt ngào mê đắm.

Thế là hắn nhoẻn miệng cười, khiến vạn vật thất sắc.

Nhân thần Thẩm Lục Tửu trong chớp mắt sáng bừng lên, lòng vui mừng như mở cờ trong bụng. Tiểu tử kia bình thường không phải không cười, thậm chí còn thích cười, nhưng riêng với y thì chỉ toàn trợn mày trừng mắt, rất ít khi hé lộ nụ cười. Vậy nên bất được nụ cười hiếm hoi này khiến y quên hết sự tồn tại của người khác, bỏ nhào đến ôm chầm lấy hắn ngay tại chỗ.

Bốn mắt giao nhau, ý tình sâu đậm, xem như kẻ khác đều bị mù hết cả rồi.

“Tùng Thanh, ngươi không cần lo lắng nữa rồi. Y đối với Ngũ đệ của ngươi là thần hồn điên đảo.” – thanh niên tôn quý kia thì thầm vào tai người ngồi bên cạnh mình – “Cũng như ta đối với ngươi vậy.”

“Nói tầm phào gì đấy?” – Lý Tùng Thanh khê liếc y, khuôn mặt thoáng ửng đỏ.

“Đại ca, có phải y sẽ mang Tiểu Ngũ nhà chúng ta ra ăn không?” – Lý Tùng Đồng khê hỏi.

“Đã sớm ăn đến không còn một mảnh vụn từ tám trăm năm trước rồi.” – Lý Tùng Ngân cười nhạt.

“Lưu Hỏa, người nhìn xem. Thật đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc nhỉ.” – Tiểu Nhạn công tử trên ghẹo.

“Cẩn thận mồm miệng kéo lại bị đánh nữa bây giờ.” – Lưu Hỏa công tử hảo tâm nhắc nhở.

Lâu Sơ Vân đảo mắt lia lịa, cái gì cũng chưa nói nhưng đáy lòng đã sớm bội phục đến vạn phần. Xem ra biểu đệ đen tối nhà hần quả nhiên cao tay, không ngừng tìm cách khi dễ con người ta, dẫu chỉ là nửa khắc cũng không từ, mà rõ ràng nay đã mang được người ta về để khi dễ cả đời rồi. Nhìn vẻ mặt mơ mơ hồ hồ của đứa nhóc Lý gia kia, khẳng định đã bị y lừa, đời này đừng nghĩ đến chuyện trở mình nữa.

“Khụ, khụ, dù rằng cơm rượu đậm bạc nhưng cũng là chút lòng thành, thỉnh mọi người dùng bữa.” – Thẩm Lão phu nhân lại tiếp tục đảm nhận vai trò phá vỡ cục diện xấu hổ, lòng thầm nghĩ có nên bí mật giáo huấn hai đứa trẻ không thềm để ai vào mắt này một phen hay không, để bọn chúng đừng có trước mặt người khác mà khanh khanh ta ta mãi, thật là xấu hổ quá đi!

Ẩn uống linh đình, cả chủ lẫn khách đều hoan say đến tận lúc tàn cuộc.

Kế tiếp, Thẩm Lão phu nhân dẫn hai người đến từ đường của Thẩm gia, lệnh cho cả hai dâng hương bái lạy liệt tổ liệt tông, ân cần dạy bảo gia quy cùng đạo lý, ngay sau đó liền quay trở lại tiếp đãi khách khứa, một khắc cũng chẳng lơ tay.

Bận rộn cả một ngày, đến bữa tối thì Thẩm Lục Tửu và Lý Tùng Tử ở lại phòng riêng dùng bữa, không ngồi cùng mâm với khách khứa nữa. Xem ra đôi tân nhân cuối cùng đã có thể ở riêng rồi.

Lý Tùng Tử bị kéo chạy tới chạy lui cả ngày đã sớm mệt tấc thở, vì thế hần cũng lười hỏi vì sao chỉ ở lại phòng riêng của Thẩm Lục Tửu dùng cơm mà lại bố trí rục một màu đỏ tía như tân phòng để động phòng hoa chúc vậy.

Đây đúng là động phòng hoa chúc đấy, nhưng hần lại không hề nhận ra, trong lòng chỉ cảm thấy lễ sinh thần của Thẩm Lục Tửu phiền toái quá mức, có biết bao nhiêu nghi lễ, mà tại sao hần cũng phải làm theo đủ cả, thật là mệt muốn chết mà.

Sau khi dùng cơm, Thẩm Lục Tửu rót một chén tửu rượu, chính mình uống một nửa, mang nửa kia đổ Lý Tùng Tử uống. Đây chính là rượu giao bôi, chính là rượu ước hẹn trăm năm giữa hai người.

Lý Tùng Tử làm sao hiểu được ý nghĩa sâu xa này chứ, chỉ đơn giản là hần thích vị ngọt của loại rượu này nên tự tay rót thêm mấy chén, hai mắt lim dim tận hưởng hương vị thơm ngon, càng uống càng vui, càng uống càng hạnh phúc.

Là một thứ hạnh phúc đượm hương rượu, người uống vào không say, trái lại tâm sớm đã say ngất ngây men nồng.

Và hần nghĩ đến đây rượu Thẩm Lục Tửu vì hần mà ủ nên thì lòng ngực càng thêm tỏa nhiệt.

“Đừng uống nữa, nên đi nghỉ thôi.” – Thẩm Lục Tửu đoạt đi chén rượu của hần, ghé môi hôn đôi môi còn vương một giọt rượu lấp lánh ánh tím. Chà, vừa thơm vừa ngọt mà.

“Ừ, trở về nghỉ thôi. Đêm nay không được đi tìm làm phiền ta đấy.” – hần ngáp dài một hơi rồi đứng dậy định rời đi.

“Ở lại đây mà ngủ đi.” – Thẩm Lục Tửu ôm lấy hần.

“Không cần!”

“Ngoan, nghe lời nào!” – y mạnh tay ôm hần đến bên giường, chẳng nói quá hai lời đã động thủ trút bỏ sạch sẽ y phục hần.

“Ta không cần, hôm nay ta mệt lắm rồi.” – Lý Tùng Tử cố vận sức gạt tay y ra.

“Ừ, được rồi! Hôm nay chúng ta cái gì cũng không làm cả, chỉ ngủ thôi.” – Thẩm Lục Tửu thấy vẻ mặt hần nhuốm màu mệt mỏi, chỉ đành dỗi dằn bảo – “Tắm rửa xong thì ngủ ngay mà.”

“Thật sao? Không gạt ta chứ?” – Lý Tùng Tử tỏ vẻ không tin.

“Lần này không lừa ngươi đâu. Nói thật thì ta cũng mệt mỏi rồi.” – Thẩm Lục Tửu vừa nói vừa ôm hắn đi vào dục gian, đặt vào trong bể nước.

Vừa chạm vào nước ấm thoải mái, Lý Tùng Tử đã không còn nghĩ đến chuyện dụng lực nữa, chỉ mềm nhũn cả người dựa vào kẻ phía sau, thỏa hiệp rằng – “Được rồi! Mà có người mặc y phục để tắm rửa sao?”

Được sự cho phép của hắn, Thẩm Lục Tửu nhếch mép cười, liền gỡ bỏ kim quan cùng hỉ phục của hai người xuống.

[1]long tâm đại duyệt: , ý bảo vui vẻ trong lòng.

[2]tiết sương giáng: là vào khoảng ngày 23 hoặc 24 tháng mười.

[3]hồng tán: ô màu đỏ.

[4]hỉ bà: bà mai.

10. Chương 10

Mặc dù đã cùng lõa thể bên nhau vô số lần, nhưng đêm nay lại có một cảm giác hoàn toàn khác biệt, bền lâu, mộng đẹp, lại càng là yêu thương.

Càng lúc càng yêu, so với sủng ái chỉ có thêm sủng ái, sự gắn bó cũng gia tăng, và vì thế, cũng an tâm kiên định hơn.

“Tiểu tử kia, toàn bộ con người ngươi đều là của ta.” – lòng y tràn đầy vui sướng, dùng nụ hôn để đánh dấu chủ quyền, từ đỉnh đầu xuống trán, xuống cánh mũi, chuyển sang đôi gò má, bờ môi, yết hầu, xương quai xanh, hai đầu nhũ tiêm... – “Nơi này là của ta, nơi này cũng là của ta, còn có nơi này, nơi này, toàn bộ đều là của ta.”

“Không cần...” – Lý Tùng Tử đẩy y ra, cứ nghĩ trong đầu đây là khúc dạo đầu của bản nhạc hoan ái.

“Ừ, không cần thì không cần vậy.” – Thẩm Lục Tửu lúc này tùy theo, giúp hắn tắm rửa, chỉ kém mỗi việc huyết sáo một khúc dân ca nữa thôi.

Dù sao vẫn còn nhiều thời gian, bọn họ sẽ có được lẫn nhau trọn cả một đời.

Đến lúc nằm lên giường thì Lý Tùng Tử đã đến được trước cửa nhà Chu Công, chỉ còn mơ màng hỏi – “Loại tử rượu có hương quất kia, có thật là người đặc biệt vì ta mà ủ thành không?”

“Thật!”

“Ngươi tại sao lại ủ rượu vì ta?”

“Vì Hoa Tín sơn trang có lẽ sẽ vì người mình yêu nhất chưng cất ra một loại rượu tượng trưng cho người đó.”

Từ người mình thích thành người mình yêu nhất ư...? Lý Tùng Tử thoáng chốc có một thứ ảo giác, như có điều gì đó vừa nảy sinh trong tâm khảm mình, cuộn cuộn dừng mãnh tuôn chảy, bao phủ lấy chính bản thân hắn.

“Có thích không?” – Thẩm Lục Tửu hỏi lại.

“Coi như không tệ.” – hắn trả lời xong thì không thềm nói gì nữa, nép sát vào vòm ngực vững chãi, nhắm chặt hai mắt lại. Chà, một muốn chết rồi.

“Ta biết ngươi sẽ thích mà.” – Thẩm đại công tử khẽ nhướn mày, cúi đầu hôn lên trán hắn rồi vỗ nhẹ lưng ru hắn đi vào giấc mộng đẹp. Y nghĩ thậm không biết có nên nói cho tiểu tử kia rằng lệ thường của Hoa Tín sơn trang còn có một điều khác nữa không...

Ấy là một khi đã tiếp nhận loại rượu mà kẻ kia vì mình ủ thành, cũng đồng nghĩa với việc tiếp nhận tình yêu của hắn, nguyện ý cùng đối phương kẻ vai sát cánh, bách niên giai lão.

À, xem ra tạm thời không cần nói cho hắn biết thì hơn, mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên, nước chảy mây trôi cũng sẽ về biển lớn.

Một đêm dài, Thẩm Lục Tửu ôm nhóc con của y đi vào giấc mộng.

Không, không nên nói là nhóc con của y, mà nên nói là vợ bé nhỏ của y mới đúng.

Lý Tùng Tử, Lý Tùng Tử, đời này người sinh ra là người của ta, chết đi là quỷ của ta.

Sớm mai thức giấc, Lý Tùng Tử sau khi đã no mắt tỉnh lại thì Thẩm Lục Tửu đã rời giường ra sân luyện công.

Lý Tùng Tử mở cửa bước ra ngoài, gặp phải một thân bạch y tung người linh động, uyển chuyển như rồng bay phượng múa, nhanh như hồng hạc sải cánh, tao nhã như nước chảy mây bay, ở giữa không trung tung một chiêu kiếm đẹp tựa nhành hoa.

Cảnh tượng hút hồn trước mặt khiến Lý Tùng Tử bản thân cả người, chợt cảm thấy Thẩm Lục Tửu rất đẹp mắt.

Hắn đương nhiên nhìn ra được tướng mạo Thẩm Lục Tửu là anh tuấn tiêu sái. Trước đây bởi vì ghét y nên ít khi nào thèm nhìn kỹ, bây giờ là lần đầu tiên cảm thấy Thẩm Lục Tửu thật sự rất ... quyến rũ. Hắn thần thờ nhìn đến không chớp mắt, đột nhiên thấy y dừng lại, bước đến gần, gương mặt tuấn mỹ kề sát vào... và bỗng nhiên ngay khoảnh khắc ấy, ngoại trừ Thẩm Lục Tửu thì hắn không thấy gì nữa.

“Người dậy rồi à? Sao không khoác thêm xiêm y vào, cẩn thận kéo lạnh đấy.” – Thẩm Lục Tửu thuận tay bắt lấy ngoại bào đang treo trên một nhánh cây khoác lên vai Lý Tùng Tử. Rồi lại thoáng nhìn thấy hắn còn chưa mang cả hài liền bế bổng lên, không để mặt đất làm lạnh chân hắn. – “Đói bụng chưa? Chờ một lát sau khi thỉnh an tổ mẫu rồi thì có thể dùng điểm tâm.”

Lý Tùng Tử không lên tiếng trả lời, chỉ mở to mắt nhìn y.

“Sao thế?”

Sau một lúc lâu, hắn hạ tầm mắt xuống, rụt rè bảo – “Người chơi với kiếm trông rất đẹp, dạy ta có được không?”

Thẩm Lục Tửu nghe thấy thế thì ngẩn người ra. Đây là lần đầu tiên nhóc con khích lệ y, khiến y vui vẻ đáp ứng – “Được! Hôm nào ta dẫn người đi chọn một thanh kiếm phù hợp rồi sẽ dạy người Văn Hoa Kiếm Thức của Thẩm gia.”

“Ừ!” – hắn gật đầu, lại vô tình lộ ra nét tươi cười đáng yêu.

Thu tàn mịt mờ sương khói, chỉ vì một nụ cười, nắng ấm chợt lan tỏa đầu đây.

Thẩm Lục Tửu hận không thể mang người này giam vào thật sâu trong lòng mình, khiến tâm trí y mừng rỡ vô cùng, lòng thâm nghĩ tiểu tử này chắc chắn đã thích mình, bằng không cũng sẽ không cười với y như thế, nhất định là như vậy, đúng vậy!

Đó là một sớm mai thật nhiều hạnh phúc, khiến lòng Thẩm Lục Tửu ngọt ngào hơn bao giờ hết. Y ôm hắn trở về phòng, đặt hắn ngồi bên bàn rồi lại chỗ giường cầm hài mang đến, sau đó mở tủ lấy một đôi tất sạch.

“Này, hai ngày nay trông ngươi rất cao hứng thì phải.” – không phải ngươi muốn bó chân ta đấy chứ? Hắn thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, rất là cao hứng.” – y ngồi xuống bên cạnh, nâng bàn chân lạnh lạnh của hắn đặt lên đùi mình, trước dùng tay xoa bóp để nó ấm lên, sau đó mới giúp hắn mang tất mang hài vào.

“Vì sao?”

“Vì ngươi là của ta.” – Thẩm Lục Tửu vươn người dậy hôn lên đôi môi nhỏ xinh của hắn.

“Ta còn chưa súc miệng qua, thối muốn chết!” – Lý Tùng Tử đẩy y ra. Thẩm Lục Tửu thường xuyên nói “ngươi là của ta”, nghe lâu thành quen, nên bây giờ hắn chẳng biết có gì khác, chỉ cảm giác là kẻ kia tựa hồ đặc biệt vui vẻ.

Thẩm Lục Tửu thì vui mừng hớn hở, trên môi không ngừng vẽ những nụ cười.

Lý Tùng Tử nhìn thấy, trong lòng hoài nghi phải chăng đã có ai đó điểm huyết cười của y không, bắt đầu từ hôm qua đã cười, cười mãi. Hắn làm sao biết mình chính là huyết cười của Thẩm Lục Tửu, chỉ cần bản thân mình nở nụ cười thì y cũng sẽ cười theo.

Thẩm Lục Tửu đối xử tốt với ai thì đến cả thần tiên cũng phải động lòng, huống hồ là Lý Ngũ của chúng ta. Thẩm Lục Tửu cơ hồ đã trao cho hắn trọn trái tim mình, dù là kẻ ý chí sắt đá đến mấy cũng phải tan chảy thôi. Có điều hắn vốn quen thói ương ngạnh có thừa, nên ngoài mặt hai người cứ như oan gia, một ngày không cãi vã thì ngày ấy ăn cơm chẳng ngon.

Nhưng một hôm không cãi hình như cũng thoải mái mà.

“Trang chủ, Nhị Trang chủ, nô tỳ đến hầu hạ hai vị.” – bên ngoài có tiếng bọn nha đầu gõ cửa nói.

“Vào đi!” – Thẩm Lục Tửu đáp.

“Cái gì mà Trang chủ với Nhị Trang chủ chứ?” – Lý Tùng Tử thắc mắc.

“Hôm qua ta đã kể thừa trang chủ vị, mà tổ mẫu cũng đã nhận ngươi làm nghĩa tôn, cho nên ngươi đương nhiên là Nhị Trang chủ rồi.” – Thẩm Lục Tửu trả lời.

Tuy rằng nghe qua một đáp án không có gì đáng dị nghị, nhưng chẳng hiểu sao Lý Tùng Tử vẫn cảm thấy là lạ. Thứ cảm giác kỳ quái này bắt đầu từ hôm qua đã có, đến hôm nay vẫn cứ mãi ám ảnh không thôi.

Bọn nha đầu được sự cho phép bèn tiến vào hầu hạ hai người sơ tẩy. Đến lúc này Lý Tùng Tử mới nhớ đến việc hôm qua mình ngủ lại chỗ của Thẩm Lục Tửu, nhất thời cảm thấy rất mất mặt. Ấy thế mà bọn nha đầu lại tỏ vẻ như không, cứ như đây là việc thiên kinh địa nghĩa vậy.

Hôm nay hắn lại mặc y bào màu tím của mình, nhưng bên trong vẫn có một lớp hồng sam. Sau khi y phục chỉnh tề rồi, Thẩm Lục Tửu dẫn hắn tới đại sảnh, nơi Thẩm Lão phu nhân cùng mọi người của Lý gia đang chờ.

Hỉ bà ngày hôm qua bưng đến một mâm hai chén trà cát tường, dài giọng nói với Lý Tùng Tử – “Nào nào, mau dâng trà cho Lão phu nhân và Quý nhân.”

Lý Tùng Tử không hiểu rõ là việc gì đành đánh mắt nhìn Thẩm Lục Tửu. Thẩm Lục Tửu gật đầu dẫn hắn đến trước mặt tổ mẫu mình. Lý Tùng Tử nghĩ rằng đây là nghi lễ của nghĩa tôn nên vội nâng một chén dâng lên Thẩm Lão phu nhân – “Tổ mẫu, thỉnh người dùng trà.”

“Ngoan lắm!” – Thẩm Lão phu nhân vừa cười vừa đón lấy.

“Thỉnh dùng trà!” – Lý Tùng Tử bưng một chén khác dâng lên vị quý nhân ngồi bên cạnh. Tuy rằng hắn vẫn không biết người này là ai, nhưng xem chừng quan hệ của y với Nhị ca không hề tầm thường. Chiều hôm qua, hắn vô tình nhìn thấy cảnh Nhị ca nhà hắn nằm gối đầu lên chân người này ngủ trưa dưới tàng cây. Người này ôn nhu say đắm nhìn Nhị ca, tay thì khẽ vuốt ve tóc Nhị ca, tình cảnh cứ như là một đôi ... tình nhân. Lý Tùng Tử bất giác nhìn người này chăm chú, thoáng lơ mơ hiểu ra y là ai, cùng Nhị ca hắn có quan hệ gì.

Hai người dùng xong chén trà thì Hỉ bà mai mang khay trà đặt vào tay Lý Tùng Tử nói tiếp – “Nào, còn phải xin lộc cát tường của Lão phu nhân và Quý nhân nữa.”

Nhận lộc cát tường? Chỉ là nhận nghĩa tôn có cần rườm rà đủ thứ lễ nghi thế này không? Ngày hôm qua là lễ bái, chiều đãi khách khứa, tế lễ tổ tông, hôm nay là phụng trà nhận lộc, lại còn những lễ nghi lật vật khác như che hồng tán, ném đậu đỏ, đập mảnh sành, bước qua chậu than nữa. Bây giờ ngắm lại thấy những nghi thức đó sao giống như là...

Trong lúc Lý Tùng Tử vẫn đang suy ngẫm thì Thẩm Lục Tửu đã dắt hắn đến trước mặt tổ mẫu.

“Chúc hai con đức nghiệp đồng tu, kiên định đồng tâm[1].” – Thẩm Lão phu nhân cố ý chọn một lời chúc không mấy rõ ràng, sau đó đặt chén trà cùng một túi gấm đỏ lên khay.

Kim thạch đồng tâm? Lời chúc này nghe quen tai quá, đã từng nghe được ai đó nói thì phải.

“Ý của tổ mẫu là muốn hai chúng ta tình như thủ túc, vững vàng như so với kim thạch, làm huynh đệ tốt cả đời.” – Thẩm Lục Tửu nói nhỏ bên tai hần rồi dặt đến trước mặt Quý nhân.

Lúc này mọi người bình tĩnh đại ngộ rằng Lý gia Tiểu Ngũ còn chưa hiểu được hần đã trở thành người nhà họ Thẩm, cũng có thể thấy đêm qua lúc động phòng hoa chúc hai người còn chưa nói rõ ràng với nhau. Việc này phải chăng quá oan uổng cho hần rồi.

Thẩm Lục Tửu tuy là người cẩn trọng, tâm kế lại sâu, và dù y có bản lĩnh lừa dối thì liệu có thể lừa cả đời không?

Tất cả mọi người chỉ còn biết lắc đầu thở dài, thầm nghĩ trong lòng đôi oan gia này thật không thể tưởng tượng nổi.

“Chúc các người tam tinh tại hộ, ngũ thế kì xương[2].” – thanh niên lấy ra một ngọc quyết[3] cùng đặt vào khay với chén trà.

Hai câu này không có gì rõ ràng, dù sao thì tiểu lưu manh không học vấn lẫn nghề nghiệp nhất định sẽ không hiểu đó là câu chúc mừng việc thành thân.

“Tốt lắm, tốt lắm, lễ đã đủ cả rồi, vậy nay tân nương... ư ừm...” hỉ bà vừa lên tiếng đã bị Lý Tùng Ngân bịt mồm lại kéo ra ngoài để tránh bị bà ta làm bại lộ mọi sự.

“Cái gì tân nương.” – Lý Tùng Tử xoay đầu nhìn chằm chằm vào Thẩm Lục Tửu, nổi nghi ngờ trong mắt càng dâng cao.

Ai nấy một phen đỏ mặt hôi lạnh liếc nhìn Thẩm Lục Tửu.

“Là người nghe nhầm đấy, bà ta nói là uống tân nương.” – Thẩm Lục Tửu trả lời một cách lưu loát, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.

“Mới sáng sớm đã uống rượu à? Đã ăn điểm tâm đâu nào.”

“Rượu này có tác dụng khai vị, kích thích vị giác.”

Thẩm Lục Tửu đối với Lý Tùng Tử bây giờ chính là binh đánh tướng ngăn, nước đến đất chìm, xuất thần nhập hóa, cho mọi người một phen khâm phục.

“Tiểu ngũ, mau cất kỹ lộc cát tường của đệ, hơn nữa, ngọc quyết của Quý nhân tặng cho chính là bùa hộ mệnh lớn nhất của đệ đấy.” – Lý Tùng Ngân vừa quay trở lại đã dặn dò.

Đạ!”

“Ai dám khi dễ đệ, đệ chỉ cần lấy nó ra thì bảo đảm đối phương sẽ tè ra quần ngay.”

“Lão Đại, đừng nói nữa!” – Lý Tùng Thanh đang đứng phía sau thanh niên kia nhắc nhở, ý bảo Lý Tùng Ngân mau im lặng, đừng nhiều lời. Nhưng thanh niên kia lại chỉ cười cười không nói gì.

Lý Tùng Tử rất tò mò, mọi người ai cũng đều gọi thanh niên ấy là Quý nhân, nhưng rốt cuộc tên của y là gì? Hay là tục danh của y là điều mà người thường không được phép gọi đến?

Hần không có cơ hội tò mò lâu, vì ngay sau đó Lý Tùng Ngân đã hướng về phía Thẩm Lão phu nhân mà bái tạ – “Cảm tạ Lão phu nhân mấy ngày nay đã rộng lòng chiêu đãi. Chúng vân bối đã quấy rầy người lâu ngày, vậy nên hôm nay xin cáo từ để khởi hành hồi kinh, ngày khác nhất định sẽ lại đến bái phỏng lão nhân gia người.”

Lý gia mỗi người đều là các vị chủ nhân không thể rời nhà quá lâu, càng miễn bàn đến vị thanh niên tôn quý cùng đồng hành kia. Thậm chí Lâu Sơ Vân còn lên tấn kiến y, cung kính thúc giục y mau mau trở về.

“Chúng ta bây giờ đã là người một nhà, Hoa Tín sơn trang luôn luôn hoan nghênh các người ghé thăm.” – Thẩm Lão phu nhân nói.

“Đại ca! Sao lại vội vã trở về thế?” – Lý Tùng Tử hô to, hần vẫn còn chưa đóng gói hành lý mà.

Lý Tùng Đồng đứng gần sát bên liền đưa tay vuốt mặt hần – “Tiểu Ngũ, đệ cũng biết các ca ca, tỷ tỷ không thể rời nhà lâu lắm mà.”

Nhất là vị đại quý nhân như đất trời bao la kia kia, rồi kinh một ngày thì có mà loạn cả một năm. Đôi mắt đẹp của nàng liếc nhanh về phía người đang nhàn nhã dùng trà, hay đúng hơn nên xưng hô là “Tam bá”. Nếu không phải y kiên trì đòi đến đây, lại còn hạ mệnh bắt phu quân yêu của nàng ở lại kinh thành trấn giữ đại cục thì phu quân yêu đã có thể cùng nàng đến đây rồi.

Đúng vậy, vị thanh niên khí chất tôn quý này chính là đương kim Đức Trị Hoàng đế anh minh vĩ đại, yêu dân như con, đồng thời cũng là nhân tình bí mật của Lý gia Lão Nhị... Ái chà, tình nhân đấy!

“Ừ, được rồi!” – Lý Tùng Tử gục gặc đầu – “Vậy mọi người chờ đệ một chút, đệ đi thu thập hành lý đã. À, đúng rồi, đệ còn phải lấy mấy vò rượu về nhà nữa, đó đều là do đệ đích thân ủ đấy nhé.”

Mọi người nghe thấy thế đều ngẩn ra, hết thảy im phăng phắc, hiểu rõ hần đang nghĩ sẽ cùng thân nhân rời đi. Ai nấy lại không hện mà cùng đưa mắt nhìn Thẩm Lục Tửu, để xem y làm sao tiếp chiêu đây.

Thẩm Lục Tửu đã sớm dự đoán được việc này nên liền nói – “Người không thể theo bọn họ trở về.”

“Vì sao chứ?”

“Việc hợp tác của Lý gia và Hoa Tín sơn trang còn chưa bàn bạc xong, nên người phải lưu lại.”

“Nhị Hoa chẳng phải đã bàn bạc xong hết rồi ư?” – Lý Tùng Tử không tin, nhìn về phía Đại ca mình – “Đại ca, dù sao thì huynh cũng đã đến đây rồi. Trên đời này có cái gì mà huynh không bàn bạc tốt đâu, vậy huynh mau làm đi. Huống hồ, việc hợp tác này căn bản không liên quan gì đến đệ cả, vậy vì sao lại muốn đệ lưu lại chứ?”

“Khụ, đương nhiên là có quan hệ với đệ rồi.” – Lý Tùng Ngân đằng hắng, chột dạ mà đáp – “Thẩm Trang chủ vì đệ mà ủ thành một loại rượu, chính là rượu độc quyền của Lý gia ta, vậy nên đệ phải lưu lại học cách ủ nó.”

“Nhưng đệ đâu phải là sư phụ chuyên ủ rượu.”

“Chẳng phải đệ đang học cách chưng cất rượu đấy sao?”

“Đệ cũng chỉ là chơi đùa thế thôi.”

“Vậy thì cũng phải đợi vị sư phụ ấy đến đây rồi mới có thể trở về được.”

“Vậy sao không mời sư phụ ở đây đến kinh thành để dạy chứ?”

“Rượu ấy chỉ có thể ủ ngay tại nơi này mới ngon.”

“Đệ không hiểu, tại sao nhất định phải là đệ ở lại đây chứ? Đệ có phải là con tin đâu. Đệ phải về nhà!” – hần chẳng thèm quan có mặt Thẩm Lão phu nhân ở đây, cứ thế hét toáng lên.

“Tử Nhi, người không thích ở lại đây à, không thích bà già này à?” – Lão phu nhân cất tiếng hỏi, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Đứa bé này hiển nhiên là không muốn cùng cháu nội của bà cùng sống bên nhau dài lâu, nếu mạnh tay áp chế nó lưu lại chưa chắc đã là tốt.

“Tổ mẫu, cháu rất thích nơi này, ở đây chơi rất vui, cháu cũng thích bà vì bà thương cháu như thế mà.” – Lý Tùng Tử thành thật nói – “Nhưng, nơi này lại không phải là nhà của cháu.”

Mọi người đều im lặng, không biết làm sao mới phải, không khí thoáng chốc trở nên ngưng trọng.

Lý Tùng Tử có lẽ không thông minh, nhưng hần không phải đứa ngốc. Hôm qua là vì quá bận rộn và mệt mỏi nên không nghĩ đông nghĩ tây gì cả, buổi tối ngủ đầu liền ngủ thẳng cẳng. Thế nhưng hôm nay hần đã minh mẫn, cuối cùng cũng đã nhìn rõ mọi sự. Hần nhìn quanh mọi người một lượt, trong lòng cảm thấy có điều gì đó rất kỳ lạ như một đoạn tơ rối, mà đoạn tơ rối này dường như đã bắt đầu rời ra, chỉ còn thiếu một mẩu chốt để tháo gỡ thôi. Mà hình như người phụ nữ đứng tuổi nói nhiều kia chính là mẩu chốt ấy. Mới rồi bà ta thật sự đã nói “tân nương” sao?

Hắn không thích thứ cảm giác này, vô cùng không thích, giống như thể mọi người cùng bắt tay nhau giấu giếm hắn một điều gì đó vậy.

“Nào, đến đây, ta với người từ từ nói.” – Thẩm Lục Tửu vươn tay muốn kéo hắn đi, nghĩ bụng sẽ tìm cách thuyết phục hắn, hoặc trực tiếp áp đảo hắn lên giường, khiến hắn không thể xuống trở lại mặt đất được, vậy xem như cũng đủ để hắn không có cách nào rời đi.

Thẩm đại công tử ấy là một lòng tin tưởng chỉ cần trải qua một đoạn thời gian thì nhóc con kia sẽ ngoan ngoãn chấp nhận, sau đó là cam tâm tình nguyện tiếp nhận y, an phận cùng y bên nhau cả đời.

“Không cần, cứ ở tại đây mà nói rõ ràng đi.” – Lý Tùng Tử quạt cường hất tay y ra, thối lui đến bên cạnh Lý Tùng Ngân, nhỏ giọng hỏi – “Đại ca, đệ có còn là đệ đệ của huynh không vậy?”

Lời hắn nói khiến Lý Tùng Ngân giật nảy người. Y thân là huynh trưởng chẳng lẽ còn không rõ tính nết tiểu đệ nhà mình sao? Tiểu Ngũ lúc này dường như đã quyết tâm lắm, không như trước đây pha trò nháo loạn, vui thì cười, tức giận thì mắng, được chảnh hay chớ. Sự việc hôm nay không hề nhỏ, hôn nhân đại sự há có thể là trò đùa sao, lại càng không thể tùy ý lừa gạt hay hù dọa. Sự tình sớm muộn gì cũng sẽ đi đến nước đường ấy, chi bằng nhân cơ hội này nói cho rõ ràng vậy.

Y suy nghĩ một lát rồi thở dài bảo – “Ai da, chung quy thì giấy không gói được lửa, Thẩm Trang chủ, ngài mau nói rõ ràng đi.”

Quả nhiên là có việc giấu giếm hắn, thậm chí là lừa gạt hắn.

Lý Tùng Tử nhăn mặt nhíu mày nhìn chằm chằm Thẩm Lục Tửu, toàn bộ tâm tư nhẹ nhàng suốt mấy ngày qua đã tan biến sạch, chỉ còn lại ý chí sắt đá cùng nỗi nghi kỵ mà thôi.

“Tiểu tử kia, người lại đây!” – giọng nói của Thẩm Lục Tửu vẫn êm ái như trước, nhưng niềm vui sướng trong đáy mắt đã nhạt hẳn, sót lại chỉ là một tầng tăm tối.

“Không cần!”

“Mau theo ta đi!”

“Người buông tay ra!”

Lý Tùng Đồng thấy Thẩm Lục Tửu ngay trước mặt mọi người muốn bắt người cũng nóng nảy hét lên – “Thẩm Lục Tửu, không cho phép người đối đãi với Tiểu Ngũ nhà ta như thế! Mau buông nó ra!”

Lý Tùng Ngân vội giữ nàng lại, lắc đầu ý bảo nàng đừng can thiệp vào.

Thẩm Lục Tửu không để tâm đến nàng, vẫn tiếp tục dùng ngữ giọng mềm mỏng dỗ dành Lý Tùng Tử – “Có một số việc không thể một hai lời là nói xong. Ngoan, ta sẽ nói rõ ràng với người mà.”

“Đã vậy thì cứ ngắn gọn mà thẳng thắn nói ra đi!” – Tống Dục đang cải trang cùng tình nhân vì hành động nhiên lên tiếng, từ tốn buông chén trà trong tay xuống, vẫy tay với Lý Tùng Tử rồi mỉm cười nói – “Tiểu Ngũ, đến đây! Ta cho đệ một chỗ dựa vững chắc, không ai dám cướp người từ chỗ ta đâu.”

“Dục, người đừng quản việc này!” – Lý Tùng Thanh nhíu mày.

“Không vấn đề gì! Nó đã là đệ đệ của người thì cũng chính là đệ đệ của ta. Ta không giúp người trong nhà, chẳng lẽ lại đi giúp người ngoài ư?”

Lời này như một nắm đấm, tổng thẳng vào lòng người của Lý gia, nhắc nhở họ một cách rõ ràng rằng Lý gia huynh đệ chẳng phải thủ túc tình thâm ư, sao lúc này lại giúp đỡ người ngoài bắt nạt đệ đệ nhà mình thế.

Lý Tùng Tử lần thứ hai cố sức hất tay Thẩm Lục Tửu ra, chạy đến bên cạnh người có đủ khả năng bảo vệ hắn, tìm kiếm sự chở che, ngược mắt nhìn Thẩm Lục Tửu một cách ngờ vực và phẫn nộ.

Một chút nhu tình mật ý vừa nhen nhóm nay đã tan tành như bọt nước.

“Tiểu tử kia, ta thích ngươi! – Thẩm Lục Tửu ở ngay trước mặt mọi người thỏ lộ, lời nói cẩn trọng nhưng trong lòng không tránh khỏi một tia nôn nóng.

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ chỉ vì ngươi thích ta mà bắt buộc ta phải lưu lại à? Là ngươi mua ta, hay là đại ca bán ta cho ngươi? Hoặc là các người xem ta như hàng hóa thỏa thuận xong rồi thì thuận mua vừa bán ư?”

Lời chất vấn ấy khiến cả nhóm người Lý Tùng Ngân xấu hổ, tự biết bản thân đuối lý mà chột dạ áy náy. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một Lý Tùng Tử sắc bén như thế, khiến người ta không dám ngáng đầu đối diện nữa.

“Tiểu tử kia, ngươi nghe ta nói đi..”

“A. thiếu chút nữa ta đã quên mất, tân nương tử ngoại trừ dâng trà nhận lộc cát tường còn phải ăn bánh trôi nữa, như thế mới có thể phúc lộc viên mãn.” – người phụ nữ kia thành linh chạy vào reo lên, trên tay cầm một bát bánh trôi đỏ, giọng cao lanh lạnh khiến hết thảy mọi người trong đại sảnh phải kinh hãi – “Nào nào, mau đến ăn bánh trôi thôi!”

Thật sự là kinh hãi, kinh hãi rất lớn, đến mức mặt ai nấy đều bị dọa cho đến trắng bệch.

Đúng là một Trình Giảo Kim bất đắc dĩ, trong giây lát đã phá hỏng toàn bộ cục diện rồi.

Một chút chuyển biến đột ngột, muốn trở tay cũng chẳng còn kịp nữa.

“Tân nương tử?” – lần này thì Lý Tùng Tử đã nghe rõ ràng, rành mạch không sai một chữ.

Chết tiệt! Ánh mắt Thẩm Lục Tửu ngưng trọng thành tia sát khí, dung nhan tái mét.

Người phụ nữ kia nhìn thấy ánh nhìn tàn nhẫn của Thẩm Lục Tửu thì toát mồ hôi hột, lắp bắp – “Ăn... ăn bánh trôi.”

“Cút mau!” – Thẩm Lục Tửu gằn giọng.

Bà ta run rẩy đánh rơi bát bánh trôi xuống đất loảng xoảng, bỏ chạy trốn chết, không rõ mình đã làm sai việc gì. Bà đây là đang hoàn thành chức trách của mình mà.

Trước giờ bà cũng giúp người khác làm lễ rước nam thê vào nhà, cấp bậc lễ nghi chưa từng sai sót gì. Ngày hôm nghe bảo đưa bé kia da mặt mỏng, không muốn nghe người ta gọi hần là tân nương tử nên bà liền tính lược ba chữ ấy đi. Nhưng đêm qua cũng đã động phòng hoa chúc rồi, còn gì mà phải kiêng kỵ nữa chứ. Việc này đúng là oan khuất khó giải bày mà, đây có thể xem như lần thất bại lớn lao nhất trong cuộc đời nghề nghiệp của bà.

Viên bánh trôi đỏ xoay tròn, lăn một vòng trên mặt đất, bụi bắn bám đầy, làm sao còn có thể là viên mãn đây?

Mối tơ vò trong lòng Lý Tùng Tử thoáng chốc đã được tháo gỡ, mọi gút mắc chẳng còn, việc gì cũng rành mạch rõ ràng.

Hóa ra là lừa bịp ta từ đầu đến cuối, ta thật có mắt như mù mà.

“Thì ra là thế, thì ra là thế...” – gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra, bàn tay co chặt thành nắm run rẩy cả lên, tự giễu cợt bản thân mà cười – “Vớ vẩn thật, cho rằng ta ngu ngơ nên mang ta gả cho người khác à, sợ ta không đồng ý gả cho nam nhân sẽ đào hôn? Hay là sợ ta lỡ mồm làm ra chuyện khiến các người mất mặt? Thật sự rất là buồn cười đấy!”

Bị một tên Thẩm Lục Tửu người ngoài lừa thì không tính đi, nhưng đến cả thân nhân mà hần xem trọng cũng rập tâm lừa hần thì thật khiến kẻ tâm tính thiện lương như hần đau lòng.

Thật sự đau, đau đến sắp chết rồi.

“Hóa ra các người đều là đồng lõa của nhau. Là ta ngu ngốc, thật sự rất ngốc hay là do ta quá mức tín nhiệm các người?” – Lý Tùng Tử lạnh lùng nhìn thân nhân mình, cuối cùng dừng lại ở tại Thẩm Lục Tửu – “Họ Thẩm kia, người cũng thật giỏi, thế mà cũng có thể khiến toàn bộ người nhà ta một lòng với người, giúp mang ta bán cho người.”

Thẩm Lục Tửu nguyên bản nghĩ hần sẽ chỉ khóc lóc om sòm một chút, làm ầm ĩ thêm một phen rồi y sẽ vừa đấm vừa xoa an ủi dỗ dành là xong, chẳng ngờ đầu thái độ của hần lại khác thường đến thế, không la không nháo, chỉ lạnh lùng nhìn y.

Đây là vẻ mặt mà Thẩm Lục Tửu chưa từng nhìn thấy ở Lý Tùng Tử, khiến y run rẩy không thôi.

Một Lý Tùng Tử như thế vừa xa cách vừa khó tiếp cận, làm cho người ta phải thấy bất an.

“Tiểu tử kia...” – y vươn tay muốn chạm vào hần.

“Đừng chạm vào ta!” – cả ánh mắt lẫn ngữ giọng Lý Tùng Tử đều lạnh như băng, sau đó chuyển sang nhìn Lý Tùng Ngân – “Đại ca, huynh không phải bảo ta phải học cách trưởng thành sao? Được, ta nghĩ là ta nên trưởng thành rồi, không cần tiếp tục ngây ngốc bị bọn người các người đùa giỡn bốn cột nữa.”

Mọi người ai nấy trong lòng đều nhói đau, như thể đã bị hần dùng lời nói cho mình một cái tát tai vậy.

Một Lý Tùng Tử đơn thuần, khờ dại, thẳng thắn là thế, dường như chỉ trong một đêm đã trưởng thành. Lý Tùng Tử trước mặt họ giờ đây không còn là kẻ ngốc nhát Lý gia mà bọn họ từng quen biết nữa.

Là Thẩm Lục Tửu và bọn họ đã cùng liên thủ buộc hần trong chớp mắt phải trưởng thành.

Hối hận thì cũng đã muộn, chỉ còn cách đi từng bước tính từng bước thôi.

Lý Tùng Đồng vội vàng biện giải – “Tiểu Ngũ, chúng ta không phải...”

“Tứ tỷ, không cần phí công làm mất đi chút tín nhiệm cuối cùng của ta, có được không?”

Lý Tùng Đồng im bật, thoát nhìn như đã sắp khóc đến nơi. Đệ đệ mà nàng thương yêu nhất, thân thiết nhất lại dùng ngữ điệu lãnh đạm như thế để nói với nàng, bảo nàng làm sao mà tiếp thu đây.

“Nếu các người không cho ta quay về Lý gia thì ta sẽ không trở về, nhưng ta cũng sẽ không tiếp tục ở lại Hoa Tín sơn trang đâu. Thiên hạ to lớn là thế, ta không tin không có chỗ cho Lý Tùng Tử ta dung thân.” – thần thái thất vọng, ngữ khí thản nhiên.

“Ta sẽ không để người rời đi đâu cả.” – Thẩm Lục Tửu chậm rãi nói, từ trong đáy mắt tăm tối đã bắt đầu như có lệ tuôn trào.

“Ý của người là muốn mang ta nhốt cả một đời ư?” – Lý Tùng Tử cười lạnh – “Tốt thôi, thật sự là một phương thức rất tốt. Nhưng ta khuyên người tốt nhất là nên thuận tiện đánh gãy chân ta đi. Bằng không thì ta vẫn sẽ trốn đây, trốn mãi, trốn cho tới khi nào người tìm không được ta mới thôi.”

“Nếu thật sự cần phải làm thế thì ta chắc chắn sẽ làm.” – Thẩm Lục Tửu cắn răng. Dĩ nhiên làm sao y có thể đánh gãy chân tiểu tử kia, y sao nỡ lòng được chứ. Nhưng y sẽ mang hần cột thật chặt bên mình, một tắc cũng không rời.

Y guồng chân, chuẩn bị chạy đến chỗ Tống Dục để đoạt người.

Không ai có thể ngăn cản y và nhóc con kia cùng bên nhau.

Không một ai có thể!

“Không được! Không thể! Tiểu Ngũ, chúng ta về nhà đi! Tứ tỷ lập tức mang đệ về nhà, tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương đến đệ.” – Lý Tùng Đồng hét lên, chạy đến ôm chặt Lý Tùng Tử vào lòng như gà mẹ bảo vệ gà con, lửa giận bùng bùng trùm mắt với Thẩm Lục Tửu, lớn giọng uy hiếp – “Thẩm Lục Tửu, nếu người dám động đến một sợi tóc của Tiểu Ngũ, ta sẽ diệt cả Hoa Tín sơn trang của người, gà chó cũng không lưu lại.”

“Tứ nương, không được ăn nói hàm hồ.” – Lý Tùng Ngân hét lớn.

“Đại ca, ta không nói hàm hồ, ta nói được là làm được.”

“Tứ nương, mọii bình tĩnh lại trước đã.” – Lý Tùng Thanh can gián.

“Bình tĩnh cái rắm ấy! Huynh không thấy Tiểu Ngũ đã biến thành thế nào rồi sao? Ta bây giờ sẽ dẫn nó về nhà.” – Lý Tùng Đồng ôm chặt đệ đệ muốn rời đi.

“Ai cũng không thể mang hấn đi.” – Thẩm Lục Tử bước nhanh đến, sát khí bùng bùng tỏa ra trước mặt Lý Tùng Đồng.

“Lục Nhi, không được làm càn!” – Thẩm Lão phu nhân đập bàn đứng dậy.

“Cút ngay cho ta!” – Lý Tùng Đồng hét lên.

“Hấn là của ta.”

“Nó là người của Lý gia chúng ta.”

“Thẩm Lục Tử, người dám thử làm bị thương muội muội của ta xem.” – Lý Tùng Ngân cũng bắt đầu mất bình tĩnh.

“Đại ca, huynh cũng đừng xúc động chứ.” – Lý Tùng Thanh luống cuống tay chân.

“Lục Nhi, không được vô lễ với Lục Vương phi!”

“Mau mang Tiểu Ngũ trả lại cho ta!”

“Lục Nhi, mau buông Tử Nhi ra, người sẽ làm nó bị thương đấy.”

“Ta sẽ không làm tổn thương hấn, nhưng cũng không một ai được cướp hấn rời khỏi ta.”

“Thẩm Lục Tử, đệ đệ muội muội của ta cũng dám động đến à?”

“Đại ca, đừng xúc động mà. Tứ nương, Thẩm Trang chủ, các người lôi kéo Tiểu Ngũ như thế có phải là muốn kéo hấn đứt đôi không? Lão Phu nhân ngài cũng đừng có mà gia nhập vào đây. Các người mau bình tĩnh lại đi a a a——” – Lý Tùng Thanh từ trước đến nay vốn lười nhác nay phải chạy tới chạy lui can người này, nhắc người kia, thật muốn điên cái đầu mà.

Cả một đám người loạn nháo, lôi qua kéo lại, càng lúc càng loạn, hình như ai nấy đều phát điên hết rồi.

Lâu Sơ Vân mặc dù không liên can nhiều đến việc này, nhưng mắt thấy tình cảnh hỗn loạn như trời sắp sập đến nơi thì nhện không được lo lắng, bèn thấp giọng hỏi Tống Dục – “Hoàng thượng, cứ để bọn họ náo loạn như vậy sao?”

Tống Dục vẫn điềm nhiên ngồi im nhìn, một lời cũng không nói.

Mãi đến khi Lý Tùng Thanh vừa giữ chặt Lý Tùng Ngân, vừa quay đầu gọi y – “Dục, người mau tìm biện pháp đi.”

“Thật muốn ta giúp à?”

“Người mà còn dám mĩa mai mát mẻ, thì ta không để yên cho người đâu.” – phóng mắt khắp thiên hạ, chỉ có Lý Nhị ngài dám dùng loại khẩu khí này để nói với đương kim Hoàng đế thôi.

“A, người đừng giận! Đừng giận mà hại đến thân mình, ta giúp là được chứ gì.” – Tống Dục trấn an tình nhân đã sút đầu mẻ trán của mình, đối với cái mớ hỗn độn mịt mờ kia, thần nhiên ra lệnh – “Im lặng!”

Không nổi giận mà vẫn có thể thị uy, trong chớp mắt khiến tất cả phải ngáng đầu dừng lại chính là trường hợp thế này đây.

“Chỉ lo lôi kéo, sao không cẩn thận nhìn lại xem Tiểu Ngũ thế nào rồi.”

“Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ! Có đau chỗ nào không, mau nói cho Tứ tỷ biết!” – Lý Tùng Đồng vội xem xét khắp người đệ đệ vẫn không hé răng một lời của mình, sợ hấn bị mình và Thẩm Lục Tử làm bị thương. Nàng nâng mặt hấn lên, bắt giắc phát hiện hấn đã lệ vương đầy mặt, nhện không được cũng khóc theo – “Tiểu Ngũ, đệ đừng khóc, ... đừng khóc mà...”

Lý Tùng Tử cứ im lặng rơi lệ, một lời cũng chẳng nói.

Thẩm Lục Tử chăm chú nhìn hấn, nghiêm túc hỏi – “Tiểu tử kia, ta chỉ hỏi người một câu, người thành thật trả lời ta có được không?”

Lý Tùng Tử ngẩng lên nhìn y.

“Người có nguyện ý cùng ta bên nhau không?” – câu hỏi buông ra trầm thấp, nặng nề đến mức khiến lòng người đau thắt.

...

Nước mắt Lý Tùng Tử không có cách nào ngừng tuôn chảy, ánh mắt xoáy sâu hướng thẳng vào đối phương, thật lâu, thật lâu mới nghẹn ngào bật ra được một câu – “Thẩm Lục Tửu, người có biết người đã làm một việc rất không đáng tha thứ không?”

“Là việc gì?”

“Là lừa gạt.” – đôi mắt Lý Tùng Tử lệ tràn mênh mông, chậm rãi buông từng chữ – “Thẩm Lục Tửu, người có thể dùng bất kỳ phương thức nào để khi dễ ta nhưng không được lừa gạt ta. Thẩm Lục Tửu, người có thể dùng bất kỳ phương thức nào để yêu ta, nhưng không được lừa gạt ta. Thẩm Lục Tửu, người có thể dùng bất kỳ phương thức gì để có được ta, nhưng không được lừa gạt ta... Người không được lừa gạt ta, dù chỉ là một phần bé nhỏ cũng không được...”

Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, thật sự không nên, lừa gạt...

Ai nói rằng tình yêu có thể tỉ mỉ như họa một bức tranh, để bày mưu tính kế?

Dùng lừa gạt để có được một điều gì, cuối cùng tất cả vẫn chỉ là ảo ảnh mà thôi. Giây phút người nghĩ rằng mình đã có tất cả cũng chính là giây phút người mất đi hết thấy.

Uổng công người đặt cược một ván bài được ăn cả, ngã về không, kết quả là người sai rồi, cuối cùng chỉ đành phải trắng tay.

Không, y quả là đã sai lầm rồi, thập phần sai. Giờ đây bọn họ sẽ không còn chung bước trên một con đường, lại càng không thể bên nhau đến nơi sơn cùng thủy tận.

Thẩm Lục Tửu im lặng nhìn Lý Tùng Tử, im lặng, im lặng, rồi chậm rãi buông tay ra, sau đó...

Xoay người tránh sang một bên.

Mệnh trời không do người nắm giữ, người tính không bằng trời tính. Rõ ràng là một việc vui cuối cùng lại hỏng hết, phải chăng là chậu đồng đưng phải chỗi sắt, là người thông minh bị chính trí thông minh làm cho sai lầm.

Lý Tùng Tử theo ca ca tỷ tỷ mình rời khỏi Hoa Tín sơn trang, bình tĩnh đi thẳng về phía trước, chưa từng quay đầu nhìn lại.

Thẩm Lục Tửu đứng ở nơi xa nhìn theo hắn, quyến luyến mãi một thân ảnh càng lúc càng mịt mờ, lòng đau như cắt, chỉ hận không thể liều lĩnh mang người cướp về.

Nhưng y không thể làm thế, bởi một khi làm thế cũng là lúc sẽ mất hết tất cả.

Biệt ly hôm nay chỉ là tạm thời, đời này y tuyệt đối sẽ không buông tay với Lý Tùng Tử.

Là của y thì sẽ mãi là của y, vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Lâu Sơ Vân đứng bên cạnh biểu đệ nhìn Lý gia đã đi xa, lại nhìn nét đau đớn trong mắt y thì hiểu rõ hết. Đây gọi là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Hắn rất muốn nói với biểu đệ mình một câu – “Cục diện này là do người gieo gió gặt bão mà thành.”

Nhưng hắn điều gì cũng không nói, chỉ thở dài một hơi rồi vỗ vai y, sau đó rời đi.

Hĩ bà kia trung thành với chức trách mà vô tình nói một câu, khiến mọi người trở tay không kịp, đương sự thì chưa kịp chuẩn bị tâm lý đã phải đối diện với vấn đề. Lúc tuyệt lộ luôn làm cho người ta không thể phản ứng trước, trong chốc lát đã bao phủ hết thấy.

Nếu lúc ấy không tổ giác chân tướng mà là Thẩm Lục Tửu chậm rãi mỗi một ngày qua đi kiên nhẫn hé lộ, có lẽ sự tình cũng không đến mức không thể văn hồi như thế này.

Nhưng, đến tận cùng là phúc hay họa tất đã là mệnh trời rồi.

Ngẫm lại, ba tiếng “tân nương tử” của hỉ bà vạch trần tại chỗ sự lừa dối, làm cho người yếu ớt quá mức không thể chịu nổi đả kích, thì sớm hay muộn cũng sẽ phải xảy ra. Đau dài không bằng đau ngắn, thế nên cũng chưa chắc là không tốt đâu.

Thu tàn, gió lạnh từ từ ào ạt đổ về.

Lý Tùng Tử ôm lấy ngoại bào, từ nơi ấy dậy lên hương lê hoa, tinh thần thoáng chốc hoảng hốt, không hiểu vì sao bản thân lại có cảm giác trống rỗng, như thể có một điều gì đó vừa mất đi vậy.

“Tiểu Ngũ, mau cùng Tứ tỷ vào xe ngựa ngồi, đừng ở bên ngoài hứng gió, sẽ cảm lạnh đấy.” – Lý Tùng Đồng vén màn xe nói với đệ đệ đang cười ngựa.

Hắn đang định cự tuyệt thì phu xe họ Lý bảo – “Vào đi thôi, cùng Tứ tỷ của người trò chuyện.”

“Ừ!” – Lý Tùng Tử xuống ngựa bước vào bên trong gian xe rộng rãi.

“Đến đây, lại ngồi bên cạnh Tứ tỷ!” – Lý Tùng Đồng vỗ vào chỗ bên cạnh mình.

Lý Tùng Tử nghe lời đến ngồi bên nàng.

Lý Tùng Đồng mở rộng vòng tay, ôm hắn vào lòng hỏi – “Còn giận ca ca tỷ tỷ sao?”

Hắn lắc đầu đáp – “Không! Tứ tỷ, thật xin lỗi, đệ không nên nói nặng lời với tỷ như thế.”

“Không, quả thật là chúng ta sai rồi. Chúng ta đều nghĩ làm như thế là mang đến điều tốt nhất cho đệ, nhưng lại quên suy nghĩ của đệ mới là quan trọng nhất. Đệ giận cũng đúng thôi.”

“Đệ thật sự không giận mọi người mà.”

“Ngoan lắm!”

[1]đức nghiệp đồng tu, kiên định đồng tâm: cùng chung vai gánh vác công việc của gia đình, vững tâm cùng chung một lòng.

[2]tam tinh tại hộ, ngũ thế kì xương: tam tinh giữ trước cửa nhà, hết đời này đến đời khác đều hưng thịnh.

Tam tinh ở đây là ba ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Liệp Hộ, thường nhìn để tính thời gian khuya sớm.

[3]ngọc quyết: là một món trang sức của người xưa, hình vành khăn.

11. Chương 11

Từ nhỏ nàng vẫn thay thế mẫu thân chăm sóc hắn, bảo hộ hắn. Hắn là bảo bối nàng thương yêu nhất, quý trọng nhất trong nhà.

Lúc mẫu thân mất nàng mới bảy tuổi, còn Tiểu Ngũ thì mới lên năm. Bảy tuổi và năm tuổi đã có khá nhiều khác biệt, đã có thể hiểu được thế nào là sinh ly tử biệt rồi.

Khi ấy, phụ thân không thể đối mặt với việc thế tử lìa xa trần thế, suốt ngày canh giữ bên quan tài của mẫu thân. Đại ca năm ấy mới chỉ mười ba tuổi đã phải chủ trì đại cục, một mặt lo chu toàn tang lễ, mặt khác lo đối phó với việc thân tộc dòm ngó sản nghiệp Lý gia. Bởi lẽ dù rằng phụ thân còn đó, nhưng ông ấy đã thần trí bất minh, khiến cho những kẻ tâm cơ cứ như hổ đói rình mồi. Nhị ca khi ấy mới mười một tuổi đã phải chung vai gánh vác với Đại ca, Tam ca chỉ vừa lên mười thì phải để mắt chăm sóc đứa em út yếu ớt có thể chết non bất kỳ lúc nào. Còn nàng, đương nhiên là phụ trách chiếu cố Tiểu Ngũ rồi.

Nàng còn nhớ rất rõ cảnh Tam ca ôm tiểu đệ còn quần tã trong tay, nàng thì nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ngũ, đứng phía sau Đại ca và Nhị ca, nhìn Đại ca lớn tiếng quát với thân tộc, rằng – “Gia chủ còn ở đây, ai cho phép các người trong lúc này điều võ giương oai. Chúng ta đây không nhìn nhận lũ thân bằng sài lang hổ báo các người, mau rút hết cho ta.”

Từ đó về sau bọn họ một mình ở tại kinh thành, không phụ thuộc vào Lý thị, không lui tới với thân tộc, sau đó dù rằng bọn họ lâm vào hoàn cảnh khốn khổ nhất thì cũng chẳng ai ra tay giúp đỡ cả.

Một năm sau đó, phụ thân đi theo mẫu thân.

Đại ca tuy rằng một vai gánh lấy gia nghiệp đã sớm suy bại, nhưng lại chỉ nói với nàng rằng – “Muội không cần lo lắng, chỉ cần chiếu cố thật tốt cho Tiểu Ngũ thôi, đại ca sẽ không để bọn muội chịu khổ đâu.”

“Đại ca từng nói sẽ không để cho chúng ta chịu khổ.” – Lý Tùng Đồng bỗng nhẹ giọng nói – “Tiểu Ngũ, Đại ca tuy rằng yêu tiền, nhưng huynh ấy lại càng yêu chúng ta. Huynh ấy thay đệ lựa chọn Hoa Tín sơn trang tất có đạo lý của huynh ấy, tuyệt đối không để cho đệ chịu bất kỳ ủy khuất nào đâu.”

Lý Tùng Tử trầm mặc không nói gì, chỉ cảm thấy hương lê hoa trên áo trở nên nồng đượm. Vốn nên là một hương thơm thanh thoát, vậy mà chẳng hiểu sao lại càng lúc càng nồng đượm dứt mãi chẳng ra, miên man xa xót, hình như là một hương vị có tên gọi là đau lòng.

Càng nồng đượm thì càng đau lòng.

Là vô cùng đau lòng.

Chính là sự tổn thương do bị Thẩm Lục Tửu lừa gạt.

Nếu không để tâm thì sẽ không khó chịu đến thế, nguyên nhân là vì có để tâm nên mới thương tâm, thật nhiều, nhiều lắm.

“Tứ tỷ...”

“Sao?”

“Đệ lạnh quá.”

Lý Tùng Đồng với tay lấy một trường bào bằng lông cừu phủ lên người đệ đệ mình.

Trên trường bào cũng có hương lê hoa, là y phục mùa đông Thẩm Lục Tửu may cho hắn, trước khi đi đã sai người mang đến. Người nhận mệnh bảo rằng: “Trang chủ có lời, trời giá lạnh, thỉnh Lý Ngũ công tử bảo trọng.”

Là Lý Ngũ công tử, không phải Nhị trang chủ. Phải chăng đây là biểu hiện y đã buông tha cho hắn, không dây dưa nữa?

Nhưng bóng dáng người ấy khi xoay người tránh đường vì sao lại khiến tâm tư hắn đau thắt lại đến thế?

Hắn và Thẩm Lục Tửu, chỉ như thế mà đã thật sự hết duyên hết nợ rồi ư?

Cơ thể ấm áp, nhưng linh hồn ở một nơi sâu thẳm nào đấy lại lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Bên ngoài xe tiếng vó ngựa nhịp bước đều đặn trên mặt đường...

Lộc cộc,... lộc cộc,...

Hắn biết, Hoa Tín sơn trang đã ở xa, xa lắm rồi...

Chớp mắt, cuối năm đã đến gần, lão Tam Lý Tùng Huyền và thê tử từ Phó Hà trở về kinh thành phục mệnh, cùng thân nhân đoàn viên.

Khi lão Tam về nhà thấy Tiểu Ngũ mặt mày ủ ê cau có, trong lòng sớm đã biết duyên cớ ra sao. Lúc trước khi lão Đại biên thư cho y đã có nhắc đến việc dây dưa của Tiểu Ngũ với Thẩm Lục Tửu. Có lẽ vì trên người Tiểu Ngũ có một hương vị trẻ con nên đứa cháu gái mới vừa tập nói rất thích tìm Ngũ thúc mà chơi, cả ngày cứ bi bô gọi Tiểu Ngũ thúc thúc, Tiểu Ngũ thúc thúc, rồi lại ôm lấy đùi thúc thúc mà không nhẽo. Lý Tùng Tử cũng rất thích đứa cháu bụ bẫm này, phần lớn thời gian đều cùng chơi với nó, nhưng chẳng hiểu sao vẫn là những nụ cười gượng gạo, cố tỏ ra như không có việc gì.

Một hôm tối trời, lão Tam đến phòng đệ đệ muốn dẫn con gái về ngủ. Y ôm con trong tay rồi quay lại nói với Lý Tùng Tử rằng – “Tiểu Ngũ, Tam ca hỏi một câu đệ đáp một câu, không được nói dối.”

“Dạ!” – Lý Tùng Tử ưng thuận. Trong số các huynh đệ thì Tam ca lạnh lùng là uy nghiêm nhất, đến cả hắn cũng phải sợ nữa.

“Đệ có nhớ Thẩm Lục Tửu không?” – Tam ca không hề quanh co vòng vèo, trực tiếp đặt câu hỏi.

Lý Tùng Tử ngẩn người chối – “Đệ không thèm...”

“Không được phép nói dối!” – người ta làm đại quan đã lâu, vô hình trung cũng tự nhiên có khí thế bức người.

“... Có!” – hần ập ứng thừa nhận.

“Một người không thể cứ mãi vui chơi cả đời.” – Lý Tùng Huyền buông một câu đơn giản rồi ôm con rồi đi, để cho tiểu đệ tự mình suy nghĩ.

Hần thật sự nhớ Thẩm Lục Tửu.

Thời khắc vừa bước chân khỏi Hoa Tín sơn trang thì đã bắt đầu nhớ rồi.

Hồn oanh mộng hệ, tương tư nan ngao.

(Hồn quẩn quanh trong mộng

Tương tư khó dứt lòng)

Thật vất vả mới chống chọi được trời rét đậm tuyết to bay vùn vù trong không trung, chạc cây xanh non còn chưa kịp nhú dài, vậy mà đã có người vừa chạy vừa vung vẩy một cành hoa, mang theo chút nước còn chưa kịp tan, gọi to lên – “Đến rồi, hôm nay lại đưa đến rồi!”

Tiểu Trúc Tử hưng phấn vọt vào phòng, mang một cành lê đưa cho chủ tử mình.

Lý Tùng Tử lẳng lặng đón lấy, trên nụ hoa hăng còn vương lại mấy giọt tuyết chưa tan, tuôn xuống qua đầu ngón tay, xuống đến lòng bàn tay, băng tuyết lạnh cảm cảm phút chốc lạnh lẽo đón lấy hơi ấm.

“Ngũ gia, người mau nhìn xuống dưới đi.”

“Ừ!”

Hần lấy xuống một mảnh giấy giải thích ý nghĩa của hoa, mở ra xem rồi lại lặng im.

Từ một tháng trước, cứ cách vài ngày lại có một nhân sỹ giấu mặt nào đó gửi đến một cành hoa lê, trên cành còn tỉ mỉ kết một bức thư chú giải tinh xảo. Chữ viết trong thư ôn nhu uyển chuyển, cẩn thận đa tình.

Thư thứ nhất viết:

“Tịch mịch không đình xuân dục vãn

Lê hoa mãn địa bất khai môn.”

(Đình vắng lặng lẽ xuân sắp qua

Cửa đóng dù sân trắng lê hoa)

(Đại ý: Ta tịch mịch lắm, người tha thứ ta nha.)

Thư thứ hai viết:

“Tâm thường bách chủng hoa tề phát

Thiên trích lê hoadữ bạch nhân”

(Trăm hoa đua nở

Vẫn chỉ tâm thường

Duy một nhành lê

Cùng người áo trắng)

(Đại ý: Hoa nở thì rất nhiều, nhưng ta chỉ chọn một nhành là người thôi)

Thư thứ ba viết:

“Nhất thụ lê hoa nhất khê nguyệt
Bất tri kim dạ chúc hà nhân”
(Một cội lê trắng tuổi trăng ngời
Chẳng biết đêm nay ai cùng người)
(Đại ý: Đêm nay người có nhớ ta không)

Thư thứ tư viết:

“Lạc Dương tam nguyệt lê hoa phi
Tần đích hành nhân xuân ước quy”
(Lạc dương giữa tháng Ba
Hoa lê bay lả chã
Người đi Tần xa thăm
Xuân này nhớ quay về)
(Đại ý: người mau quay về đi.)

Thư thứ năm viết:

“Lê hoa hữu tư duyên hòa diệp
Nhất thụ giang đầu nãosát quân”
(Hoa lê mê mãi chen cùng lá
Cả cội sum xuê sầu lòng ta)
(Đại ý: Ta đang nổi giận, cẩn thận ta sẽ giết người phan thanh đấy.)

Thư thứ sáu viết:

“Anh đào tạ liễu lê hoa phát
Kỷ độ hương phonglộchộ khai”
(Anh đào cảm tạ lê đã nở
Mấy độ gió thơm gọi cửa nhà)

(Đại ý: Đừng giận nữa, đừng cản trở ta nữa. Nhân gian chuyện vui có được là bao, chậm chạp phát tay không chịu về để làm gì. Hãy nhớ đến quá khứ vui vẻ của chúng ta mà về đi.)

Hàm bao lê hoa, lãnh hương tố tiên... Nguyệt hạ lê hoa, bạch y thắng tuyết.

(Hoa lê còn ngậm nụ,

Hương thanh quyện thư tay

Hoa lê nở dưới trăng

Bạch y hơn sắc tuyết.)

Lý Tùng Tử trầm ngâm, mỗi ngày đều đọc thư kia rồi tỏ ra đăm chiêu, ngẩn người suy nghĩ thật lâu.

Bởi vì quá mức cảm động ư? Ngượng chưa kìa, khách quan ngoài đoán sai rồi. Nhân sỹ kia đánh giá quá cao việc rèn luyện văn chương của Lý Tùng Tử, nên mới gửi mấy lá thư khiến Lý Tùng Tử xem chả hiểu gì mấy, lần nào cũng phải cầm đi hỏi Nhị ca. Đến lá thư thứ năm thì bị Tứ tỷ về nhà chơi cướp mất. Cũng không thể bảo nàng dịch sai, có điều không hề đúng với ý mà nhân sỹ muốn chuyển tải. Căn bản thì ý tứ phải là:

Tiểu tử kia, người khiến ta nhung nhớ, vừa bất đắc dĩ, vừa khổ sở nào nề.

Tình cảm và học vấn không nhất thiết lúc nào cũng phải giống nhau. Tình cảm có thể lớn lao, nhưng không có nghĩa học vấn cũng sẽ tăng tiến đến mức trở thành thánh nhân học rộng hiểu nhiều. Lý Tùng Tử vẫn giống y như trước là kẻ học vấn thấp như một con sâu nhỏ, cả ngày chỉ ăn no rồi nằm khoèo, so với trước kia càng chẳng có việc gì để làm cả.

Không đi phá làng phá xóm, cũng không đến Túy Nguyệt Phương Đình để tìm kiếm hương vị ôn nhu.

Hắn vốn đã tìm thấy một nơi ôn nhu bậc nhất, vậy trên đời này phỏng còn nơi nào có thể so sánh được đây?

Lại nói Thắc Tuyết công tử tài hoa phong lưu lần này đã quyết tâm dùng thi ca để thổ lộ nỗi lòng, nói hết tình ý tương tư. Nếu y biết được Lý Tùng Tử có xem mà không có hiểu, Lý Tùng Thanh mỗi lần giải nghĩa đều nổi hết cả da gà lên, Lý Tùng Đồng thậm chí còn xuyên tạc ý tình của y thành lời hăm dọa chém giết ghê rợn thì khẳng định sẽ mất hết can đảm, chẳng dám bước chân ra khỏi cửa, chấm dứt mối duyên tình này.

Có thể nói rằng, mặc dù y là một đại hiệp lừng lẫy chốn giang hồ, nhưng khi gặp phải những con người không thể đánh giá theo cách thông thường như người của Lý gia, thì chỉ có thể xám mặt gãi mũi, cúi đầu cam nguyện chịu thua.

Nhưng nếu nói tâm ý của y không khiến lòng người cảm động thì là nói dối.

Kể mặt người dạ thú thoáng chốc hóa thân thành tình thánh lãng mạn, bụng dạ đen tối như mực bỗng lên men trở thành một bụng ý tình dạt dào như biển cả. Đây chính là thứ được gọi “lãng tử hồi đầu quý hơn vàng” phải không? (chưa chắc à nha)

Lý Tùng Tử được trở về Lý gia cũng không vì thế mà vui vẻ, ngược lại càng không khoái hoạt, không thể ngừng cảm giận Thẩm Lục Tửu, càng cảm giận thì tâm càng đau, suốt ngày âu sầu héo hon, lo lắng chẳng yên.

Hắn cứ mãi nhớ về những điểm đáng ghét của y thì liền tiếp theo sẽ nhớ về những điểm tốt đẹp, cứ nhớ về việc y khi dễ mình thì ngay lập tức cũng sẽ nhớ về những yêu thương của y dành cho mình, nhớ về sự cường bạo của y lại càng nhớ về những dung túng của y, nhớ đến những tình cảm mãnh liệt, nhớ đến cả những nhu tình...

Hắn nhớ, nhớ thật nhiều, trong lòng như có một sợi dây siết rất chặt, đến lúc tháo gỡ được thì bên trong tràn ngập điều gì đó, và dường như, điều ấy có tên là nhớ mong.

Có những đêm trời giá lạnh, hắn bất thần từ trong mộng mà tỉnh giấc, chợt nghĩ đến khoảng thời gian mình và Thẩm Lục Tửu đồng sàng cộng chẩm, theo thói quen vươn tay kiếm tìm, nhưng bên cạnh lại hoàn toàn trống vắng, mà trong sâu thẳm trái tim cũng trống rỗng lạ thường. Hắn không thể tự chủ được mà nhớ về thân thể nóng như lửa hồng thiêu đốt, những ve vuốt ôn nhu, những cái vờn về phiến tình, những nụ hôn nồng nàn, những va chạm cuồng say đến thất thần...

Ừ ừm... hắn ôm chặt lấy thân thể lạnh cóng của mình để tự sưởi ấm, không thể ngừng hoài niệm về những ký ức giao hoan, bàn tay bắt đầu chuyển động, đầu ngón tay dừng lại ở tại nơi đó, nhịp nhàng mà gợi nhớ.

“Tiểu tử kia, ta rất thích ngươi...”

Là những lúc người kia dùng sức thâm nhập vào bên trong hắn, vừa bên tai nỉ non trầm thấp, vừa vận sức cường hãn xâm chiếm hắn, cứ thế bám riết mãi không tha, cứ thế cuồng dã bạo động, tựa hồ như mang hắn trở về từ cõi chết.

“Tiểu tử kia, ta rất thích ngươi... ta rất thích ngươi...”

Bên tai hắn cứ nghe văng vẳng đâu đây những lời nói yêu thương, khi khoái cảm lên đến tột đỉnh, mọi thứ căng như dây đàn, và rồi đến khi không còn có thể khống chế được mà run rẩy cả người. Mỗi lúc như vậy hắn đều cuộn mình lại, tự trách bản thân không vững lòng mà rơi lệ, thoáng hoặc như có khoảng không nào đó bị khoét sâu thẳm, càng sâu thì càng khó chịu.

“Tiểu tử kia, ta rất thích ngươi... ta rất thích ngươi... ta rất thích ngươi...”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Ta ghét người, ghét người nhất!” – hấn ra sức bịt chặt hai tai mình lại nhưng thanh âm kia cứ vọng vào đầu hấn, đuổi cách nào cũng không đi.

“Thẩm Lục Tửu, người là cái đồ hùng lão tử, đồ hỗn trưởng, đồ vương bát đản, người thích cái gì chứ? Người đúng là âm hồn không tan mà, rốt cuộc đến chừng nào mới có thể buông tha cho ta đây chứ?”

“Tiểu tử kia, ta rất thích người... ta rất thích người... ta rất thích người... ta rất thích người...”

Hấn không làm sao ngăn giọng nói kia cứ tái đi tái lại trong đầu mình, cả ngày lẫn đêm không lúc nào là không nghe, đến nỗi Lý Tùng Tử phải tự hoài nghi tai mình liệu có vấn đề gì không, hay là hấn đã hóa điên rồi.

Mà những người bên cạnh hấn cũng sắp điên rồi. Nguyên bản là một con khỉ bá vương lí lắc, hiện giờ lại hóa thành cô hồn dã quỷ lượn tới lượn lui, hồn phách bay về chốn nao, đi đường sẽ tông thẳng vào gốc cây, xuất môn thì vướng vào ngạch cửa, uống nước thì bị sặc chết, ăn cơm thì bị nghẹn chết, đến cả đi mao xí cũng sợ hấn sẽ ngã nhào đầu vào hố phân. Hấn cứ như thế khiến mọi người vô cùng hoang mang lo sợ, ai nhìn cũng xót xa không đành lòng, chẳng lẽ trên đời lại có một cái xác không hồn biết đi thế này sao?

Rồi thì từ lúc những bức thư tay gài vào cành lê được đưa đến thì tình hình càng thêm nghiêm trọng. Hấn tự nhốt mình trong phòng, mỗi bữa đều phải có người dâng vào tận nơi, bằng không thì cầm chắc cơm cũng không ăn.

Trà không nhớ, cơm không mong, ngày thì khổ não nghĩ suy, đêm trần trọc không yên giấc. Thế này là sao đây?

Còn chẳng phải là tương tự đây sao?

Không thể chấp nhận được!

Lão Đại của Lý gia mỗi ngày chứng kiến cảm thấy thật gai mắt, cuối cùng nhịn không được nói với Tiểu Ngũ – “Hai người các người đúng là nghiệt duyên không dứt mà. Còn muốn náo loạn cái gì nữa hả? Mau nhanh chóng cút về Hoa Tín sơn trang đi, đừng có mà ở lại nhà mẹ để ăn chực nữa.”

Kỳ thật sớm đã yêu nhau rồi, vậy mà cứ mồm năm miệng mười chối đây đẩy, lòng muốn mà miệng cứ bảo không, cãi qua cãi lại mãi chẳng thông. Hứ, bọn họ chính là đá cục với đậu xanh đấy à? Cứ giày vò nhau như thế mang hai thứ cạ qua cạ lại mãi thì ra được chè đậu xanh thơm lừng ấy à? Thật là chịu không nổi mà.

Lý Tùng Tử chỉ im lặng nhìn Đại ca mà không tranh luận cũng chẳng động đây, càng không kháng nghị, đến một câu cũng chẳng nói, chỉ chăm chú mà nhìn thôi.

“Sao lại nhìn Đại ca như thế chứ?” – Lý Tùng Ngân nhíu mày.

Tiểu đệ nhà y xem chừng đã thay đổi rất nhiều, trước kia làm gì có chuyện chẳng nói lời nào mà nhìn chăm chăm người khác thế này chứ, cứ như có rất nhiều điều muốn nói nhưng nói không thành lời hoặc không muốn nói, oán niệm tích đủ mười phần.

Nhìn bộ dạng hấn như thế, trong lòng Lý Tùng Ngân không khỏi nảy sinh cảm giác hối hận. Y luôn hy vọng đệ đệ, muội muội mình có thể sống vui vẻ, vậy mà giờ phải trở mặt nhìn Tiểu Ngũ không vui vẻ gì. Hấn vốn dĩ là một con ngựa hoang nhỏ, vậy mà giờ đây cứ như cái hũ nút. Sự thay đổi lớn thế này làm sao người ta có thể chấp nhận được đây.

Ai nha, xem chừng để hấn đi cùng Thẩm Lục Tửu là một lựa chọn sai lầm rồi sao? Y than thầm trong bụng rồi dịu giọng bảo – “Nếu đã thật sự không muốn cùng Thẩm Lục Tửu bên nhau thì đại ca tuyệt đối không bức người nữa. Ngày mai ta sai người truyền tin cho y, bảo y viết thư hưu thư. Tuy rằng hai người các người đều là nam nhân, nhưng dù sao người cũng đã cùng hấn chính thức bá đường thành thân, hơn nữa cũng đã cúi chào quý nhân, không thể khinh suất qua loa được.”

Lý Tùng Tử ra chiều dăm chiêu một lúc lâu, sau đó chậm rãi mở miệng – “Vì sao cứ phải là y viết thư hưu đệ mà không phải là đệ viết thư hưu y?”

“Hũ nút chịu lên tiếng rồi sao?”

“Đại ca, đệ đã suy nghĩ lâu lắm rồi.”

“Ừ, suy nghĩ suốt ba tháng, cũng xem như là lâu đi.” – Lý Tùng Ngân giễu cợt, lòng thầm nghĩ Thẩm Lục Tửu cũng kiên nhẫn lắm, bằng không với cái kiêu oan gia này còn không biết sẽ tạo ra cảnh tượng nào loạn thế nào đâu.

Ái chà, tuy rằng người ta hay bảo không phải oan gia không đối đầu, nhưng bản thân bọn họ đóng cửa ở trong phòng tự đánh nhau đi, đừng có liên lụy những người vô tội xung quanh cũng chịu trận cùng chứ. Thật là!

Lý Tùng Tử bình tĩnh nhìn lão Đại, thần thái nghiêm túc bảo – “Đệ phải gả đi rồi.”

Y bỗng phì cười – “Tiểu tử ngươi suy nghĩ kỹ chưa?”

“Cho đệ tửu nghiệp đi.”

Y chợt cả giận – “Xú tiểu tử thật lớn mật!”

Trong số các sản nghiệp của Lý gia thì tửu nghiệp có quy mô nhất, trong khắp cả nước cơ hồ thành trấn nào cũng đều có chi nhánh, thậm chí ở các quốc gia láng giềng cũng có nữa.

“Huynh có cho hay không?”

“Tay chân đều hướng ra bên ngoài hết rồi.” – Lý Tùng Ngân cảm thấy vô cùng bất mãn.

“Ta nếu đã bị huynh bán cho Thẩm Lục Tửu thì chính là người của Thẩm Lục Tửu, vậy ta hướng tay chân về phía y là việc đương nhiên thôi.”

“Hừ, nghe xem ngươi đang nói những lời vô vị gì vậy? Ta là loại người lòng lang dạ sói đến mức mang cả đệ đi bán đấy à?” – có đánh chết đại gian thương ta cũng không thừa nhận đâu.

“Đúng vậy, ta và Nhị ca không phải đều bị huynh bán đấy sao? Đừng tưởng rằng ta ngốc nghếch nhìn không ra người đi cùng Nhị ca khi ấy chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ.”

“Chà, vẫn cứ luôn cho rằng ngươi ngốc, không ngờ cũng có chút trí khôn.” – lão Đại liên tục móc mĩa, miệng mồm sao mà xấu quá đi – “Mông của Nhị ca ngươi là ta bán, mông ngươi há có thể để cho trở thành hàng ế không ai mua sao? Thừa dịp còn có người muốn mua đương nhiên phải nhanh chân định giá rồi thanh lý chứ.”

“Hừ, rồi sẽ có một ngày huynh bán chính cả mông mình.”

“Haha, tùy thời mà định giá, tùy thời mà định giá.”

“Chết vì tiền! Một câu thôi, huynh cho hay là không cho nào?”

“Xem ra lần này ca ca ngươi phải chịu mất tiền rồi. Ai da, thôi được rồi, tửu nghiệp nhà ta cho ngươi làm của hồi môn ấy, thật là... tiền mất tật mang mà.” – Lý lão Đại lắc đầu cảm thán, biết vậy đã chẳng làm, chẳng làm đâu.

“Đáng đời, ai bảo huynh bán Nhị ca cầu vinh, bán đệ đệ ta cầu tài. Cái này gọi là ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo đấy.” – Lý Tùng Tử đột nhiên thật thông minh, ngay cả tục ngữ, ngạn ngữ cũng đều đọc ro ro.

“Ai da da, sao các ngươi không hiểu cho tấm lòng vất vả của đại ca vậy? Ta đây là giúp các ngươi tìm kiếm hạnh phúc mà.” – chỉ là thuận tay thì kiếm thêm ưu đãi. Dĩ nhiên làm sao một chút lễ vật cũng không có chứ, ai đâu mang đệ đệ biểu không cho người ta nào.

“Có mới lạ à nha!” – Lý Tùng Tử ngoài mặt cười khẩy, kỳ thật trong lòng hẳn hoàn toàn tin những điều ca ca nói. Hẳn hiểu rất rõ Đại ca so với bất kỳ ai khác đều mong cho bọn họ đều được hạnh phúc.

“Được rồi, vậy giờ thì ngươi cứ cầm của hồi môn rồi chạy về chỗ tên Thẩm Trang chủ kia đi, để cho y khi dễ ngươi cả đời.” – Lão Đại tay mang tửu nghiệp trao đi mà lòng đầy oán khí, hồi cũng không kịp.

“Đại ca...”

“Có chuyện gì?”

“Cảm ơn huynh!”

Lý Tùng Ngân khựng một chút rồi cong tay búng vào trán tiểu đệ mình, cười nhạt đáp – “Vây người mau mang tửu nghiệp trả cho ta đi, đổi lại ca ca sẽ cảm tạ người, có được không?”

“Không bao giờ!” – Lý Tùng Tử nhảy dựng lên rồi bỏ chạy ra ngoài.

Một khi đã nghĩ thông suốt rồi thì tinh thần Lý Tùng Tử cũng tự nhiên mà khôi phục, trở lại là một tiểu bá vương tràn đầy sức sống, đôi mắt một lần nữa ngời sáng, trông qua rất đáng yêu.

“Tiểu Ngũ, từ từ thôi! Ngoài trời lạnh lắm, mau mặc thêm ngoại bào vào.” – Lý Tùng Ngân kéo hắn lại, mang một chiếc áo choàng lông cừu khoác cho hắn.

“Đệ phải đi đây!” – Lý Tùng Tử vội vội vàng vàng như có lửa ở mông.

Lý Tùng Ngân nhìn theo không khỏi lắc đầu, vừa cười vừa thở dài – “Quả thật là một đứa con đã gả ra ngoài thì như bát nước đã đổ đi vậy.”

Lý Tùng Tử chạy được đến cửa lớn thì đột ngột dừng chân, rồi quay trở lại, chạy vội ra chuồng ngựa chọn đại một con, sau đó cưỡi ngựa rời khỏi Lý phủ, nhằm hướng ngoại ô mà tiến. Trong tay áo hắn là lá thư được gửi đến từ ba ngày trước, hương lê hoa từ đó lan tỏa ra, chỉ có hắn mới có thể cảm thấy được hương thơm thanh ngát này.

Lê hoa bạch tuyết phiêu

Hạnh diễm tử hà tiêu

Dã kiều, lộ điều, nhất lộng nhi xuân quang nháo

Dạ lai vi vũ sái phương giao lục biến Giang Nam thảo

Túy mô hồ quy khứ hảo

Hoa sao thượng nguyệt cao

Nhâm phách thủ nhi đồng tiếu.

(Lê hoa chấp chới trong tuyết trắng

Ngân hạnh thắm sắc trong ráng chiều

Cầu nhỏ, lộ vắng xa thăm thẳm

Mục đồng vui vầy giữa cảnh xuân

Đêm qua mưa nhỏ đưa hương lành

Cỏ cây giang Nam trở non xanh

Say khướt rồi, cất bước về nhanh.

Nhàn hoa nhìn trắng treo cao vút

Để trẻ vô tay mãi mỉm cười)

(Đại ý: ta ở ngoài thành chờ người, không gặp không về)

Nếu hỏi hắn, rằng hắn có thương y hay không?

Thì hắn nhất định sẽ trả lời rằng hắn không biết. Hắn có thể không chút đắn đo trả lời người rằng hắn ghét y, thậm chí oán hận y, có những khi hận không thể lột da y, ăn thịt y, tróc xương y.

Nhưng chính hắn cũng không thể phủ nhận những khi không nhìn thấy thì lại muốn gặp mặt y. Từ sau khi rời khỏi y thì đã muốn gặp, đã muốn cùng y bên nhau dài lâu. Ban ngày thanh tỉnh thì nhớ đến y, ban đêm trong mộng cũng thấy y. Đây còn không phải là đã yêu nhau đấy sao?

Như vậy Lý Tùng Tử người đã tha thứ cho y tội lường gạt rồi à?

Tha thứ thì sao, mà không tha thứ thì sao? Lão Đại đã từng nói mặc kệ là ta ghét y như thế nào cũng không được tự tổn thương chính mình để trả thù y, càng không được bắt buộc chính mình hận y. Vậy nên, dùng cách chia lìa để trừng phạt y cũng là ta đang trừng phạt chính mình mà.

Người ngẫm lại đi, người nọ đã từng khi dễ trêu cợt người nhiều lần, vậy mà người còn muốn trở về bên cạnh y ư?

Sao lại không về? Về rồi sẽ đổi lại thành ta khi dễ trêu cợt y là được rồi. Thế là huề nhau!

A, thật là hết nói nổi con ngựa hoang nhỏ nhà người, ai quản cũng không được mà.

Người cứ cười cợt châm biếm đi. Ác mã ác nhân ky, rốt cuộc ai mới là ác mã, ai là ác nhân còn chưa biết đâu, lại càng chưa biết là ai phục tùng ai à nha.

Vó ngựa lại một lần nữa đều đặn nhịp bước, lần này không phải là rời đi, mà là vì nỗi nhớ nhà mà tiến về phía trước.

Khi hấn chạy đến thành môn thì ghì cương ngựa, thông thả vòng tới vòng lui, giẫm nát tuyết dưới mặt đất kia thành một mảnh hỗn độn.

Ở đâu? Y đang chờ ta ở nơi nào vậy? Có khi nào y đã đi rồi không? Không, y nói là không gặp không về mà. Y nếu dám không đợi ta mà bỏ đi trước, ta nhất định sẽ cắt đứt với y.

“Tiểu tử kia!”

Dịu dàng từ tốn, chính là thanh âm trầm thấp ngày đêm quay cuồng trong tâm trí hấn.

Trống ngực hấn đánh dồn một tiếng, ngoảnh mặt về phía có tiếng người kia.

Y phục màu lê hoa, như hòa một nửa màu tuyết trắng, thản nhiên mỉm cười, ánh mắt chăm chú, bao nhiêu u sầu khổ não tan biến như sương mù ngày đông bắt được tia nắng đầu tiên khi xuân tràn về.

Hấn trở ngựa chậm rãi tiến về phía ấy, đứng trước mặt y, thần thái kiêu căng ngạo mạn, ánh mắt sáng rực rỡ nhìn y, ương ngạnh lớn tiếng nói – “Này, chúng ta về nhà đi!”

Hấn nói, chúng ta về nhà đi.

Thẩm Lục Tửu ngẩng đầu lên, sóng mắt giao nhau, môi vẽ nên một nụ cười dịu ngọt – “Ừ, chúng ta về nhà đi!”

12. Chương 12: Vỹ Thanh

Lý Tùng Tử hỏi – “Người làm cái gì mà lằng nhằng lâu đến thế? Nếu ta vẫn không chịu trở về thì người sẽ làm sao?”

Thẩm đại công tử đại – “Không sao cả! Ta đã sớm chuẩn bị tốt việc đến Lý phủ cướp người rồi.”

Lý Tùng Tử mắng – “Người là cái đồ hùng lão tử. Ta đây dám khẳng định kiếp trước mình mắc nợ người.”

Thẩm đại công tử cười bảo – “Đúng vậy! Bởi thế đời này kiếp này người phải ngoan ngoan lấy thân ra mà gán nợ đi.”

Lại một lần lạt mềm buộc chặt thế mà lại thành công. Tuy rằng lần này phải chờ đợi hơi lâu, nhưng dù sao thì hiệu quả cũng rất tốt, không phải thế sao?

Hai người đều cần một chút thời gian để bình tĩnh lại, cũng nhờ khoảng thời gian ly biệt này mà Lý Tùng Tử cuối cùng cũng hiểu ra tình cảm của chính mình. Lần này Thẩm Lục Tửu đã đặt cược một ván rất to, ấy chính là cược hấn có thật sự cũng thích mình hay không.

Thẩm Lục Tửu may mắn thắng cược, mà dù có thua thì bất quá sẽ làm lại từ đầu, tiếp tục dây dưa, sẽ không bao giờ buông tha. Tiểu tử kia đời này đừng hòng nghĩ đến chuyện chạy khỏi bàn tay y.

Y là một kẻ bụng dạ đen tối thì làm gì có chuyện trường kỳ chờ đợi chứ. Một hai ngày y còn có thể nhẫn nại, một hai tháng trôi qua như chớp mắt cũng còn có thể nhẫn nại, nhưng bắt y nhẫn nại ba bốn tháng ư, việc đó là...

Không có khả năng...

Trên thực tế thì y đã sớm chuẩn bị tốt cả rồi. Sau khi đến kinh thành thì chuyện đầu tiên y làm là mua lại chiếc thuyền hoa của nhà họ Vương. À, đó chính là chiếc thuyền hoa chứng kiến đêm đầu tiên của bọn họ đây.

Y tính toán nếu lá thư thứ bảy trao đi mà nhóc con kia còn không chịu hồi đáp thì y sẽ cải trang thành hái hoa tặc, chọn lúc tối trời lẻn vào Lý phủ bắt đi vợ nhỏ bé của y đến đây, cùng hân ôn lại kỷ niệm tuyệt vời kia. Hơn nữa, lần này còn phải làm những mười ngày nửa tháng, làm đến khi nào hân gặt đầu ưng thuận trở về bên y mới thôi.

Thật là một kế hoạch hoàn hảo mà. Y nhẫn nại chờ đợi, mỗi ngày qua đi thì hưng phấn cũng gia tăng.

Bởi thế, khi Lý Tùng Tử chủ động đến tìm y, trong lòng y tuy rằng rất sung sướng, nhưng hưng phấn tiềm tàng lâu như thế vẫn khiến con mèo trắng mập trong y cảm thấy hơi thất vọng.

Nhưng không sao cả, vẫn còn nhiều thời gian mà. Bọn họ đã có cả một đời để từ từ ôn lại chuyện xưa. Giả sử tiểu tử kia lại chạy thì y lại tiếp tục bắt về, tiếp tục ôn chuyện. Chạy rồi bắt, chạy rồi bắt, chạy bảy lần thì bắt bảy lần, cùng ôn lại kỷ ức của đêm tân hôn ấy chẳng phải cũng là một thứ tình thú sao?

Và vì không muốn lãng phí số tiền đã bỏ ra để mua thuyền hoa nên Thẩm Lục Tửu dẫn Lý Tùng Tử đến đây, nụ cười thâm tình ôn nhu chuyển biến nụ cười thâm nham hiểm, cái đuôi của kẻ mặt người dạ thú bắt đầu cong lên. Xem chừng kế hoạch cùng hân hoan hảo mười ngày nửa tháng là không ai có thể ngăn cản y tiến hành rồi.

Giữa khoang thuyền nền sáng lung linh ấm áp, cách trang hoàng chẳng khác gì lần trước, chỉ có là thẩm được trang bị dày hơn, còn có thêm một chiếc giường lớn thay thế cho mặt sàn cứng còng.

Biến hóa cả một khoang thuyền thế này là ý tưởng của Thẩm đại công tử. Sắc tâm y nhẫn nại đã lâu giờ bắt đầu rục rịch muốn tìm cách trút cơn bất mãn, không hề có ý định tự hà khắc với chính mình thêm chút nào nữa.

“Tại sao người lại dẫn ta đến nơi này?”

“Làm người.”

“Làm cái gì?”

“Haha, ta phải làm phía sau người ấy.”

“Cầm thú, hạ lưu!”

“Tiểu tử kia!”

“Lão già người không được gọi ta là tiểu tử này nọ.”

“Vật nhỏ!”

“Ta mà nhỏ ư?”

“Bé con!”

“Ai cho đồ hùng lão tử nhà người mắng ta bé hả?”

“Tiểu yêu tinh!”

“Buồn nôn muốn chết! Ghê tởm!”

“Con thỏ tím nhỏ!”

“Người một thân trắng toát mới là con thỏ già.”

Thật sự là thú vị quá! Thảm Lục Tửu nhớ muốn chết thú lặc thú được trêu đùa nhóc con này – “Tiểu...”

“Đừng có mà gọi ta nhỏ này nhỏ kia nữa đấy? Ta đâu có nhỏ chứ.” – Lý Tùng Tử lớn tiếng kháng nghị.

Thảm Lục Tửu sờ cằm đánh giá hần, thăm nghĩ trong lòng ngoại trừ đôi mắt to tròn, thì toàn thân người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đều nhỏ nhỏ, đáng yêu cực kỳ, nhất là... ánh mắt xấu xa của y dừng lại ngay chỗ giữa hai chân, không nén được tiếng cười chế nhạo.

Tôn nghiêm của nam tử hán đang bị sỉ nhục một cách trầm trọng khiến Lý Tùng Tử then quá hóa giận, chống nạnh ưỡn ngực bảo – “Người có ánh mắt đó là sao? Ta bây giờ tuổi còn nhỏ, sau này vẫn có thể lớn lên mà.”

“Ta thật sự mong chờ đến ngày người lớn lên đấy.”

“Hừ, đến lúc đó sẽ là đổi lại ta cho người vừa muốn sống vừa muốn chết, khóc lóc cầu xin tha thứ.”

“Ta cũng rất chờ mong điều đó. Nhưng hiện tại vẫn là ta cho người vừa muốn sống vừa muốn chết, khóc lóc cầu xin tha thứ.”

“Thứ cầm thú nhà người không được lại gần đây!”

“Hắc hắc, người ngoan ngoãn theo bổn đại gia ta, bổn đại gia nhất định sẽ yêu thương người.”

“Không được nhại theo lời ta.”

“Vậy thì, nương tử thân ái của ta, hãy để cho vi phu tận tâm hầu hạ người vậy.” – lời vừa dứt, không để cho người ta kịp nói lời nào đã phóng đến áp đảo rồi.”

“Vớ vẩn... bắt bổn đại hiệp chờ lâu như thế, thật là tội không thể tha. Phải dùng đến đại hình trừng phạt mới được!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-ac-nhan-ky>